

KÂBİL ATEŞ HATTI

GERARD DE VILLIERS TAY

SAS Özel Sayı No: 7

**Copyright: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi, 1990 Dr. Şevki Bey
Sokak. 10/3 Türbe - İstanbul. Tel: 516 08 20**

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**KABİL ATEŞ
HATTI**

TAY YAYINLARI

Adı: LOI MARTIALE À KABOUL

Türkçesi
Sibel GÜVENİR

Dizgi
Baskı
Kapak Baskısı

Kurtiş Matbaası
Gündüz Ofset
Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Kuyruğuna kırmızı. Sovyet bayrağı boyanmış, iki büyük İlyuşin 96 uçağı göz kamaştırıcı beyazlıklarıyla Kabil'in üzerinden yavaşça havalanıyordu. Mücahitlerin uzun menzilli füzelerini aldatmak için, havadan attıkları sahte hedefler arkalarında havai fişekler gibi beyaz bir iz bırakarak yere düşüyorlardı.

Sovyet hava ulaşım köprüsünün bu iki uçağı, Afgan Havayollarına ait Delhi'den gelen Tupolev 154'ün inişinden birkaç dakika önce havalanmışlardı. Uçak yolcuları, yırtık pırtık üniformalar içindeki askerlerin aptal bakışları altında, acınacak durumdaki hangarın girişinde koşturuyorlardı. 100 frank değerindeki aylıkları ancak açlıktan ölmemelerine yetiyordu. Kıvrırcık saçlı, omuzuna fotoğraf malzemeleriyle dolu bir çanta asmış, kot pantolon, uzun bir ceket giymiş sarımsın bir kadın, birkaç Hintli ve türbanlı Afganlılar salonda bekliyorlardı. Bir asker kadına sıradan

çıkmasını işaret etti ve pasaportunu alarak polise verdi.

Ahşap bir kabinde belgeleri kontrol eden polis bir kâğıda not aldı: Jennifer Stanford, Avustralya vatandaşı, gazete fotoğrafçısı. Vizeyi de kontrol ettikten sonra gülümseyerek pasaportu geri uzattı. Haftalardan beri, **Kabil**'de oturan Hintliler'den başka, Afganistan'a gelen yabancılar sadece gazetecilerdi.

Jennifer Stanford, Afgan Gizli Servisi Khad'a bağlı, yurt dışından gelenleri gözlemekle görevli ajanlar tarafından izlenirken bagajlarını aramaya koyuldu. İçlerinden tumbul yanaklı, patlak gözlü olanı ona kurnazca gülümsedi. Bunu fırsat bilen genç kadın yaklaşarak İngilizce:

— Bagajlar nereden alınıyor? diye sordu.

Gizli polis onunla konuşabilmekten mutlu cevap verdi:

— Buraya getirirler. Nereden geliyorsunuz?

— Avustralya'dan.

— Afganistan'a ilk gelişiniz mi?

— Evet.

Genç kadın uzaklaştı. Gizli polis onu izlerken buyandan da yalan söylediğini düşünüyordu. Gazetecilerin çoğu **Kabil**'den mücahitlerin sığınaklarına giderlerdi. Bu da hiç kolay olmazdı. Mücahitlere ulaşmak için Pakistan'a geçmek gerekiyordu. Halbuki Kabil ile Pakistan arasında direkt uçuş yoktu. O yüzden **Kabil** - Delhi - Islamabad yolunu izlemek gerekiyordu.

Jennifer Stanford bomboş binada dolaşmaya başladı. Ne para bozduracağı bir gişe, ne mağazalar, ne otel ya da araba kiralama büroları vardı. Hatta bir danışma bürosu bile yoktu. Üstelik dışarıya açılan pencereler havaalanındaki askeri araçlar görünmesin diye boyanmıştı.

İçerisi buz gibi soğuktu ve Afganlı yolcular, ellerinde çıkınlan bir bir gözden kayboluyorlardı. Birden Jennifer Stanford'un gümrükçülerin bulunduğu yerdeki tartışma dikkatini çekti. Uzun boylu, kocaman burunlu, sert bir sesle konuşan bir adam, gümrükçüleri içeriye girmesine izin vermeleri için razı etmeye çalışıyordu. Sonunda gümrükçüler bıkkın bir şekilde kabul ettiler ve adam sinirle salona daldı. Birkaç Afganlı'yı süzdükten sonra bakışları Jennifer Stanford'a takıldı.

— Afedersiniz siz Delhi uçağında mıydınız? diye sordu.

Sevimli gülümsemesi eğri sakalını ve çirkin yüzünü unutturuyordu.

— Evet, diye cevap verdi genç kadın. Niçin sordunuz?

Adam sıcak bir hareketle elini uzattı.

— Adım Elias Mavros, Rizopaktis gazetesinden. Bir arkadaşımı karşılamaya geliyordum, fakat bindiğim taksinin yolda benzini bitti. Dostum Esmer, iri yan biri...

Jennifer onun sözünü kesti.

— Uçaktaki tek yabancı bendim. Arkadaşınızı herhalde uçağı kaçırdı... Zaten iki gün rötör yaparak geldik. Delhi'de bize burada kar yağdığı söylendi...

— Bu doğru! diye onayladı Yunanlı. Çok sıkıcı, bana para getirecekti... Neysel! **Kabil**'e ilk kez mi geliyorsunuz?

— Evet. İntercontinental Otel'i'ne nasıl gidileceğini biliyor musunuz? Bütün gazeteciler orada kalıyormuş, değil mi?

Elias Mavros neşeyle güldü.

— Ben değil! Gazetem zengin olmadığı için ben **Kabil**'de kalıyorum. Kaldığım yere sadece on beş

dolar ödüyorum. Tabii sıcak su yok, pek de iyi ısınmıyor... Böylece kendimi bir devrimci gibi hissediyorum, gazeteci gibi değil...

Genç kadın eğlenerek ona baktı.

— Peki niçin?

— Ben Yunan Komünist Partisi'ne üyeyim ve burada Afgan Demokratik Halk Parti'sindeki dostlarımızı cesaretlendirmek için bulunuyorum.

Jennifer Stanford emeklilik yaşına gelmesine rağmen, hâlâ düşünceleri için savaşıyor bu sempatik ihtiyara gülmeden yapamadı.

— Ben politikayla uğraşmıyorum, dedi.

Elias Mavros gülümsedi.

— Yine de sizi memnuniyetle Intercontinental'e götürebilirim.

— Teşekkürler, diye kabul etti Avustralyalı. Fakat önce bavullarımı almalıyım.

— Ben onlarla ilgilenirim, dedi Yunanlı gazeteci.

Jennifer Elias Mavros'un taşımak için üstelediği büyük çantayı aldı. Bir sorunla karşılaşmadan birlikte gümrükten çıktılar. "Gazeteci" sözcüğü bütün kapıları açıyordu. 35000 muhalifi katletmekle suçlanan başkan Necibullah rejimi halkla ilişkiler konusunda büyük çaba harcıyordu.

Dışarı henüz çıkmışlardı ki, uzun boylu bir adam onlara doğru gelip, Jennifer'ın elindeki çantayı almaya çalıştı.

— Bu Khaled, şoförüm, diye açıkladı Elias Mavros, kendisi Dışişleri'nde çalışıyor, fakat aynı zamanda şoförlük de yapıyor.

Adam diğer yolcuların yüklerini taşıyan hamallardan oluşan kalabalığı yararak önden ilerliyordu. Çantanın ağırlığından iki büklüm olmuştu. Havaalanı hemen hemen bir kilometrelik özel bir alanla çevrelenmişti ve taksilerin bile

girmesine izin verilmiyordu. Yolcular bagajlarını taşımakta güçlük çekiyorlardı.

Arkasında taksilerin ve ziyaretçilerin beklemedikleri bariyere geldiler. Gökyüzünün masmavi olmasına rağmen hava buz gibiydi.

Bindikleri san renkli Volga güneybatıya uzanan geniş bir yola girdi. Boşaltılan Amerikan Elçiliği'nin önünde bir zırhlı araç bekliyordu. Sovyetler gelir gelmez bütün batı elçiliklerine bavullarını toplayıp, gitmek düşmüştü. Yalnızca doğu ülkeleri, Türkler ve Hintliler kalmıştı. Her yer omuzlarına bir önü atmış, başları kulaklarına kadar türbanla örtülmüş yaya Afganlılar'la doluydu.

Kerpiçten evlerin arkasında tek tük modern binalara rastlanıyordu. Kabil'in büyük bir bölümü bu uzun ve geniş yollardan oluşmuştu. Yol kenarlarında cılız bir bitki örtüsü vardı.

— Çok sakın, değil mi? diye sordu Jennifer.

Elias Mavros ciddiyetle başını salladı.

— Hem de çok. Başkan Necibullah kontrolü elinde tutuyor. Mücahitlerin tek yapabildikleri, her sabah birkaç roket atıp, tesadüfen çocukları öldürmek..

Şehir merkezine yaklaştıkça yayaların ve dükkânların sayısı artıyordu. Araba sayısı da pek az sayılmazdı. Hemen hemen her girintide bir zırhlı araç ve askerler bekliyordu. Halk sanki bunların farkında değil gibiydi.

Khaled yavaşladı. Askerler şehir dışından gelen arabaları durdurup kâğıtlarını kontrol ediyorlardı. Yabancı olduklarını farkedince geçmelerini işaret ettiler.

Elias Mavros birden saatine baktı.

— Otelinize gitmeden önce Çarşı'ya uğramamızda bir sakınca var mı? Bana yünlü bir üniforma satmaya söz veren biriyle randevum var.

Sovyet ordusunun üniformaları her zaman bulunmuyor.

— Hiçbir sakıncası yok, dedi Jennifer Stanford.

Yunanlı gazeteci şoföre istediğini anlattı ve merkeze giden yola saptılar. Şehrin içinden geçen **Kabil** ırmağına vardılar. Khaled, Char Chatta çarşısının yanındaki Pule Khesthti camisinin karşısında durdu. Buldukları yer geçtikleri yolların aksine, çok kalabalıktı. Çarşaf giymiş birkaç kadının dışında, halkın çoğu erkekti. Maiwand Caddesi'ni geçip, Çarşı'nın camiye bakan kapılarından birine vardılar.

Caminin bahçesini çeviren parmaklıklara bir sürü astragan kalpak iliştilmişti. Kaldırıma çöken satıcılar bağırarak müşterilerin ilgisini çekmeye çalışıyorlardı, havaya ağır bir yağ ve baharat kokusu hakimdi.

— Bizi burada bekle, Khaled! dedi Yunanlı gazeteci.

Peşinde Jennifer, caminin arkasındaki daracık bir sokağa daldı. Geçtikleri yollar bir labirentten farksızdı. Baharat, pirinç, safran çuvalları arasından zikzaklar çizerek ilerlediler.

Jennifer bir ara arkasına döndü. Sanki dönüş yolunu bulmak olanaksızmış, kapalıçarşı üzerine kapanacakmış gibi bir duyguya kapılarak bunaldı. Oysa Elias Mavros hiç zorluk çekmeden ilerlemeye devam ediyordu.

Yolda bir devriye birliği ile karşılaştılar. Askerlerden biri geçerken bir portakal kapıp cebine attı.

— Portakallar Herat'dan geliyor, ülkenin güneyinden, diye anlattı Elias Mavros, fakat Afganlılar'ın pek çoğu için fazla pahalı.

Bir başka sokağa dalınca çevre birden değişti. Hâlâ baharat ve sebze satılan yerler vardı, fakat yol kenarlarında bu kez kuş kafesleri sıralanmıştı. Savaş bile Afganlılar'ın kuş sevgisini yok edememişti. Elinde kafes tutan bir adam, kafesi Jennifer'in önünde sallayarak peşine düşünce, kadın neredeyse yere çömelmiş, türbanı gözlerinin üstüne kadar inmiş bir adamın üzerine düşüyordu. Adamın omuzlarına attığı örtü bile kalaşnikof u gizleyemiyordu.

— Khad'ın ajanlarından, diye açıkladı Elias Mavros. Çarşıda bunlardan pek çok var. Çoğu öldürülüyor. Zavallılar ailelerinin karınlarını doyurabilmek için hayatlarını tehlikeye atıyorlar.

Kuşların satıldığı bölümden çıktılar.

— İşte burası.

Jennifer onu izledri. Yol boyunca sıralanmış, tahta kapılan maviye boyalı evler, yıkılmasınlar diye birbirlerine bitişik yapılmışlardı.

Elias Mavros evlerden birinin kapısını çaldı. Kapı açılınca Yunanlı gazeteci kenara çekilerek, Jennifer Stanford'a yol verdi. İçerisi buz gibiydi. Hiç penceresi olmayan evi sarı bir ışık aydınlatıyordu.

Elias Mavros kapıyı kapattı.

— İşte arkadaşım Gulgulab, dedi neşeli bir sesle.

Jennifer kısa boylu, geniş omuzlu, kahverengi bol bir kazak giymiş adamı farketti. Yüzü çok garipti. Gür, siyah saçları kirpiklerinin üzerine kadar iniyordu. Yanakları siyah sakalının altında kaybolmuştu. Jennifer sabit bakan, insanın içine işleyen gözleri görünce rahatsız olduğunu hissetti. Yine de gülümseyerek elini uzatmak için kendini zorladı.

— Merhaba Gulgulab.

Gulgulab uzatılan eli farketmemiş gibi öne bir adım attı. Jennifer, şimdi siyah saçlar ve siyah sakalın ortasında parlayan bir çift gözden başka bir şey göremiyordu. Birden adamın kollan havaya kalktı ve iki yapışkan el genç kadının boynuna kenetlendi.

Jennifer Stanford şaşırarak arkasındaki duvara kadar geriledi. Fotoğraf aletlerini koyduğu çantası engellediği için bir süre karşı koyamadı. Deliye dönmüş, gözleri yaşla dolmuştu. Bakışlan Elias Mavros'u aradı. Yunanlı gazeteci ortadan kaybolmuştu! Herhalde sokağa açılan kapıdan dışarı kaçmış olacaktı. Buldok köpeği gibi ona asılan, bu deli bakışlı sakallıyla tek başına kalmıştı.

İlk panik anı geçtikten sonra, bu anlaşılmaz öfkenin sebebini araştırmadan, mücadele etmeye başladı. Beyni artık işlevini yapamaz hale gelmişti.

Farkında olmadan adama bir tekme savurdu. Ümitsizce boğazını sıkın ellerden kurtulmaya çalıştı. Kısacık boynuna rağmen Gulgulab'ın şaşılacak bir gücü vardı. Bakışlan karşılaşınca, Jennifer lambanın san ışığında Afganlı'nın onu öldürmekten büyük bir zevk alacağını farkettil. Yeniden paniğe kapılarak bağırdı:

— Elias! Elias!

Duvara yaslanmış, gücünü yitiriyordu. Gulgulab bunu hissedince ona ani bir tekme indirdi. Genç kadın yere düştü. Yine de son bir çabayla adımın ellerindin birini boynundan çekmeyi başardı. Pek fazla ümide kapılmadan biraz nefes aldı. Gulgulab bir maymun gibi çevik, kontrolü yine eline geçirdi. Genç kadına kalkması için fırsat bırakmadan sol

eliyle saçlarından yakaladı. Sert bir hareketle kafasını bir irmik torbasına soktu.

Jennifer burun deliklerine ve ağızına ince tanelerin dolduğunu hissetti. Taneler daha sonra ciğerlere indi ve genç kadının nefesini kesti.

Bu kez öleceğini hissetmişti. Omuzlarında korkunç bir ağırlık vardı. Gulgulab sırtına binmiş, başını torbanın içine biraz daha sokabilmek için bastırıyordu.

Ciğerlerinde artık hiç hava kalmamıştı. Bir destek aramak için ellerini arkaya attı, fakat hiç kuvveti kalmamıştı. İrmik gözlerini yakıyordu. Bağırarak istediye de, ağızından ancak zayıf bir inilti çıkabiliyordu.

Gözlerinin önünden siyah bir bulut geçti. Ümitsizlik içindeydi. Bunlar niye başına gelmişti? Gulgulab acımasızca bastırmaya devam ediyordu. Jennifer, onun düzenli nefesini ensesinde hissediyordu. Burada bir kedi gibi boğularak ölecekti.

* * *

Elias Mavros kafesteki iki güvercinin hareketlerini izlerken bir yandan da sigarasını içiyordu. Satıcı ilgiyle ona yaklaştı.

— İki bin Afgan lirası, dedi, ya da on dolar, diye ekledi alçak sesle.

— Benim kuşa verecek param yok. Önce karnımı doyurmam gerek.

Satıcı uzattığı kafesi tekrar yerine astı. Elias Mavros sokağa çıkarak gözden kayboldu. On beş dakika geçmişti. Bu süre, oldukça hızlı çalışan Gulgulab'a yetmiş olmalıydı. Biraz evvel çıktığı evin kapısına vurdu. Cevap gelmeyince tekrar denedi, fakat kapı yine açılmadı.

Acaba bir sorun mu çıkmıştı?

* * *

Gulgulab soluğu kesilmiş bir halde doğruldu. Jennifer Stanford onu tahmininden fazla uğraştırmıştı. Genç kadın, başı hâlâ torbanın içinde, hareketsiz yatıyordu. Afganlı gömleğinin cebinden çıkarttığı haşhaş sigarasını yakıp birkaç nefes çekti. Artık işin ikinci kısmına geçmesi gerekiyordu. Bunun gibi daha pek çok ceset görmüştü. Ölüm onu korkutmuyordu.

İzmaritini yere atıp, cesedi odanın ortasına çekerek soymaya başladı. Daha sıcak olduğundan elbiseleri çıkarmak kolay oldu. Beş dakikadan daha kısa bir süre içinde Jennifer Stanford çırılçıplak kaldı. Kurbanının vücudu bütün güzelliğiyle ortaya çıkmıştı. Birden aklına bir fikir geldi. Şalvarını çıkardı ve cesedin üzerine uzanarak kasıklarının kadının hâlâ yumuşak vücuduna sürtmeye başladı. Cinsel isteklerini tatmin etmek için her zaman fırsat bulamıyordu. **Kabil**'de çok fazla sokak kadını yoktu. Zaten o kadar komik bir görünümü vardı ki ve pisliği o kadar iticiydi ki, hiçbir zaman iyi bir müşteri olamazdı. Gulgulab bir dağ köyünde büyümüş ve ilk deneyimini otuz yaşındayken yaşamıştı.

Elias Mavros soğuğa rağmen ter içinde kalmıştı. Kapıyı çalmaktan vazgeçip, bir omuz darbesiyle açmaya çalıştı. İlk denemesinde kilit kırıldı ve Yunanlı gazeteci kendini içeride buldu.

Kapı aniden açıldığında, Gulgulab hâlâ cesedin üzerindeydi. Bir anda zevk tamamen aklından çıktı: Kolunu uzatarak duvara dayadığı tüfeğini aldı.

Tecavüz ettiği cesetten ayrılmadan, silahını kapıdan giren gölgeye doğrulttu. Sonra tam tetiğe basacakken Elias Mavros'u tanıdı. Kızgınlıkla homurdanarak silahı yere bıraktı ve eğlencesine

devam etti. Arada sırada hoşça vakit geçirmeye hakkı vardı. O anda zevkin doruğuna eriştiğini hissetti ve inleyerek genç kadını kendine doğru bastırđı.

* * *

Elias Mavros bir bakışta yere uzanmış cesedi, Gulgulab'ın çıplak kalçalarını ve tufeği kendisine doğrulttuğu andaki delice bakışlarını farkettti. Afganlı'nın kalkmasını ve şalvarını çekmesini tiksintiyle seyretti.

Cesedin önünde durarak öfkeyle bağırmaya başladı:

— Gulgulab bu yaptığın çok iğrenç! Selim Han'a her şeyi anlatacağım.

Gulgulab homurdanarak üstünü başını düzeltiyordu. Elias Mavros onunla Yunanca konuşuyordu. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Gulgulab doğuştan sağır ve dilsizdi. Karşısındaki adamın öfkeli olduğunu anlıyordu, ama buna pek fazla aldırdığı söylenemezdi. Sadece, zalimliğini herkesin bildiği, Achakzay aşiretinin lideri ve efendisi Selim Han'a itaat ederdii. Bu kadını da onun için öldürmüş, üstelik daha önce de hayatını pek çok kez tehlikeye atmıştı.

Yunanlı'yla daha fazla ilgilenmeyerek yerden bir kumaş parçası aldı ve cesedi içine sarmaya başladı.

Elias Mavros hâlâ tehditler savurmaya devam ediyordu. Jennifer'in eşyalarını topladıktan sonra küçük bir odaya ačilan kapıyı araladı. Oda bir parça daha aydınlıktı. İçeride, masanın yanında bir kadın sakın sakın sigarasını içiyordu. San, kısa kesimli saçları, sert, fakat düzgün yüz hatları vardı. Üzerine sadece kısa bir kombinezon giymişti. Gazeteci ona Jennifer'in giysilerini uzattı.

— Çabuk giyin Natalya, dedi Rusça. Bu Gulgulab denen domuzun neler yaptığını bir bilseydin!

— Ne oldu ki? diye sordu kadın.

içine ne külot, ne de sutyen giymişti. Omuzlan son derece geniş, karnı dümdüz, göğüsleri dik ve iri, kalçaları yuvarlak ve kaslıydı. Elias Mavros onu pek fazla ilgilenmeden süzdü.

— Ona daha sonra tecavüz etti!

Kadın ölünün elbiselerini üzerine geçirirken, tiksinişmiş bir şekilde omuzlarını silkti.

Elias Mavros, karşılaştığı bu iğrenç olaydan dolayı iyici sinirlenmiş, odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Natalya giyinmesini tamamladıktan sonra cebinden bir Avustralya pasaportu çıkartarak Jennifer Stanfor'unkiyle karşılaştırdı.

Tek bir ayrıntı dışında ikisi de aynıydı. Elinde tuttuğu pasaportta yeni Jennifer Stanford'un fotoğrafı vardı. Kimsenin anlayamayacağı kadar iyi bir taklitti... KGB'nin teknik servisi yine çok titiz çalışmıştı.

Natalya biraz endişeyle Elias Mavros'a baktı.

— Kadının daha önce kimseyle karşılaşmadığına emin misin?

— Eminim, dedi Elias Mavros. Hazır mısınız?

— Evet.

Eğilerek kumaş çantadan teleobjektifi olan kocaman bir Nikon çıkarıp, ölünün fotoğraf aletlerinin bulunduğu çantaya yerleştirdi.

Elias Mavros sinirli sinirli saatine baktı.

— Gidelim.

* * *

Elias Mavros ve sahte Jennifer, Pule Kheshti camisine doğru yola koyuldular. Khaled onları görünce hemen kapıyı açmaya koştu. İçeri geçince gazeteci ona doğru eğildi.

— Intercontinental'e gidiyoruz.

Khaled, **Kabil** köprüsünden geçip batıya yöneldi. Hiçbir heyecan belirtisi göstermiyordu. Neler olup bittiğini tahmin edebiliyordu. Fakat on yıl içinde Afganistan'da bir milyon kişi ölmüştü. Bu seferki bir yabancıydı üstelik. Yine de o hangi taraftan olacağına uzun zaman önce karar vermişti.

Kabil oteli'nin ve İçişleri Bakanlığı'nın önünden geçtiler. Intercontinental, şehir merkezini doğu mahallelerinden ayıran tepelerden birinin üzerindeydi. Başkentteki tek doğru dürüst otel de gazetecilere ayrılmıştı. Araba otele giden dönemeçli yola girince yavaşladı. İleride güvenlik kontrolü vardı, fakat Khaled tanındığı için sorun çıkmadı. Otelin uzun bıyıklı, kordonlarla süslenmiş amiral giysisi içindeki kapıcısı hemen öne atılarak, Jennifer Stanford'un önünde yerlere kadar eğildi.

— Welcome miss, welcome!

Lobide bir sürü gazeteci, gizli ajanlar ve Dışişleri'ne bağlı pek çok rehber vardı. Ortalarında kocaman burunlu, düz suratlı bir adam söylev veriyordu: Necibullah'ın öz kardeşi. Sınır sistemindeki rahatsızlık nedeniyle mütevazı bir görev olan rehberlik yapıyordu. Genç kadını görünce gözleri parladı. Ülkede sayılan çok az olan yabancılara karşı çok zayıftı. Elias Mavros ona doğru ilerleyerek adamı kucakladı. Bu arada genç kadın da resepsiyonda bekliyordu.

— Yerimi teleksle ayırtmışım. Adım Jennifer Stanford.

Memur söylenenleri kontrol ettikten sonra ona doldurması için bir kart uzattı.

— Pasaportunuz lütfen. Odanın ücreti 90 dolar. Ödeme dolarla yapılıyor. Kaç gün kalacaksınız?

— Vizem bir aylık.

— İşte, 326 no'lu oda.

Elias Mavros başkanın kardeşinden kurtulur kurtulmaz diğer gazetecilerin bulunduğu Bamyan Bar'a koştu. Onu bir ağızdan gülerek karşıladılar.

— Eee? Celalabad'dan mı geliyorsun?

Bu bir şakaydı. Her gün, hükümetin öne sürdüğü gibi Celalabad yolunun yeniden açıldığını ve oraya bir konvoy gazeteci göndereceklerini söylerdi. Gururla doğruldu:

— Artık kazandık sayılır. Kurtarma çalışmalarına başladılar bile.

Fikirleriyle mucizeler yaratamıyordu, ama birkaç ay önce tanktayken roket patlaması sonucu yaralanan bu yaşlı adamın cesaretine hayran olan arkadaşlarını eğlendiriyordu. En azından bir işi sonuna kadar götürebiliyordu.

— Bana bir konyak ısmarlarsanız, size bazı bilgiler verebilirim.

— Ne? diye bağırdı herkes koro halinde.

BBCden bir muhabir barmene bir şişe Gaston de La Grange uzatmasını işaret etti. Elias Mavros bardığını içkiyle doldurduktan sonra gizemli bir sesle konuşmaya başladı:

— Buraya arabamla müthiş bir Avustralyalı kız getirdim! Üstelik yalnız.

— Nerede? diye sordu Fransız TV'sinden bir kameraman.

Elias Mavros başını kapıya çevirdi ve abartılı bir hareketle işaret etti:

— Burada!

Bütün başlar Jennifer Stanford'un durduğu barın girişine döndü. Genç kadın yolculuk kıyafetini değiştirmiş, siyah yünlüden kısa bir elbise ve uzun topuklu çizmeler giymişti. Kemaraman taburesinden süzülüp yeni gelenin elini sıkmaya gitti.

— Ben Jucques Morgaine, Beşinci kanaldan. Ne içersiniz?

— Jennifer Stanford. Melbourne'dan. Bir Cointreau, eğer varsa.

Elias Mavros küçük çantasını toplayıp, topluluğu selamladı. Dışarıda, her akşam olduğu gibi kuru bir ayaz vardı. Otelden biraz uzaktaki taksi durağına kadar yürüdü. Bunca uzun bir militanlık hayatından sonra hizmet ettiği tarafa, Sovyetler Birliği'ne bir yardımda daha bulunduğu için çok mutluymuştu. Daha sonra işler yolunda giderse, Yunanistan'da inzivaya çekilecek, üzüm bağıyla ilgilenecekti.

Khaled, her zamanki tasalı ifadesiyle arabanın kapısını açmak için koşturdu.

Elias Mavros kanapede kaykıldı. Çok zor bir gündü. Üstelik daha işin başındaydılar. İhtiyar omuzlarına çok ağır bir yük binmişti. Kendi kendine bir kerecik olsun bir delilik yapıp, Chicken Sokağı'ndan havyar almaya karar verdi. Artık bütün bakkalarda Sovyetler Birliği'nden kaçak getirilen mallar bulunabiliyordu. Herat portakallarından çok daha ucuza satılıyordu. Bu kadarcık lüksü çoktan hak etmişti.

II. BOLUM

— İki bey Altesleri'ni soruyorlar, dedi Elko Krizantem saygılı bir sesle.

Malko, Elko'nun uzattığı gümüş tepsinin içinden kartvizitleri aldı'. Kartlardan Earl Prager ve Burt Miller isimlerini okudu. Prager, Viyana'nın Birleşik Devletler Elçiliği'nde ikinci müşavirdi. Miller ise CIA'nın Orta Doğu Masası müdür yardımcısıydı.

— Onları kütüphaneye al, dedi Malko. Ben de geliyorum.

O sırada bürosunda, kış için Liezen şatosunda alınması gereken önlemleri gözden geçiriyordu. Hemen her gün yeni bir sorun çıkıyordu. Neyse ki maddi sorunları halletmesi için CIA her zaman oradaydı. Bunun için de bazen hayatını tehlikeye atması gerekiyordu.

Birden kapı açıldı ve Alexandra içeri girdi. Balık etindeki nişanlısı bu giysiyle bir azizi bile baştan çıkarabilirdi. Beyaz kayak kıyafeti vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Topuklu çizmeleri de iç gıcıklayıcı görünümünü daha etkili kılıyordu.

Beyaz vizon şapkasını kanepenin üzerine attıktan sonra san saçlarını salladı ve gelip Malko'ya sarıldı.

— Tam zamanında geldim! Avludaki Mercedes kimin?

— Bil bakalım! dedi Malko elini kadının beline sarıp, bunca yıldır onu hâlâ heyecanlandıran kalçalarını okşarken. Alexandra, Saint-Anton'a kayak yapmaya gideli üç gün olmuştu ve Malko onunla sevişmek için içinde müthiş bir istek duyuyordu.

— Yine gizli ajanların mı?

— Ajanlarımın bize çok yardımı dokunuyor, diye hatırlattı Malko. Onlar olmasaydı, Noel'de sana o hayallerindeki vizonu hediye edemezdim. Hem şimdi beni bekliyorlar, gidip onlarla konuşmalıyım.

Alexandra ona uzun uzun baktıktan sonra iç geçirdi.

— Ben de üzerime atlayacağını düşünmüştüm. Saint-Anton'da, her akşam beni düşünerek kendini tatmin ettiğini söyleyen bir tip vardı. Çok şirin, değil mi?

— Müthiş dedi Malko. Fazla uzun kalmam.

— Seni kütüphanede bekliyorum.

— Olmaz gelenleri oraya aldirttim.

Alexandra ona öfkeyle baktı.

— İş görüşmelerini o adada yapmandan nefret ediyorum. Bu Allahın cezası şatoda başka yer yok mu?...

Kütüphane, her zaman onların aşk yuvası olmuştu. Kışın oraya kapanırlar, şöminenin karşısında sevişirlerdi. Malko gülümseyerek onu sakinleştirdi.

— Pekâlâ, beni odada bekle. Sıkılırsan bir film seyret.

Genç kadın omuz silkerek arkasını döndü. Malko onun öfkeyle, fakat yine de kalçalarını kıvrıma kıvrıma uzun koridorda kayboluşunu seyretti.

Earl Prager ve Burt Miller birbirlerine bir elmanın iki yansı kadar çok benziyorlardı. Kısa, düz saçlar, gri gözler, hafif bir göbek, ciddi bir görünüş, siyah çantalar ve kocaman ayakkabılar... Malko kütüphaneye girince, ikisi de ayağa kalktı.

— Sizi görmek ne güzel! dedi Earl Prager, Viyana'daki yeni bölge şefi. Size Islamabad ve Peşaver'de görev yapan arkadaşımı tanıştırayım. Şu anda, Langley'de kimsenin okumadığı notlar üzerinde çalışıyor.

Burt Miller nazikçe güldü.

— Ne içmek isterdiniz? diye sordu Malko. Bir Dom Perignon'a ne dersiniz?

— Kahve alalım, dediler ikisi de bir ağızdan.

Malko, arkasında bekleyen Elko Krizantem'e kahve getirmesini söyledi. Daha önceden bilmesine rağmen, CIA ajanlarının ziyareti onu şaşırtmıştı. Liezen'e kadar gelmeleri pek sık rastlanan bir olay değildi.

— Sizin için ne yapabilirim? diye sordu Earl Prager'a.

Amerikalı önce bir sigara yaktı. Kendini rahat hissetmediği belliydi, bu da iyi bir işaret sayılmazdı. Sonunda konuşmaya başladı:

— Sizin için bir görev var. Fakat tehlike yüzdesi çok yüksek.

Malko'nun nefesi kesildi. Ona bir iş verileceği zaman, hep tehlikesiz, eğlenceli yolculuklar izlenimi verilirdi. CIA'nin söze böyle girmesi için...

— Beni cehenneme mi yollayacaksınız?

Burt Miller hafifçe gülümsedi.

— Hayır, Bay Linge. Sadece Afganistan'a yollayacağız...

İş arkadaşı ona, sanki bir sırrı açığa çıkarmış gibi, öfkeli bir bakış fırlatarak sözünü kesti.

— Önce bırakın da size hikâyeyi anlatayım, karan sonra kendiniz verirsiniz.

Elko Krizantem, elinde bir tepsiyle geri döndü. Kahveleri özenle fincanlara boşaltıp, şekerle servis yaptıktan sonra, Malko'ya yalvaran bakışlarla bakarak odadan çıktı: Yeniden iş yapmak için yanıp tutuşuyordu. O gider gitmez Earl Prager devam etti.

— Selim Han diye birinden bahsedildiğini hiç duydunuz mu?

— Hayır, dedi Malko. Duymalı mıydım?

Amerikalı gülümsedi.

— Hayır. Ünü Afganistan'ın Celalabad bölgesinin dışına çıkmadı. Achakzay aşiretinin reislerinden biri ve tam bir savaş adamı. Emrinde aşağı yukarı on bin adam var ki, bu da oldukça önemli bir sayı. Sovyetler 1979'da Afganistan'a girdiğinden beri, büyük bir cesaretle tanklara tek başına karşı koyup savaşıyor.

— O dönemde, diye sözünü kesti Burt Miller, ben İslamabad'da bölge şefiydim ve Pakistan Gizli Servisi ISI aracılığıyla direnişçilerle haberleşiyordum. Pek çok kez kaçak olarak Afganistan'a girdim ve Selim Han'la görüştüm. Çok ilginç bir insan. Biraz çılgın, cömert, kim önüne çıkarsa çıksın saldırmaya hazır bir adam.

— Çok sert bir insan, dedi Earl Parger. Kısaca Burt ona bir tür danışmanlık yapıyordu. Aslında Selim Han Pakistanlılar'dan ve özellikle de kendini her türlü politik ve sosyal eylemden kısıtlamış müslümanlardan nefret ediyordu.

— Onun bu işle ne ilgisi var? diye sordu Malko.

— Hem de çok ilgisi var, dedi Prager. Şimdiye kadar Afganlı direnişçilere hiç doğrudan silah satmadık. Onlara ulaştırması için Pakistan Gizli Servisi'ne para ve araç gereç vermekle yetindik.

— Tam bir yanılığ, dedi Burt Miller kahvesine şeker koyarken.

— Niçin diye sordu Malko safça.

Burt Miller cevap vermeden önce kahvesini karıştırdı.

— Çünkü Pakistanlılar aşırı İslamiyet yanlısı Gulbuddin adında, Selim Han gibi akli başında birinin zaranna çalışan bir adamı desteklediler.

— Hem akli başında, hem de batı yanlısıdır, diye açıkladı Earl Prager.

İş yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. Malko bu görevin getireceği parayla şatoya neler ekleyebileceğini düşündü.

— Lütfen anlatmaya devam edin.

Hikâyesini sürdüren Burt Miller'a çikolata kutusunu uzattı.

— Beceriksiz Pakistanlılar işi bozdular, dedi. İstemeyerek de olsa ortaya para koyan Suudilerden etkilendiler. Amaçları Selim Han gibi ılımlı direnişçileri ikinci plana itmektir. Onu, cephane ve silah vermeyerek köşeye sıkıştırdılar. Celalabad'a yakın bir yerde, onunla pek çok kez gizlice görüştüm. Öfkeden deliye dönmüştü. Adamları artık ilkel yöntemlerle savaşıyorlardı. Langley'de ve Islamabad'da çalmadığım kapı kalmadı, fakat kimse Pakistanlılar'ı gücendirmek istemiyordu Pakistan'ın eski devlet başkanı Ziya eğer karışılırsa mücahitlere bütün yardımını keseceğini söyleyerek tehditte bulunmuş, Washington'dakilerin gözünü korkutmuştu. Bu zaman zarfında da bizi

dolarlarımızla, bizden nefret eden aşın dincileri silahlandırıyordu.

— Bu arada en büyük payı da Gulbuddin Hikmetyar'ın kaptığını belirtmek gerekiyor. Adam, eğer **Kabil**'i ele geçirirse Amerikan Elçiliğini camiye çevirmeye yemin etti, diye açıkladı Burt Miller.

Bu doğu masalı Malko'nun canını sıkmaya başlamıştı. Gözünün önüne hep Alexandra'nın yuvarlak kalçalan geliyordu.

— Artık ziyaretinizin asıl sebebine gelseniz, dedi.

— 1985'de Selim Han adamlarıyla birlikte **Kabil**'deki komünist hükümete katıldı, dedi Earl Prager üzüntülü bir sesle. Hiç de aptal olmayan başkan Necibullah, onu tepeden tırnağa silahla donattı. Ve bir anda Selim Han, Celalabad'ı eski müttefikleri olan aşın dincilere karşı korumaya başladı.

— Bunda şaşırılacak bir yan göremiyorum, dedi Malko. Aşiretler kim daha fazla parayı öderse onun tarafına geçerler.

— Hayır, Selim Han tam bir vatanseverdir. Sovyetler'e karşı silahı ilk eline alanlardan biri oydu. Fakat taraf değiştirmeseydi, aşireti aşın dinciler tarafından yok edilecekti. Gerçekten de Selim Han bu adamlara karşı müthiş bir nefret duyuyor. Aralarındaki geçimsizlikten de **Kabil**'deki hükümet yararlanıyor.

— Çok üzücü, dedi Malko, fakat dünyanın sonu da değil. Size nasıl yardım edebileceğimi anlayamıyorum.

Earl Prager ve Burt Miller endişeyle birbirlerine baktılar. En zor an gelip çatmıştı. Burt Miller konuşmaya devam etti.

— Bay Linge, on beş gün önce kısa bir süre için Pakistan'a gittim. Eskiden irtibat kurduğum adamlardan biri beni aradı. Selim Han'dan bir mesaj vardı.

— Ne istiyormuş?

— Benimle ya da benim tarafımdan biriyle görüşmek.

— Niçin? Yine taraf mı değiştirecekmış?

Earl Prager bu ince olay karşısında gülümsedi...

— Tastamam öyle, dedi. Hatta şartlarını bile söyledi.

Amerikan Gizli Servisi'yle oyun oynayan bu Afganlı'nın tutumu Malko'yu şaşırtmıştı.

— O denli önemli bir olay mı? diye sordu yeniden.

Bu kez iki Amerikalı aynı anda başlarını salladılar.

— Evet, dedi Prager. Size nedenini anlatacağım. Celalabad'da haftalardan beri hükümet güçleri ile mücahitler arasında korkunç çatışmalar oluyor. Gulbuddin'in adamları, kendi hükümetlerini tek başlarına kurmak için şehri kesin olarak ele geçirmek istiyorlar. Eğer başarılılarsa onları devirmek çok zor olur.

— Ondan sonra elleri kesik hırsızlar, ahlâksızlık yaptıkları için taşlanan kadınlar, kısacası şeriat düzenine merhaba demek gerekir.

Earl Prager sanki farkında değilmiş gibi, Miller'in sözünü kesti.

— Eğer Gulbuddin yardım etseydi, ılımlıh Celalabad'ı alabilirlerdi. Fakat Gulbuddin istemiyor. Selim Han olaya işte burada karışıyor. Eğer adamları ılımlılık taraftan mücahitleri yanında yer alırsa, birlikte, aşın dincilere genel duymadan Celalabad'ı ele geçirebilirler.

Malko anlatılanları alayla dinliyordu.

— Demek senelerdir sizden nefret eden adamlara silah veriyordunuz. Gulbuddin gibi birine. Niye yine aynı şeyi yapıyorsunuz?

Earl Prager alçak gönüllülükle başını indirdi.

— Yeni başkan Bush'un danışmanları, kendilerinden öncekilerin yaptıkları aptallıkları farkettiler, diye itiraf etti. İşleri tersine döndürmek için olanaksız başarmak istiyorlar. Zaten İran olaylarından ağızlan yandı. Dincilerin yeni bir zafer kazanmasını önlemek için, Afganistan olayları yeniden değerlendiriliyor. İki seçenek üzerine kozlanmızı oynuyoruz: Ya kralın geri dönüşü demek olan tarafsız bir hükümet, ya da ılımlı mücahitlerin zaferi. Eğer mücahitler şehri ele geçirip bir hükümet kurmayı başarlarsa durum bizim için daha iyi olacak. Dinciler devre dışı kalacaklar. İşte bu yüzden Selim Han'dan vazgeçemiyoruz. Elimde bizzat Başkan'ın imzaladığı bir emir var.

— Eğer doğru anladımca, benim **Kabil**'e gidip namlusunu bir kez daha öbür yana çevirmesi için Selim Han'la anlaşmam gerekiyor.

— Aşağı yukarı öyle.

Malko'nun altın şans gözleri safça karşısındaki adamlara takıldı.

— Bana bu, Bay Miller'in daha kolay yerine getirebileceği bir görev gibi görünüyor. Hem Afganistan'ı, hem de onu çok seven Selim Han'ı tanıyor. O halde beni niye aradınız?

Earl Prager güçlkle yutkundu.

— Selim Han **Kabil**'de, yani başkan Necibullah'ın komünist partisinin kontrolündeki bölgenin göbeğinde. Afgan Gizli Servisi KHAD, Burt'un kimliğini çok uzun zaman önce tesbit etti.

Kabil'e girmeyi basarsa bile bu onun için intihar olur. Bizim önerimize gelince son derece açık. Ona istediği kadar cephane ve silah vermeyi garanti ediyoruz. Ayrıca beş milyon dolar ve yirmi bin kişinin askerlik ücretini vermeye hazırız.

Malko biraz sinirli, ona baktı.

— Soruma cevap vermediniz. SSCB'den iki adım uzakta ve komünist bir ülkenin başkenti **Kabil'e** gitmek, benim için bir intihar olmayacak mı? Beni Küba'ya gönderdiğinizde de zorlukla geri dönebilmişim. Yoksa benden kurtulmak mı istiyorsunuz?

Earl Prager canlılıkla cevap verdi.

— Hiç de değil, fakat sizi Kabil'e göndermenin bir yolunu bulduk.

— Pakistan tanklarıyla mı?

— Hayır. Bir süre önce Kabil'deki Dışişleri Bakanlığının çeşitli ülkelerdeki elçiliklerine, kötü rejimlerinin görüntüsünü değiştirmek amacıyla, gazetecilerin vizelerini onaylaması için emir verdiğini öğrendik. Şu anda Kabil'de çok miktarda gazeteci var, durumları da hiç fena değil. Yanlış hatırlamıyorsam sizin "Kurier" deki kişilerle bağlantınız vardı.

— Evet.

— Tamam işte, diye devam etti Amerikalı, eğer "Kurier" sizin için başvuruda bulunursa, vizeyi alırsınız.

— Ya alamazsam?

— O zaman sizi Pakistan üzerinden, hükümetin girişimleriyle yollamak zorunda kalacağız. Fakat bu çok daha tehlikeli...

Malko'nun yüz ifadesini görünce, Amerikalı eklemek zorunda kaldı:

— Biz sorumsuz insanlar değiliz. Üstelik güvenlik için polis var. Son aylarda, mücahitler

küçümsenmeyecek sayıda Rus tutukladı. Bazıları GRU görevlisi olan üç yüz kişiyi ele geçirdiler. Eğer başınıza bir iş açılacak olursa elimizde karşılığında sizi geri alabileceğimiz adamlar var.

— Teşekkürler, dedi Malko, fakat bu bana yok yere tehlikeye atılmak gibi geliyor. Şu sıralar Kabil'e nasıl gidiliyor?

— Uçakla, Yeni Delhi'den aktarmalı. Haftada üç sefer yapılıyor. Delhi'ye Fransız Havayollarıyla her gün gidebilirsiniz.

Uzun bir sessizlik oldu. Amerikalılar endişeyle Malko'nun tepkisini izliyorlardı. Malko, onlara alaycı bir şekilde gülümsedi.

— Herhalde bana altından bir köprü sunacaksınız.

Earl Prager hoşnutsuz bir hareket yaptı.

— Size bunun Başkan'ın özel emri olduğunu söylemiştim. Yani bütçeye dahil değil. Eğer anlayışlı olursanız, tabii...

— Benim postum kıymetlidir, dedi Malko. Vizemi alınca size bir teklifte bulunurum.

Alexandra'ya kavuşmak için sabırsızlanıyordu.
* * *

Malko onu, tavanı aynalarla süslü geniş odalarında buldu. Üzerinde hâlâ kayak yaparken giydiği tulum, hayranlıkla erotik bir film seyrediyordu. Malko onun yanına yatıp, kollarına aldı. Genç kadın gözlerini ekrandan ayırmadan, sevgilisinin vücuduna süttü.

Malko soyunup ona yapıştı. Lasteks kumaşın altından göğüslerinin sertleşmiş uçlarını hissedebiliyordu. Bu giysiyle çıplak olduğundan çok daha güzeldi. Alexandra mutlu bir kedi gibi gerindi.

— Senin olmak istiyorum, diye mırıldandı.

— Üstündekileri çıkartsana, dedi Malko heyecandan deliye dönmüş bir halde.

— Sen çıkar.

Malko onu soyarken elleri titriyordu. Sonra bir anda fermuarın kilitlendiğini gördü. Elinde evirdi çevirdi, fakat ne yapsa açılmıyordu. Alexandra alayla güldü.

— Beklemekten hoşlanmıyorum, dedi, hele bu kadar uzun zaman birlikte olmamışken.

Malko biraz daha zorladı, fakat yine başaramadı. Alexandra ona sürtünerek daha da heyecanlanmasına sebep oluyordu. Malko öfkeden delirecek gibiydi. Bir sıçrayışta yataktan atladı ve çekmeceden bir hançer çıkardı. Yanına döndüğünde, Alexandra korkuyla bir çığlık attı.

— Ne yapmak istiyorsun?

Malko cevap vermeden onu yüzükoyun çevirip, bıçağı kalçasının üzerinde gergin duran kumaşın üstüne yerleştirdi.

— Sakın kıpırdama, yoksa canını yakabilirim, dedi.

Alexandra donup kalmıştı. Malko dikkatle kumaşı aşağı doğru kesti. Kontes Alexandra'nin güzel kalçaları ortaya çıkmıştı... Malko bacaklarının arasından bıçağı yürütmeye devam ediyordu ki, Alexandra bıçağın tenine değmesiyle bir çığlık attı.

Malko açtığı yerin yeterli olacağını düşünerek, genç kadına yaklaştı. Bu kez üzerindeki kurtulmak isteyen Alexandra'ydi. Her zaman olduğu gibi okşanamamaktan hayal kırıklığına uğramıştı. Malko onunla uzun uzun sevişti.

Daha sonra yanına yattığında, genç kadın gülümsedi:

— Giysim bir şakaydı. Tecavüz edilmekten hoşlanıyorum. Fakat ben hiç zevk almadım.

— Bu da sana ceza olsun.

Alexandra nasılsa aynı akşam bunun acısını
çıkardı,

— Senden ne istiyorlarmış?

— Beni Afganistan'a gönderecekler.

Genç kadın bir panter gibi sıçradı.

— Gidecek misin?

— Daha değil.

— Yalancı! En sonunda öldürüleceksin.

Öfkeden deliye dönerek, yırtılan kumaşın açıkta bıraktığı kalçalarını sallaya sallaya banyoya gitti. Malko onun haklı olduğunu düşündü, fakat kaderinden kaçamazdı.

III. BÖLÜM

Malko hâlâ inanamayarak, Afganistan Elçiliği'nin önündeki kaldırımda vizesini inceliyordu. Pasaportunun üzerine, daha doğrusu Mathias Lauman'inkine, Arap harflerinden oluşan bir damga vurulmuştu. Pasaportta Kurier tarafından gönderilmiş serbest gazeteci olduğu yazılıydı. İşlemleri tamamlamak on dakikadan fazla zamanını almamıştı. Kötü tıraşlı bir Afganlı görevli, Malko'dan iki yüz şilin istedikten sonra, vizeyi imzalamış ve iyi yolculuklar dilemişti.

Bu Perestroyka'nın bir mucizesi olmalıydı...

Malko Rolls'una binerek, Birleşik Devletler Elçiliği'nin yolunu tuttu. Birkaç ay içinde, ikinci kez kendini aslanın ağzına atıyordu. Üstelik bu kez hem iç savaşın, hem de vahşetin hüküm sürdüğü bir ülkeye gidiyordu. **Kabil** yakınlarındaki o uğursuz Poul-e- Charlei hapishanesine bir düşerse, CIA onun için hiçbir şey yapamazdı. KHAD bugüne dek otuz beş bin kişiyi korkunç şartlarda katletmişti.

Arabasını elçiliğin biraz ilersine park ederek, yola yürüyerek devam etti. Viyana'da bu mevsimde çok ender rastlanan, yumuşak bir hava vardı. O gece Alexandra'yı Schloss'ta düzenlenen bir eğlenceye götürecekti ve bir an önce o anın gelmesi için sabırsızlanıyordu.

* * *

— Mükemmel! Haklıymışım.

Earl Prager, Malko'nun vizesi elinde, sevinçten titriyordu. Kahvesine şeker koyduktan sonra, gelip Malko'nun yanına oturdu.

— Bu iş gerçekten önemli, dedi ona güvendiğini belli ederek. Eğer başarısak Afganistan'da bir uzlaşma sağlayabilir ve dincileri saf dışı edebiliriz. Selim Han'ı mutlaka razı etmelisiniz.

— Bana anlaşmayı o daha çok istiyormuş gibi geliyor. Bir kez ona yaklaşabilirsem sorun kalmaz...

— Tabii, dedi Amerikalı. Yalnız, Selim Han geleneklerine ve şerefine bağlı bir adamdır. Amerikalılar Pakistanlılar'ı gücendirmek istemiyor diye çok onuru kırılmıştı. Artık bize güveninin kalmadığını düşünüyorum. Size düşen bu güveni tekrar sağlamaktır. Önce bizden, şimdiki görevinden vazgeçmesi için beş milyon dolar istedi. Sonra bunun hepsinin bir anda ödenemeyeceği konusunda ikna oldu. Fakat ona bir sürprizim var. Paranın yansını **Kabil**'de alabilecek.

Malko ona şüpheli gözlerle baktı.

— Beni sınırdan bu kadar çok parayla geçmem için zorlamayacaksınız herhalde.

— Hayır, hayır. Bu işi Delhi'deki büromuzla hallettik. Oradaki bölge şefi size ayrıntıları anlatır.

— Ya silahlan nasıl çıkartacaksınız? Sanırım Pakistanlılar size engel olmaya çalışacaklardır.

— Ziya'nın ölümünden beri çok şey değişti. Benazir Butto ISI'den aşırı dincileri temizliyor. Onların yerini alanlar da, Selim Han'a silah ve cephane verilmesini kabul ediyorlar.

— **Kabil**'e girerken herhangi bir kontrol tehlikesiyle karşılaşmayacak mıyım?

— Hayır, dedi Earl Prager. Bu sorunu inceledik. Kabil ve elçilikler arasında vizeye hiçbir müdahalede bulunulmuyor. Eğer gazeteci kimliğinizi korursanız, hiçbir tehlikeyle karşılaşmayacaksınız. Üstelik bu size hiç şüphe çekmeden herkesle görüşebilme olanağı tanıyor. Selim Han'la bile.

— Kolayca ulaşılan biri mi?

— Onunla şimdiye dek pek çok gazeteci görüştü. Şehirde kalıyor ve reklama bayılıyor.

— Benim kim olduğumu nasıl öğrenecek?

— Burt **iki** ayn yoldan ona haber ulaştırmaya çalışıyor. Ayrıca **Kabil**'e gideceğinizi haber verdim.

— Yani?

— Orada sizinkine benzer bir kimlikle biri daha bulunuyor. Jennifer Stanford adında, bize bağlı Avustralyalı bir ajan. Onunla bağlantı kurun. Intercontinental'de kalıyor. O size Selim Han'la görüşmeniz için ortam hazırlayacak. Görevi, size yardımcı olmak ve eğer gerekirse Delhi'yle bağlantı kurmak. Üstelik onunla çok ilgileneceğinizden eminim, dedi Amerikalı alayla gülümseyerek. Müthiş güzel bir kız.

— Beni avuttuğunuz için teşekkür ederim, dedi Malko.

— Hepsi bu değil, dedi Earl Prager. En kötü olasılığı bile düşündük. **Kabil**'e resmi yoldan ayrılmakta güçlükle karşılaşabilirsiniz. Şirket, Şah Rourk'un kral yanlısı mücahitleri ile bağlantı

halinde. **Kâbil**-Celalabad yolunda önemli yerleri ellerinde tuttuklarından, bugüne dek ülkeye kaçak olarak pek çok kişiyi saktular. Delhi'deki bürodan size **Kabil**'deki adamlarının yerlerini söyleyecekler. Fakat bu bilgileri çok dikkatli kullanmalısınız. KHAD tarafından gözetleniyor olabilirler, hatta artık orada kalmamaları bile mümkün...

Aşağı yukarı hepsi bu. Delhi'ye vardığınızda, bu dosyayla ilgilenen ajanımız, Ailen Inman sizi karşılayacak. Eğer onu göremezseniz, hemen büroyla bağlantı kurun. İşte özel telefonun numarası. Ancak Liezen'e gidip bavulları toplamanız için vaktiniz var.

— Ne! dedi Malko dehşete kapılarak.

— Üzgünüm, diye kendini savundu Amerikalı. Paris'e, oradan da Yeni Delhi'ye geçerseniz, Kabil'e gitmeden önce bir gününüz kalmış olur. Hem **Kabil**'de havaalanı her an kapanabilir.

— Niçin?

— Roket atışları veya kötü hava şartları yüzünden. Kabil 1800 kilometre uzakta. Bu ani gidiş sizin için bir sorun yaratıyor mu?

— Evet, dedi Malko Alexandra'yı düşünerek.

Earl Prager gülümsedi.

— Ne kadar çabuk giderseniz, o kadar çabuk dönersiniz. Umarım dönüşünüz de aynı yoldan olur. Kâbil-Delhi uçağında yer bulmak çok zor. Gerekirse Jennifer Stanford size biletini vererek kaçmanızı sağlayacak. Sonra Delhi'den Fransız Havayolları'nı bulursunuz.

Malko'ya ağız kapalı, kahverengi bir zarf uzattı.

— İşte yirmi bin dolar. Gazetecileri hiç kontrolden geçirmiyorlar. Langley'e her şeyin yolunda olduğunu bildireyim.

Malko zarfı elinde şöyle bir tarttı. Bürokratlar için başkalarının hayatıyla oynamak bir zevkti. Hepsini masanın üzerine fırlatmak vardı, ama düşündü: Onların kendisine ihtiyaçları olduğu gibi, kendisinin de şatosunun bakımı için CIA'ya ihtiyacı vardı. Bu kadar önemli bir görevi reddederse kaybederdi. Ondan çok daha gençlerin kendilerini tehlikelere atmak için fırsat beklediklerini unutmamalıydı.

Hayat buydu.

* * *

Saçlarını güzelce taramış, makyaj yapmış Alexandra, elinde Cointreau'su yaşlı gözlerle Malko'ya bakıyordu. Yakınmalarının aksine, Malko'yu bir öfke kriziyle karşılaşmamış, sadece başını sallamıştı.

— Seninle kaldığım için deli olmalıyım, demişti bıkkın bir sesle. Bir gün dul kalacağım.

Malko onu kendine çekerek, bornozunun kuşağını çözünce genç kadının göz kamaştırıcı beyazlıktaki jartiyerinin üzerinde yükselen bronz vücudu ortaya çıktı. Alexandra işveli bir kahkahayla bardağını kenara bıraktı ve Malko'ya sürtünmeye başladı. İkisinin de solukları hızlanmıştı.

— Gel diye mırıldandı Alexandra. Gel de bana hoşçakal de.

Az sonra sakinleşmişler, yanyana yatıyorlardı.

— Çok güzeldi! dedi Alexandra. Şimdi hemen git. Bu duyguyu doya doya yaşamak istiyorum..

— Bu gece eğlenceye gidecek misin?

— Evet ve seni düşüneceğim.

Malko son bir kez daha onun güzel vücudunu seyretti. Sonra şefkatle genç kadını kucakladı ve

odadan çıktı. Boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Bir gün bu işten çekilecekti.

* * *

Malko Delhi'deki havaalanının salonunda dolaşıyordu. Uçakta yanında Dom Perignon ile servis edilen güzel bir yemek yemiş ve bir yatak kadar rahat koltuğunda uyumuştı. Kendini tam formunda hissediyordu. Ne yazık ki Ailen Inman gelmemiştir. Malko, alanın yakınındaki Centaur Oteli'ne gitmeden önce biraz daha beklemeye karar verdi.

Bir gün önce yapılması gereken Kabil uçuşu hâlâ panoda yazılıydı. Yanında, ne zaman kalkacağına bilinmediğini belirten bir yazı vardı. İyi başlamıştı doğrusu.

Danışma bürosunda uyuklayan Hintli'ye yaklaştı.

— Kabil uçuşu neden ertelendi?

— Bilmiyorum. Gidin oradaki Afganlılar'a sorun.

Salondaki bir grup Afganlı'yı işaret ediyordu. Bir Ariana görevlisi yirmi kadar kızgın yolcuyla tartışıyordu. Malko kendine yol açarak ona ulaşmaya çalıştı.

— Dünkü Kabil uçağı niçin rötar yaptı?

— Kötü hava yüzünden, diye cevapladı Afganlı. Fakat yarın mutlaka kalkacak. Bugün Kabil'de hava daha iyi.

Malko inanmış görünerek, Centaur'a gitmeye karar verdi. Tam taksi çağırıyordu ki, kısa boylu bir adam yolunu kesti.

— Mathias Lauman?

— Evet.

— Ailen Inman. Üzgünüm, arabam arıza yaptı. Centaur'a gidip kahvaltı edelim mi?

* * *

— **Kabil**'de hiç adamımız kalmadı, diye anlattı Ailen Inman.

Sabahın bu saatinde Centaur'un yemek salonunda kimseler yoktu.

— O halde iki buçuk milyonu karşı tarafa nasıl verebileceğim? diye sordu Malko.

— Sarrafların bulunduğu çarşıya gideceksiniz, diye anlattı Amerikalı. Bir Sih olan Hammond Singh'in dükkânını sorun. Kuzeni bizimle çalışır. Bütün Afganistan'da kaynaklan olduğundan bize çok yaran dokunuyor. Kendisi para konusunda önceden uyanıldı. Yalnız önemli bir miktar olduğu için, para gerektiği zaman ona önceden haber verin.

— Güvenilir biri mi?

— Evet, Sihler orada politika yapmazlar. Bizim sayemizde çok para kazanıyorlar.

Malko söylenenleri aklına not ediyordu.

— Ya beni zor bir durumda kaçırarak olan direnişçiler?

Amerikalı'nın asık suratı geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

— Müthiş adamlardır. Hele onları yöneten kadın.

— Kadın mı?

Bu, Afganistan gibi şeriat kanunlarının geçerli olduğu ve kadınların, ufak çocuklar gibi kocalarının pasaportuna işlendiği bir ülke için çok şaşırtıcı bir durumdu.

— Evet. Bunun sık rastlanan bir durum olmadığını biliyorum. O bir istisnadır. İşte

fotoğrafi. Kendinizi tanıtmak için kullanabilirsiniz. Bunu gösterirseniz benim tarafımdan geldiğiniz kesinlik kazanır.

Malko kendisine uzatılan fotoğrafı inceledi. Bir uçak hostesinin Tupolev 154'ün yanında çekilmiş, siyah beyaz fotoğrafıydı. Uzun boylu, esmer kadının örülmüş saçları, güzel, düzgün bir yüzü, çıkık elmacık kemikleri, iri bir ağız ve koyu renk gözleri vardı.

— İsmi Bibi Gur, diye anlattı Ailen Inman. Sovyetler'in Afganistan'a girdiği 1979 yılından beri direnişçilerle birlikte. Tutuklandı, işkence gördü, fakat sonunda serbest bırakıldı. Şu anda çok önemli bir rolü var. **Kabil**'de bile işgalcilere karşı düzenlenen pek çok suikasti planladı.

Malko fotoğrafı cebine koydu.

— Onu nasıl bulacağım?

— Size bağlantılarından sorumlu kişiyi yollayacağım. Aracılar devamlı değiştiğinden onu daha önce bulamadım. İsmi Sayed, oda numaranızı ona bildireceğim. Umarım geri döndüğünüzde bana yolculuğunuzu anlatırsınız.

— İnşallah dedi Malko Arap şivesiyle.

— Bay Lauman?

Centaur'da telefonlar o kadar kötü çalışıyordu ki, Malko dünyanın öbür ucundan arandığını sandı.

— Evet, benim.

— Ben Sayed. Lobideyim.

— Geliyorum, dedi Malko.

Saat on birdi ve dinlenmek için epeyce zamanı olmuştu. Zaten çok rahat bir yolculuk yaptığından hiç yorulmamıştı.

Malko asansörün dibinde, az önce havaalanında karşılaştığı orta yaşlı kişilere hiç benzemeyen, bıyıklı, kravatlı, iyi giyimli biriyle karşılaştı. Sayed parmaklarını koparacakmış gibi elini sıktı.

— Hoşgeldiniz, hoşgeldiniz.

Kafeterya hâlâ boştu.

Sayed kahvesine şekerlikteki şekerin yarısını boşaltmakla meşguldü. Malko'nun şaşkın bakışlarını görünce, açıklama gereği duydu:

— Uzun zaman kaçak olarak **Kabil**'de kaldım. Orada artık şeker bulunmuyor. O yüzden eksikimi kapatmaya çalışıyorum.

— Delhi'de mi kalıyorsunuz? diye sordu Malko.

— Evet, benim izimi buldular. KHAD başıma ödül koydu. Fakat artık Ruslar gittiğine göre Necibullah rejimi iskambil kâğıtlarıyla yapılmış bir şato gibi yıkılacaktır. Şimdiden bütün yolları tuttuk, şehirleri kuşattık. Dostlarımız, **Kabil**'den sadece otuz kilometre uzakta. Hava açık olduğunda, mavi caminin minaresini bile görebiliyorlar.

Malko'nun içinden savaş sırasında Almanlar'ın da Kremlin'in kubbelerini görebildiklerini söylemek geçti. Sayed konuşmaya devam ediyordu.

— Çok yakında mücahitler Kabil'i ele geçirecekler. Ordu da silahlarını komünist rejime çevirecek. Kendilerini Ruslar'a satan bütün hainleri öldüreceğiz ve Afganistan sonunda barışa kavuşacak.

İçine kahve katılmış şeker karışımını yudumlamak için bir süre sustu.

Malko ona eğlenen gözlerle baktı. Tam üçüncü dünyaya özgü bir coşkuyla konuşuyordu. Üstelik, Sayed denilen bu adam akli başında ılımlı kişilere

dahilse, acaba fanatikler nasıldır, diye düşündü Malko.

— Bibi Gur'la nasıl bağlantı kuracağım? diye sordu.

Sayed sonunda bulutlardan aşağı indi.

— **Kabil**'de, Share Naw mahallesindeki Chicken caddesi'ne gidin. Orada pek çok antikacı ve halıcı dükkânı göreceksiniz. 37 numarada Hacı Halil Rahman'ı sorun. Halı satıcısıdır. Ona sizi Sayed'in gönderdiğini söyleyin. Eğer beni tanımadığını ileri sürerse ona şunu yazın.

Sayed parmağıyla masa örtüsüne "35 B" yazdı.

— Bu ne anlama geliyor?

— Poul-e-Charki, hapishanesinde, B bloktaki hücremin numarası. "Fanatik Dinciler" denilen grubun yeri. Orada iki yıl kaldım ve işkence gördüm. Az kalsın ölüyordum. Fakat dostlarım hükümetten birkaç kişiyi rehin aldılar. Adamlar da beni Delhi'ye giden bir uçağa bindirdiler ve eğer Afganistan'a bir daha ayak basarsam önce gözlerimi oyup, sonra da boğazlayacaklarını söylediler. Oraya gidince dikkatli olun. KHAD'ın her yerde casusları var. İyi para aldıkları için güçleri yerinde. Sonra milis kuvvetleri, parti üyeleri, Necibullah'a bağlı hainler de çok.

— Örneğin sizin için Selim Han da öyle, dedi Malko.

— Köpeğin teki!

Sayed'in yüzünde hor gören bir ifade belirmişti.

— O en kötülerinden biridir! Tam bir zehirli yılan. Üstelik kötü bir Müslümandır. Sadece içki içmeyi ve kadınların peşinden koşmayı düşünür. Mücahitlerin tarafındayken, kuşattağı her köyde en genç kadınları getirir, onlara tecavüz ederdi. Karşı koyanların gözlerine adamları iğneler batırırdı.

Malko öylece kalakaldı. CIA kendine, insan haklarına son derece bağlı bir müttefik seçmişti. Sayed, Malko'ya şaşkın gözlerle baktı.

— Size ondan kim söz etti?

— Gazeteler.

— Reklama bayılır. Fotoğraflarını çekilmesi için yapamayacağı şey yoktur. Necibullah'a katılır katılmaz kendini mareşal ilan etti! Afganistan bu tür adamlardan mutlaka temizlenmeli. Postunu kurtarmak için Ruslar'la birlikte gitmeliydi...

— Onlara karşı savaştı, diye itiraz etti Malko.

— Bağlılığını daha pahalıya satmak için, dedi Sayed. Ve tabii aşın dincilerden de öcünü almak istiyordu. Kötü bir Müslüman olduğu için sadece komünistlerle işbirliği yapabilir.

Gözleri nefretle parlıyordu. Malko ciddi bir şekilde sarsılmıştı. Sayed biraz abartmış olsa bile; Selim Han Earl Prager'ın anlattığı gibi gözüpek bir şövalyeye hiç benzemiyordu. Bu da görevini çok daha tehlikeli bir hale getiriyordu. Aklından korkunç bir düşünce geçti. Ya Selim Han'ın gönderdiği haber bir tuzaksa?

IV. BOLUM

Kabil!

Malko ahşap, küçük binanın üzerindeki tabelaya baktı. Kalbi sıkışarak, "Uluslararası Kabil Havaalanı" yazısını okudu. Acayip bohçalar yüklenmiş, türbanlı yol arkadaşları da olmasa, karlı dağlara bakarak bir kış sporları merkezine geldiğini düşünebilirdi. Arkasına dönüp baktı: Savaşın içindeydi. Her an atılmaya hazır roketler taşıyan MI 26 helikopterleri, havaalanının çevresine sıralanmış Mig'ler, bir sürü helikopter, uçak ve Sovyet zırhlısı hurdaları. Savaş burada hiç de içaçıcı bir görüntü sunmuyordu. Uzakta, birbiri ardına iki patlama duyuldu. Etrafını, birbirini itip kakarak, taksilerin girmesi yasak olan bu alanda valizlerini taşımak isteyen çocuklar çevirdi. Askerin biri hiç soru sormadan pasaportunu damgalamış, gümrükçü de valizlerini açmaya bile kalkışmadan geçmesine izin vermişti.

Saat henüz beş olmasına rağmen hava kararmıştı. Kendini valiziyle birlikte sarı bir taksinin önünde buldu. Şoför onu gülümseyerek karşıladı.

— Intercontinental'e mi gidiyorsunuz, bayım? Otuz dolar.

Bu bir askerin aylığına eşitti...

Araba hareket ederek, düz ve geniş bir yola girdi. **Kabil**, yaptığı son yolculuktan beri pek değişmemişti. Malko yol kenarındaki tankları, zırhlı araçları ve askerleri farkettiler. Yayalar, omuzlarından aşağı uzanan örtülere sarınmışlar, türbanlarını gözlerinin üzerine kadar indirmişlerdi.

— Her şey sakın görünüyor dedi, şoföre.

— Öyle, dedi Afganlı. Yalnız saat dokuz buçuktan sonra sokağa çıkma yasağı var. Dışarı çıkmak tehlikeli. Askerler çok sinirli ve ateş etmekte çok aceleciler. Mücahitlerin yüzünden.

— Suikastler oluyor mu?

— Dün üç roket atıldı. Havaalanının yakınlarında dört çocuk öldü.

Taksi sarsılarak, Intercontinental'e giden yokuş yola girdi. Sovyet benzini, normal ayarlı her aracı ölüm hıçkırığına tutturmaya birebirdi.

Yollar zırhlı araçlar geççe geççe çukurlarla dolmuştu.

Otele girer girmez, divanlara yayılmış bir sürü ajanın şüpheli bakışlarıyla karşılaştı. Doğruca resepsiyona gitti.

— Jennifer Stanford hangi odada acaba? Ona bir mesajım var.

— 326'da dedi görevli. Anahtan burada değil.

Tam asansöre binecekken bir fotoğrafçıyla karşılaştı.

— Yeni mi geliyorsunuz?

- Evet.
- Hangi gazetedenisiniz?
- Viyana Kurier.
- Hoşgeldiniz. Ben Sunday Telegraph'dan.

Dolanıp duruyoruz, yapacak bir şey yok. Sokağa çıkma yasağı ilan edildi, fakat bir şey değişmedi.

Malko yukarı çıktı. Yirmi yılda Intercontinental de değişmemişti. Odası batıdaki dağlara bakıyordu. Uzakta yine bir patlama oldu. Şehrin dört bir yanındaki köpekler bu ahensiz sese karşılık vererek havlıyorlardı. Eşyalarını yerleştirdikten sonra 326 numaralı odaya gidip kapıyı vurdu Kapı açıldı ve yeşil, iri gözler, dolgun dudaklarla süslenmiş, hayat dolu bir yüzü çevreleyen saçlarıyla, göz kamaştırıcı bir kadın görüldü. Malko, onun geniş omuzlarını farkettili. Genç kadından sağlık fişkinyordu.

- Jennifer Stanford?
- Evet, benim.
- Ben Mathias Lauman, Delhi'den geldim. Size paranızı getirdim.
- Oh, teşekkürler, girsenize.

İçerisi karmakanşıktı. yığın halindeki giysiler, fotoğraf makinaları, gazeteler ve büyük bir radyo. Gazeteci kadın, Malko'ya oturabilmesi için yatağın kenarında yer açtı. Malko her zamanki gibi odaya bir mikrofon yerleştirilmiş olabileceğinden çekindiği için fazla kalmaya niyetli değildi.

— Bir yerde bir şeyler içip, yemek yesek? diye teklif etti.

Jennifer Stanford'un yüzünde üzgün bir gülümseme belirdi.

— Fazla bir seçeneğimiz yok. Şehirde her yer kapalı, üstelik sokağa çıkma yasağı var. Fakat restorana gidebiliriz, hatta bar daha iyi. Orası daha

az gürültülüdür. Hazır olunca, aşağıda sizi bulurum.

* * *

Birkaç gazeteci büfenin karşısına yerleşmiş, Sovyet yapımı bir çizgi film izliyordu.

Malko bardağını kaldırdı.

— Ortaklığımıza.

Jennifer Stanford, Gaston de Lagrange içmeyi tercih etmişti. Kısa tırnaklı parmaklarıyla kadehi avuçlamış, içkisini ısıtmaya çalışıyordu. İş arkadaşlarından bir kaçına, ani samimiyetlerini açıklayabilmek için, Malko'nun ona para getirdiğini söylemişti. Kabil'de pek fazla kadın olmadığından herkes bulduğunun üzerine atlıyordu. O sırada restorana giren koca bıyıklı bir adam, yılışık bir gülümsemeyle genç kadının önünde eğildi.

— İyi akşamlar, Bayan Stanford.

Genç kadın ona yarım ağızla cevap verdi. Adam uzaklaşır uzaklaşmaz Malko'ya fısıldadı:

— Necibullah'ın kardeşi. Domuzun tekidir. Hergün telefonla arayıp benimle yatmak için fırsat kolluyor. Geçen gün beni Poul-e-Charki'ye götürmeyi teklif etti.

— Size benim görevimi anlattılar mı?

— Tabîi. Hatta Selim Han'la görüştüm bile. Sizi bekliyor.

— Ona yaklaşmak kolay mı?

— Öyle sayılır. İki gün önce kendisiyle konuştum, telefon numarasını da aldım. Yalnız şu ara on altı yaşında yeni bir kadınla evlenmek üzere, üstelik haşhaş ve votka içiyor. Anlayacağınız onu yakalamak kolay değil... Sabahları geç saatlere

kadar uyuyor. En salim kafalı olduğu saat üç sıralan.

— Onu ziyarete giderken KHAP ajanlarına yakalanma tehlikesi yok mu?

— Sanmıyorum. Tabîi otel ajan dolu, fakat bütün gazeteciler Selim Han'ı görmeye gidiyor. O bir "müttefik" ve hükümet onu herkese göstermeye bayılıyor. Tanıdığım bir taksiye bineceğiz. Şoför İngilizce biliyor.

— Geldiğinizden beri sizi rahatsız eden hiçbir şey olmadı mı?

Avustralyalı başını salladı.

— Hayır, gazetecileri hiç bunaltmıyorlar, ve yapacak pek fazla bir şey de yok. Afganlı görevliler konuşmuyorlar, diğerleri de kaçıyor. Her şeyden kötüsü kısıtlanmak. Şehirden yirmi kilometre uzaklaşmak olanaksız. Sonra, mücahitler...

Gazeteciler yatmaya gittiklerinden yemek salonu boşalıyordu. Jennifer Stanford kadehindeki içkiyi bitirirken, Malko da hesabı ödedi. Birlikte asansöre bindiler.

— Sizden bahsediliğini çok duydum, dedi genç kadın. Bizim meslekte bir nevi efsane gibisiniz...

Hayranlık dolu gözlerle ona bakıyordu. Kapı açılınca Malko cevap verecek zaman bulamadı. Koridorda ayrıldılar.

— Yarın alışmak için bir şehir turu yapacağım, dedi Malko. Saat iki gibi burada olurum. Sonra sarraflara gideceğim.

— Sizinle gelirim, dedi Jennifer. Benim de para bozdurmam gerekiyor.

* * *

Malko'nun önünde durduğu Kabil Oteli'nin girişi kar yığınyla örtülmüştü. Kabil'in ortasındaki,

Stalin tarzı bu sevimsiz görünümlü bina, hükümet sarayının tam karşısındaydı. Malko yürüyerek uzaklaştı. Pırıl pırıl güneş karlan eritememişti. Askeri malzeme taşıyan bir kamyon, kulakları sağır eden homurtusuyla yanından geçti. Malko, Necibullah'ın yaşadığı, Afganlı askerler tarafından sarılmış binayı farketti.

Kuzeye doğru yoluna devam etti. Yürürken bir yanda da halı ve antika satan dükkânlara giriyor, mallarla ilgileniyordu. Sağdaki sokaktan sapınca Chicken Caddesi'ne varmış olacaktı. Kürk ve halı dükkânları bu caddede de devam ediyordu. Eskiden bu caddede pek çok Rus askeri öldürülmüştü. KHAD kendisini izliyor mu, diye merak etti. Gerçi basit bir gazeteci gibi davranıyordu, fakat yine de belli olmazdı.

Kaldırımlara serilmiş halıların üzerinden yürüyerek keşfine devam etti. Satıcılar dükkânlardan fırlayıp, onu içeri çekmeye çalışıyorlardı. Sonunda 37 numaraya gelmişti. Vitrinde, üzerinde tank ve helikopter desenleri olan garip bir halı vardı. Bir savaş ürünü olmalıydı.

Bıyıklı bir Afganlı onu kolundan yakaladı.

— Bayım bir çay içip halılarıma bakmaz mıydınız? diye sordu İngilizce.

Malko rol gereği karşı koydu, sonra duvarları halı kaplı dükkâna girdi. Satıcı onu küçük bir banka oturttu.

— Çayım var, fakat şekerim yok, **Kabil**'de pek bulunmuyor, dedi. İster miydiniz?

Cevap vermesini beklemeden Malko'nun önüne renk renk halıları açmaya başladı. Malko göz ucuyla halılara bakıyordu. Eğer izleniyorsa, takipçilerini ikna etmek istiyordu. Doğu Almanlar'ın kurduğu ve Sovyetler'in kontrol ettiği, çok iyi bir gizli servisi olan, düşman bir ülkede

bulduğunu aklından çıkartmamaya çalışarak hep temkinli davranmaya çalışıyordu. KGB'yle bu güne dek çok uğraşmıştı... Satıcı sonunda müşterisinin ilgisizliğini farkederek hayal kırıklığına uğradı.

— Bayım, siz ne arıyorsunuz?

— Bir kadın, dedi Malko gülümseyerek.

Öteki kurnazca bir kahkaha patlattı.

— **Kabil**'de çarşaflarının altına gizlenmiş pek çok güzel kadın var, fakat dillerini bilmek gerekiyor. Dillerini biliyor musunuz?

— Hayır, dedi Malko. Sizin adınız Hacı Halil Rahman mı?

— Afganlı gözlerini faltaşı gibi açtı.

— Beni tanıyor musunuz?

— Ortak bir dostumuz var, dedi Malko. Sayed.

Halı satıcısının neşeli yüzü bir anda buz gibi oldu.

— Bu isimde hiç kimseyi tanımıyorum. Yanlışınız var. Şu halıya bakın, sizin için onu...

Malko onun sözünü kesti.

— Sayed, 35 B bloğu. Bu size bir şey ifade ediyor mu?

Bu kez Afganlı'nın sesi soluğu kesildi ve uzun uzun Malko'ya baktı. Sonra sesini alçaltarak sordu:

— Sayed'i nerede gördünüz?

— Delhi'de.

— Siz kimsiniz?

— Bir dost. Sayed beni Bibi Gur'a götürebileceğinizi söyledi.

— **Kabil**'de olup olmadığını bilmiyorum.

Hâlâ tam anlamıyla ikna olamamıştı. Malko ona doğru eğildi.

— Kaybedecek zamanım yok. **Kabil**'e tatile gelmedim. Bibi Gur tutuklan dı mı?

Hayır, hayır, Sizin adınız ne?

— Mathias Lauman, dedi Malko. Fakat o beni tanımaz.

Malko ayağa kalktı.

— Pekâlâ. Bir daha ne zaman gelebilirim? Onunla mutlaka görüşmeliyim.

Satıcı elinde halısıyla onu kaldırıma kadar izledi.

— **Kabil'e** nasıl geldiniz? diye mırıldandı. Gazetecilerden başka kimse buraya gelemes. BM'den misiniz? KHAD sizi izlemiyor mu? Onların her yerde ajanları var. .

— Ben gazeteciyim, diye cevap verdi Malko gülümseyerek. KHAD'a gelince, benimle ilgilenmeleri için hiçbir sebep yok. O halde?

— Yarın gelin, saat altıya doğru. Size başka halılar göstereceğim, dedi satıcı yüksek sesle.

Malko caddede yürümeye devam etti. Yol boyunca antikacılar, halı satıcılarına ve komik fiyatlarla ona vizon şapkalar satmaya çalışan kürkçülere girdi. Aslında tek müşteri kendisiydi. Her on metrede bir, bir Afganlı yanına yaklaşım dolan olup olmadığını soruyordu.

Sonunda bir taksiye binip otele gitti. Artık görevini yerine getirebilmesi için sadece Selim Han ve paralan alacağı Sih ile görüşmesi gerekiyordu.

* * *

Jennifer, beyaz kazağı, bacaklarını saran pantolonu ve omuzunda fotoğraf makinasıyla çok seksi görünüyordu. Malko'ya yaklaştı.

— Selim Han'la konuştum. Onunla bugün öğleden sonra görüşeceksiniz, dedi. Fakat ben sizinle gelemeyeceğim, Dışişleri Bakanı'yla randevum var. Eğer görevimi yapmazsam Afganlılar şüphelenebilirler. Sizi adresi bilen

taksiye bindireceğim. Ama önce sarraflara gidelim.

Jennifer'ın şoförünün hüzünlü bir yüzü vardı. Üzerine eski, gri bir palto giymişti, itaatkâr bir gülümsemeyle Malko'yu selamladı. Hemen yola koyularak, merkeze giden caddeye saptılar.

— İşte sarraflar, dedi Jennifer.

Köşeye çömelmiş bir çocuk, inanılmaz bir çabuklukla Afgan paralarını sayıyordu. Arabadan iner inmez, etraflarını türbanlı, traşsız, parlak acayip giysiler giymiş, ellerinde para dolu çantalar tutan bir kalabalık sardı. Sihler, Afganlılar, Hazaralar, hepsi bir ağızdan "dolar" diye bağınıyorlardı.

Bir Sih, kanlı gözleriyle, sanki ölmek üzere olan çocuğunun hayatı buna bağlıymış gibi yalvara yakara Malko'nun yanına geldi.

— Bayım, 220, komisyon yok. Gelin.

— Burada dünyanın bütün paralan, hatta çek bile bozdurulabilir, diye anlattı Jennifer. Yalnızca ruble alımı yasak ve her yerde de KHAD casusları var.

— Gidelim, dedi Malko. Ben özel birini arıyorum.

Birlikte neredeyse çökmekte olan merdivenleri çıktılar. Malko dükkânların vitrinlerini inceledi ve aradığını çabucak buldu. Vitrinin üzerinde siyah boyayla "Hammond Singh, sarraf" yazılmıştı, içeride sarı türbanlı bir Sih, hesap makinesiyle oynuyordu. Malko'yu görünce otuz iki dişini birden göstererek hemen üzerine atıldı.

— Ne kadar para bozdurmak istiyorsunuz?

— 500 dolar, dedi Malko.

Resmi kurda bir dolar 50 Afgani etmesine rağmen, karaborsada 220 Afgani ediyordu.

— Ruslar gittiğinde, dolar 250 Afganiye çıkmıştı, dedi Jennifer.

Sih paralan plastik bir torbaya doldurdu.

— Siz Hammond Singh'in kendisi misiniz? diye sordu Malko adam işini bitirince.

— Evet, bayım. Niçin sordunuz?

— Ben sizin Delhi'deki kuzeninizin yolladığı kişiyim, dedi. Haberiniz var, değil mi?

Hammond Singh, sanki KHAD ajanları duvarlardan fırlayacakmış gibi, korku dolu gözlerle çevresine baktı.

— Evet, haberim var. Büyük miktar bir para, değil mi?

— İki buçuk milyon dolar, dedi Malko. Parayı ne zaman alabilirim?

Hintli cevap vermeden önce şöyle bir düşündü.

— En azından üç güne ihtiyacım var...

Malko daha kötüsünü bekliyordu.

— Çok iyi. Üç gün sonra burada, aynı saatte.

— Adınızı söylemeniz gerekiyor, bayım.

— Mathias Lauman, dedi Malko. Üç gün sonra görüşürüz.

Jennifer merakla olan biteni seyrediyordu.

Malko ona Delhi bürosuyla yaptığı anlaşmayı anlattığında, pek de şaşırılmış görünmedi.

— Bu arada her gün bir milyon dolar el değiştirir, dedi genç kadın. Afganistan'ın ekonomik hayatını bankalardan çok, bu küçük dükkânlar belirler. Bu sarrafların Pakistan'da ve Hindistan'da inanılmaz kaynakları var. Onlardan ne olursa isteyebilirsiniz.

Birlikte taksiye gittiler.

— Selim Han'la görüşmenizde iyi şanslar, dedi Jennifer. Akşama otelde görüşürüz. Bana neler yaptığınızı anlatırsınız. Khaled sizi götürecektir.

Malko onun kıyı boyunca uzaklaşmasını izledi. Birkaç çocuk, genç İcadının peşinden seğirtti. İçlerinden bir tanesi genç kadının burnuna kadar

sokulup, Kızıl Ordu'nun kemerini satmaya çalıştı. Jennifer, askerlerin hayranlık dolu bakışları altında köprüden geçti.

— Khaled, Selim Han'a gidelim, dedi Malko şoföre.

Görevi iyi başlamıştı. Bakalım Afgan lideri onu nasıl karşılayacaktı?

* * *

Küçük barakadaki ağır haşhaş kokusu, Malko'nun bir an geri çekilmesine neden oldu. Bir süre sonra mavi duman bulutunun ardından duvara dayanmış tüfekleri ve kimisi kâğıt üzerine uzanmış askerleri seçebildi. Sonra içlerinden iriyan olanı kalkıp, Selim Han'ın gardiyanlarını barındıran sığınağın girişine gelmiş olan Malko'yu karşılamak için yaklaştı.

— Selim Han'la randevum var, dedi Malko.

Öteki başını salladı. Ya İngilizce bilmiyordu, ya da haşhaştan cevap veremeyecek kadar uyuşmuştu. Malko'ya oturmasını işaret ettikten sonra, Share Naw'ın en güzel villalarından birinin bahçe kapısına yöneldi.

Birkaç dakika sonra adam geri dönüp, Malko'ya kendisini izlemesini işaret etti. Korkunç bir zevkle döşenmiş oturma odasına girmeden önce bahçeden ve boş yüzme havuzunun yanından geçtiler. Masanın üzerinde Sovyet yapımı bir silah duruyordu.

İriyarı adam elini cebine daldırdı ve sırtarak Malko'ya haşhaş uzattı.

Malko onu kırmamak için haşhaşı aldı. Adam daha sonra ona, kanepeye oturmasını işaret etti ve odadan çıktı. Otuz saniye geçmemişti ki, odaya garip biri girdi. Çıplak ayaklı, kası boylu sakallı,

Önüne düşen kâhküllerden rahatsızlık duyduğu belli olan adam, elinde, kocaman şarjörü yanına takılmış bir Kalaşnikof tutuyordu. Malko'nun varlığını farketmemiş gibi görünerek, bir bekçi köpeği gibi kapının yanına yerleşti.

Sonra elinde bir çay tepsisiyle bir kadın görüldü. Camlar korkunç bir patlamayla sarsılınca, Malko elindeki şekeri düşürdü. Sakallı adam anlaşılmaz bir şeyler söylenerek yerinden sıçradı. Malko çayını kenara bıraktı.scanned by darkmalt 1

— Roket mi atıldı?

Öteki sadece homurdanmakla yetindi. Herhalde sağır-dilsizdi. Malko henüz şaşkınlığından sıynlmamıştı ki, odaya bir başkası girdi. Dar bir takım elbise giymiş, sakalsız, hain suratlı, kıvırcık saçlı adam yapmacık bir hareketle Malko'yu selamladı.

— Ben Mareşal'in çevirmeniyim. Birazdan yanınıza gelecek.

— Niçin, diye sordu Malko, İngilizce bilmiyor mu?

— Ne yazık ki hayır. O yüzden her saygın ziyaretçisi geldiğinde beni çağırır. Siz gazetecisiniz, değil mi?

— Evet, dedi Malko.

Planlarında böyle bir zorlukla karşılaşmak yoktu. Gizli bir görüşme için iyi başlamışlardı doğrusu... Öteki durmamacasına konuşmaya devam ediyordu:

— Ben televizyon alıcılarını tamir ediyorum, aynı zamanda elektronikle uğraşıyorum. Fakat Mareşal ne zaman çağırsa hemen geliyorum. O benim ailem gibi. O kadar iyi ki, bana dükkânımı açabilmem için para bile verdi.

Kapı bir kez daha açılmasaydı, Malko adamın bütün hayatını öğrenecekti. Sağır-dilsiz cüce

sıçramaya başlayınca, çevirmen sesini kesmek zorunda kaldı. Hayranlık dolu bir çılgılık atarak yerinden fırladı:

— Mareşal!

Malko ilk bakışta gelenin, CIA'nın ışığı , Achakzaylar'ın kahraman şövalyesi olduğunu anladı. Sağ elini havaya kaldırmış, zafer işareti yapıyordu. Kanlı gözleriyle Malko'ya bakıp gülümsedikten sonra, kararsız bir yürüyüşle yaklaşarak koltuğa oturdu. Üzerine dizlerine kadar inen gri bir cüppe giymişti. Her an yeniden uyuyacakmış gibi bir hali vardı.

Yine de çevirmenin Malko'ya iletmesi için bir kaç söz söylemeyi başardı.

— Mareşal sorularınızı hemen yöneltmenizi istiyor, diye çevirdi tercüman. Askeri hastaneye yaralıları ziyaret etmeye gidecek.

Malko bu kötü durumdan kurtulmanın yollarını arıyordu. Selim Han İngilizce bilmiyordu, kendisinin de Dari dilinde bildiği iki, üç kelimeyle derdini anlatması olanaksızdı. Birden aklına çok iyi bir fikir geldi.

— Mareşal üniversiteyi nerede bitirdi?

Çevirmen Selim Han'dan cevabı aldıktan sonra, Malko'ya aktardı.

— Mareşal'in babası kralın yardımcılanndandı. Birçok Afganlı genç gibi o da öğrenimini Sovyetler Birliği'nde, Minsk'de tamamladı.

Başarmıştı. Çevirmene aldırmadan, Mareşal ile Rusça konuşmaya başladı.

— Mareşal, size özel bir mesajım var. Tercümanınız Rusça biliyor mu?

Selim Han camlaşmış bakışlarına rağmen, gözlerini açabilmek için ümitsiz bir çaba sarfetti.

— Niet, niet, diye homurdandı. Sen kimsin?

— Bir dostunuzun dostu. Burt Miller.

Adamın göz kapakları tekrar kapandı ve anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya devam etti.

— Burt. Da, da. Cesur adamdır. Onunla birlikte savaştık Gulgulab gibidir. -Sağır- dilsizi işaret ediyordu. Bu benim en sadık koruyucumdur? Öldürmeyi hem iyi bilir, hem de sever. Sonra gördüğünü tekrar da edemez. Yoksa ondan çok önceleri kurtulmak zorunda kalırdım.

Malko nazikçe gülümsedi. Gulgulab, efendisinin ondan bahsettiğini anlayınca mutlulukla bir kahkaha atıp, anlaşılmaz homurtular çıkardı. Çevirmen de güldü. Selim Han sinirlenerek onu başından savdı. Sonra bakışlarını yine Malko'ya yöneltti.

— Niçin burdasın?

— Burt Miller sizin görüşmek istediğinizi belirten mesajınızı aldı. Tekrar Celalabad'a dönmek istiyormuşsunuz.

Malko birden yanlış bir adım attığı hissine kapıldı. Selim Han'ın bakışları birden karardı. Dudakları horgören bir ifadeyle kıvınlmıştı. Sonra öfkeyle konuşmaya başladı:

— Amerikalılar bana ihanet etti. Şimdi köpek gibi geri dönmemi bekliyorlar. Ben şartlarımı söyledim. Paran var mı?

Soru o kadar ani sorulmuştu ki, Malko bir süre ceva veremedi.

— Hemen bulabileceğimi sanıyorum., eğer..

Selim Han ayağa kalkmıştı bile. Kafasındaki sabit fikir değişecek gibi değildi.

— Beni kandırdılar. Belki de yine kandıracaklar. Benimle konuşmak istiyorsan parayla gel.

Malko ile daha fazla ilgilenmeyerek kapıya doğru uzaklaştı. Malko da kalkıp onun önüne geçti, Gulgulab parmağı kalaşnikof un tetiğinde, yırtıcı bir hayvan gibi bağıırıyordu. Malko öfkeden deliye

dönmüştü. Kabil'e onca tehlikeyi göze alarak gelmesinin sebebi, üstünlük kompleksine kapılmış bir manyakla mı uğraşmaktı?

— Mareşal, size bu parayı vermeden önce konuşmamız gereken şeyler var.

Selim Han haşhaşın etkisiyle bir öne bir arkaya sallanıp duruyordu. Gerçekten iyi görünmüyordu.

— Pekâlâ, dedi. Ben gidip üstümü değiştireyim. Beklerken Gulgulab sana evi gezdirsin.

Sağır-dilsiz dönmüş ona hareketlerle ne istediğini anlatmaya çalıştı, sonra üçü birlikte odadan çıktılar. Selim Han çevirmene de emir verdikten sonra, yukarı çıktı.

Gulgulab, çevirmen ve Malko bahçeye çıktılar ve başka bir binaya girdiler. Büyük odalar sadece halıyla döşenmişti. Bir balo salonu, acınacak durumdaki yeşilliklerle dolu bir sera. Her yerde değerli halılar vardı.

— Mareşal çok zengindir dedi çevirmen. **Kabil**'deki en güzel evlerden birine sahiptir.

Sonra tekrar bahçeye çıktılar. Köpek havlamaları sessizliği bozuyordu. Ses bahçenin sonundaki ahşap bir kulübeden geliyordu. Oraya gittiklerinde Gulgulab kulübenin kapısını açtı ve sesler daha da yükseldi.

Buldukları oda 1.50 metre yüksekliğinde bir tahtayla ikiye bölünmüştü. Malko tahta perdeye yaklaşınca korkuyla sızdı.

Bir Afganlı, köpeği bacaklarının arasına sıkıştırmış, bir eliyle de tasmaından yakalamıştı. Arkadaşı da elinde koca bir makas, hayvanın kulaklarını kesiyordu. Köpek uluyor, onları ısırılmaya çalışıyor ve kanı sarı tüylerine buluşuyordu. Malko, bir korku filmi seyrediyormuş hissine kapılmıştı. Aynı muameleyle karşılaşmış

bir başka köpek,köşede hâlâ korkuyla titriyordu. Üçüncü bir adam elinde sopayla, hırlayan diğer köpekleri susturmaya çalışıyordu.

— Ne yapıyorlar onlara? diye bağırdı Malko.

— Bunlar Mareşal'in dövüş köpekleri, diye anlattı çevirmen. Her cuma köpekler dövüştürülür. Bunlar Kabil'in en iyileri. Rakipleri onları kulaklarından yakalamasın diye kesiliyor.

Korkunç havlamalar eşliğinde yere bir kulak daha düştü. Afganlılar eskiden beri zalimdirler, fakat bu kadarı da görülmüş şey değildi. Yeterince seyrettiğini düşünerek arkasına döndü, fakat yeni bir şokla her yanı buz kesildi. Gulgulab ve çevirmen yok olmuşlardı.

Hemen geldiği tarafa yönelip kapıyı açmaya çalıştı. Olanaksızdı. Birden bir gıcırta duyarak başını çevirdi ve sırtından soğuk terlerin süzüldüğünü hissetti. Aradaki tahtada bir boşluk açılmıştı. Az sonra üç Afganlı bir başka kapıdan dışarı çıktılar. Malko hemen açıklığı kapamaya koştu. O zaman köpekler onun varlığını farkettiler. İçlerinden biri kalkıp hırlamaya başladı.

Malko, midesi sıkışarak odaya göz gezdirdi. Ne en ufak bir kaçış yolu, ne de kendini savunacak bir alet vardı.

Birden köpeklerden biri aralıktan fırladı. Kocaman, bembeyaz dişlerini göstererek hırlıyor ve san gözlerini Malko'dan ayırmıyordu. Diğerleri de arkasına dizilmişler, onlara öğretildiği gibi avlanı parçalamak için hazır bekliyorlardı.

V. BOLUM

Köpek vahşi bir hırlamayla öne atıldı. Malko duvara dayanarak hayvanın burnuna bir tekme savurdu. Bir ikincisi, tam boğazını hedef alarak geliyordu. Malko, hayvanın kafasına bir yumruk geçirdi. Köpek bir süre sersemledi. Malko'nun şakakları kan içinde kalmıştı, uzun süre dayanamayacağını farkındaydı. Çevresindeki köpeklerin sayısı altıya, yediye yükselmişti. Hepsi de yeni bir saldırı için fırsat kolluyorlardı. İçlerinden biri ayakkabısını yakaladı. Malko ancak hayvanın kafasını yumruklayarak kendini kurtarabildi. Bir diğeri, Malko hâlâ kanayan kulağına vurunca inleyerek kaçtı.

içlerinden en iri olanı, birden gerilerek üzerine sıçradı. Ağzını kocaman açmış, dişlerini boğazına geçirmeye hazırlanmıştı. Malko bir anda yana çekilince, gürültüyle, kulübenin tahta duvarına çarptı. Bir başka köpek dişlerini bacağına geçirmişti. Malko eğilerek onun boğazını yakaladı., fakat bacağına kurtaramadı. Birden, göz ucuyla san

bir köpeğin atlamak üzere olduğunu farkettil. Yere eğildiğinden boğazı tehlikedeydi. Kurtulmak için yan döndü ve hayvanın dişleri, kalın kürk paltosunun omuzuna geçti.

Artık gücü tükeniyordu. Bacağını ısırarak köpeğin soluğu kesilmiş, Malko'yu bırakmıştı. Fakat diğerleri çevresini sarmış, hırslayarak her an atlamaya hazır bekliyorlardı. Sonunda onu parça parça edeceklerdi. Artık sonu gelmişti.

* * *

Selim Han sırtüstü uzanmış, yeni karısı Zeba dilini ustalikle vücudunda dolaştırırken keyifle içtiği haşhaş dumanını üflüyordu. Zeba, on altı yaşında, çekik gözlü, göğüsleri mermer gibi sert genç bir Hazara'ydı. Derisinin yumuşaklığı Selim Han'ın aklını başından alıyordu. Efendisi çabuk forma giremediği için öfkeyle homurdandı. Aklını meşgul eden bir sorun vardı.

İnsan kendisine bu kadar çok para getirmeyi vaat eden birini köpeklere yem yapmazdı. Malko'yu dolarlarla ona gelirken düşündü. Birden zevkini yarıda kesti. Karısını saçlarından çekerek kendinden uzaklaştırdı.

— Git Gulgulab'a ziyaretçimizi serbest bırakmasını söyle, diye emretti. Sonra da hemen yanıma gel.

Belden aşağısına bakarken, haşhaşın bir işe yaramadığını düşündü. Oysa Zeba için deli oluyordu.

* * *

Malko bütün gücüyle, biraz önce girdiği kapıya yüklendi. Boşunaydı. Tekrar savunmaya geçti.

Köpeklerden biri sırtına çıkmış, ensesinden ısırmaaya çalışıyordu. Sırtını duvara vurarak, köpekten kurtuldu. Kalın kürkü olmasaydı, şimdiye kadar çoktan paramparça olurdu. Tekrar kapıya yöneldi. Tam o sırada biri dışarıdan kapıyı açtı. Malko, peşinde en azgın üç köpekle birlikte, dengesini kaybederek bahçeye yuvarlandı.

Kalktığıında bakışları Gulgulab'ın bakışlarıyla karşılaştı. Sağır-dilsiz iki metre ötesinde, gülmekten katılıyordu!

Malko bu gülmenin nedenini soracak zaman bulamadı. Sakallı cüce, tüfeğiyle vurarak ve güçlü tekmeler atarak köpekleri tekrar kulübeye soktu. Hayvanlar içeri girer girmez kapıyı kapattı. Sonra Malko'ya yaklaştı ve onun elini öptü!

* * *

Malko'nun sol bacağı köpek ısırıklarından kan içinde kalmıştı. Kulaklarında hâlâ köpek havlamaları yankılanıyordu. Henüz şokun etkisinden kurtulamamış, Gulgulab'ı izliyordu.

Selim Han onu oturma odasında bekliyordu. Kırmızı apoletli bir üniforma giymiş, karnının üzerine de 45'lik bir Colt yerleştirmişti. Bakışları şimdi daha az donuktu ve artık konuşabilecek hale gelmiş gibi görünüyordu. Gulgulab hareketlerle ve homurtularla gördüklerini anlattı. Adam konuşmasını bitirince, Selim Han Malko'nun boynuna sarıldı.

— Tehlikeli bir işe giriştiğim zaman, yanımdakilerin cesur mu, korkak mı olduklarını bilmek isterim, dedi Rusça sıcak bir sesle. Gulgulab'ın anlattıklarına güvenim vardır. Hiç kimse ondan daha cesur değildir. Eğer istersem, sadece elleriyle bile bir tanka saldırabilir. Bana

senin köpeklerle iyi boğuştuğunu söyledi. Şimdi konuşup yemek yiyebiliriz. Karılarım da bizimle birlikte olacak, ama Afgan dilinden başka bir dil bilmezler. Kadınları sever misin?

— Tabii, dedi Malko bu orta yaşlı adamın adetleriyle şaşkına dönmüş bir halde.

— Benim on tane karım var, dedi Selim Han elinin parmaklarını göstererek.

Gulgulab, Malko'nun kan içinde kalmış pantolonunun göstererek, efendisinin sözünü kesti.

— Bekle. Senin yaralarına baktırayım, dedi Selim Han. Gel.

Malko onu izledi. Birlikte oturma odasından çıkıp, merdivenleri tırmandılar. İkinci kata gelince Selim Han seslendi:

— Khandi!

Kapılardan biri açıldı ve dışarı san bir elbiseye sarınmış, üçgen yüzünü aşırı bir makyajla renklendirmiş bir kadın çıktı. Selim bir şeyler söyleyip, Malko'yu ona doğru itti.

— Khandi seninle ilgilenir, sonra da yemek yeriz.

Khandi, Malko'yu havası çok ağır bir odaya götürdü. Komidinin üzerinde haşhaş plakalan ve bir şişe Gaston de Lagrange vardı. Bir köşede uzaktan kumandalı bir televizyon ve bir yığın kaset duruyordu. Khandi, ona yatağa yatmasını işaret etti. Malko onun gözlerinin de, Selim Han'inkiler gibi camlaşmış olduğunu gördü. Anlaşılan bütün ev halkı haşhaş kullanıyordu. Genç kadın yatağın altından görülen Kalaşnikof'un namlusunu dürttü ve göz açıp kapayıncaya kadar Malko'nun paltosunu çıkartarak, yaralarını kontrol etti.

Banyodan getirdiği ilaçlarla yarayı temizledi ve bir hasta bakıcı ustalığıyla sardı.

Malko, giymek için pantolonuna uzandığı sırada genç kadın diz çöküp, iki elini şehvetli bakışlarla külotunun üzerine yerleştirdi. Bu da tedavinin bir parçası olmalıydı... Malko sesini çıkarmayarak, gözlerini kapattı. Khandi onu ustalıkla okşuyor, arada da baştan çıkarıcı bakışlarla süzmeyi ihmal etmiyordu.

Malko birden gülme sesleri duyup, başını kapıya çevirdi. O bakar bakmaz nefis iki kadın dışarı kaçtı. Khandi bir anda hareketlerini hızlandırdı. En azından bu, köpeklerle birarada olmaktan iyiydi.

Khandi bozulan makyajını tazelerken, Malko da üstünü başını düzeltti. Sonra birlikte aşağı indiler. Selim Han'ın ev sahipliği hoşuna gitmeye başlamıştı.

* * *

Selim Han'ın oturduğu koltuğun arkasında makyajlı, biri esmer, diğeri kızıl saçlı, iki güzel kadın duruyordu. Malko'nun biraz önce kendisini seyrederken gördüğü kadınlar bunlardı. Afganlı'nın yanındaysa yine aşın makyajlı, hepsinden daha aptal görünen, Çinli elbisesi giyinmiş tam bir Lolita vardı. Selim Han'ın eli masanın altında kaybolmuştu. Herhalde yanındakinin kalçalarnı okşamakla meşguldü.

— Daha iyisin, değil mi? diye sordu Rusça. Khandi seni iyi tedavi etti mi?

— Mükemmeldi, dedi Malko.

Malko masaya oturdu, Khandi de alçakgönüllülükle gözlerini indirerek, yanına yerleşti. Yemekte pilav, koyun eti ve özel Afgan yemekleri vardı. Bol havyarlı salata, yumurta, soğan konmuş tabakların çevresini süslüyordu.

Selim Han yemeğinin üzerine bol bol havyar

Yiyerek, on dakika içinde votka şişesini yanladı. Malko, kendisine nazikçe haşhaş uzatan kadınlardan birini geri çevirdi.

Gulgulab, masanın kenarında parmaklarıyla pilavı avuçluyordu. Sonra Malko'ya yaklaşır, başını okşadı. Dost olmuşlardı. Selim Han geçirdi, karılarına kendi dillerinde bir şaka yaptı ve Malko'ya döndü.

— Evet, bana bu parayı ne zaman vereceksin?

— Eğer doğru anladımca, dedi Malko, Kandahar'a, aşiretine geri dönmek istiyormuşsun. Eski dostlannla birlikte çarpışmak için yani.

Selim onun sözünü kesti:

— Artık savaşmak istemiyorum. Barış istiyorum. Zaten çok insan öldü. Yalnızca Gulbuddin'i öldürmek istiyorum.

Bir kahkaha patlattı.

— Eğer bana Gulbuddin'in kellesini getirirsen, seninle nereye istersen gelirim... Sen de aşiretimde istediğin kadar uzun yaşayabilirsin.

Votkasından koca bir yudum aldı.

Kadınlar, büyük bir sessizlik içinde, odanın havasını mahveden haşhaştan içiyorlardı... Selim Han Malko'ya arkadaşlarından bahsetmeye başladı. Sonra ayağa kalkıp, gömleğini çıkardı ve sırtındaki henüz kapanmamış yarayı gösterdi. Malko konuşmanın zor geçeceğini tahmin etmişti, fakat bu derecesini aklından geçilmemişti. Sonunda konuya tekrar dönmeyi başardı.

— Amerikalılar, daha önce Gulbuddin'e giden silahların hepsini sana vermeye hazırlar.

Selim Han'ın gözleri karardı.

— O köpek üç kez beni öldürmeye kalkıştı, dedi. Onu bir yakalarsam, kafes içinde aşiretimin bütün yollannda dolaştıracığım, sonra da kendi ellerimle boğazımı sıkacağım...

Ağzından "Gulbuddin" adı her çıktığında, Gulgulab yırtıcı hayvanlar gibi kükrüyordu.

Selim Han'a gelince, votka konuşmasını iyice bozmuştu. İğrenç bir tatlı yiyip, çaylarını içtikten sonra kadınlardan üçü birbiri ardına ortadan kayboldular.

Selim Han'ın başı sallanmaya başlamıştı. Malko işi bir karara bağlamak için acele etti.

— Bir daha ne zaman görüşeceğiz?

Selim Han zorlukla gözlerini araladı.

— Buraya parayla geldiğinde, dedi. Artık Amerikalılar'a inanmıyorum. Yalancı onlar.

Malko'ya ateşli bakışlar fırlatan Lolita'sını da beraberinde sürükleyerek ayağa kalktı. Fakat pek uzağa gidemediler. Selim Han sakince oturma odasının halısı üzerine uzandı, karısı da yanına yuvarlandı. Gulgulab, tam bir bekçi köpeği gibi, tüfeğini dizlerinin arasına sıkıştırarak onların yanına oturup, evden çıkan Malko'ya neşeyle baktı.

Burası tam bir tımarhaneydi.

Bahçenin soğuk havası Malko'ya iyi geldi. Kulübedeki adamlar hâlâ kağıt oynuyorlardı. Khaled, aceleyle taksinin kapısını açmaya koştu.

— Mareşal nazik miydi?

— Çok, dedi Malko.

— Bazen çok zalimleşir, dedi Khaled. Şansınız varmış.

* * *

Malko, izlenme tehlikesine karşı, halıcılar çarşısındaki bütün dükkânlara girip çıkarak, Chicken Caddesi'ndeki Hacı Halil Rahman'ın dükkânına tekrar geldi. Sıkıntıdan nefes bile alamıyordu.

Satıcı onu çok sıcak karşıladı. Hemen Malko'ya yeni yaptığı çaydan sundu. Dükkânda bir Afganlı müşteri vardı.

Yalnız kalır kalmaz, Malko sordu:

— Bibi Gur'la görüştünüz mü?

Hacı Halil onu duymamış gibi yaptı. Dükkânın dibindeki halıları yerleştiriyor, bazılarını tekrar yayıyordu. Dükkânı saran toz dumanı, Malko'nın boğazını yakmıştı. Kenarda duvara dayalı sadece bir tane halı kalmıştı. Hacı Halil o halıyı da kenara çekince, duvarın bir kısmı da beraberinde geldi. Satıcı elini Malko'ya uzattı.

— Lütfen. En güzel halılarım buradadır.

Malko dar geçitten geçebilmek için başını eğdi. Gerçekten de, içerisi neredeyse tavana kadar halıyla doluydu.

Yerde Afganlı bir kadın oturuyordu. Yanında çay bardağı, san bir çarşaf ve büyük bir tabanca vardı. Kadın başını kaldırıp ona baktı, karşısındaki Bibi Gur olmalıydı. Arkalarındaki kapı kapandı. İçerisini sadece san ışıklı bir ampul aydınlatıyordu. Genç kadının sağ eli tabancanın kabzası üzerine yerleşti ve buz gibi bir sesle sordu:

— Kimsiniz?

VI. BOLUM

Malko uzun süre halının üzerinde oturan kadını seyretti. Gerçekten Ailen Inman'ın fotoğraftaki gösterdiği kişiydi: Bibi Gur. Siyah saçları beline kadar inen bir örgüyle toplanmıştı. Hiç makyaj yapmadığı için yüzünün güzelliği daha da çok belli oluyordu. Simsiyah gözleri duygu yüklüdü: Merak, endişe ve düşmanlık.

Tabancayı tutan elleri uzundu ve hiç titremiyordu.

— Ben Mathias Lauman'ım, dedi Malko sorusuna cevap olarak. Arkadaşınız Sayed, sizi nasıl görebileceğimi anlatmıştı.

— Onu nerede gördünüz?

— Yeni Delhi'de.

— Peki nasıl tanıdınız?

— Ailen Inman sayesinde, dedi Malko, o da Delhi'deydi.

Bibi Gur'un gözlerinde belirsiz bir ışık yandı.

— Inman, Kandahar yakınlarında öldürüldü, dedi. Onunla karşılaşmış olamazsınız. Yalan söylüyorsunuz. Söylediğiniz kişi değilsiniz.

Tabancayı tutan parmakları kasılmıştı. Tansiyon birden yükselmişti. Kapalı bir bölümde olduklarından, içeride zor nefes alınıyordu. Malko, halıların gürültüyü önleyeceğini ve Bibi Gur'un hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan onu öldürebileceğini düşündü. Sakin görünmesine rağmen, genç kadının da gergin olduğu belli oluyordu.

— Ailen Inman ölmedi ve bunu ispatlayabilirim, dedi. Bırakında göstereyim.

Tam elini cebine atmaya kalkmıştı ki, Bibi Gur ayağa kalktı. Tabancası hâlâ elindeydi.

— Kıpırdamayın, ellerinizi başınızın üzerine koyun, diye bağırdı Malko'ya.

Malko söyleneni yaptı. Afganlı namluyu ensesine dayadıktan sonra diğer eliyle üzerini aradı. Sonra silahının namlusunu indirdi ve uzaklaştı.

— Haydi şimdi gösterebilirsiniz!

Malko cebinden Amerikalı'nın verdiği fotoğrafı çıkarttı. Bibi Gur uzatılan fotoğrafı alıp, uzun uzun baktı. Gözlerini tekrar Malko'ya çevirdiğinde ağlıyordu.

— Bu fotoğrafı bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum. Bana, Allen'ın Kandahar yakınlarında, mücahitlerimize danışmanlık yaparken, bir roket patlaması sonucu öldüğünü söylemişlerdi.

— Delhi'de ve hâlâ Afganistan ile ilgileniyor. Bana Sayed'i gönderen de kendisi.

Bibi fotoğrafı geri verdi. Yüz hatları yumuşamış ve daha da güzelleşmişti. Tabancasını, kenarda yumak halinde duran çarşafının üzerine attı.

— Affedin beni, her an yakalanma korkusuyla yaşıyorum. O kadar çok casus var ki. Çarşı'ya çok

zor iniyorum. Buruya gelebilmek için çok büyük tehlikeleri göze alıyorum. Dışarıyla hiçbir bağlantım yok. Bazen Sayed bize bir mektup göndermeyi başarıyor. Hepsi bu. O yüzden birini gönderdiğinde geliyorum.

Köşeden bir çay termosu, bir de bardak çıkardı.

— Çay ister miydiniz? Ne yazık ki şeker yok.

Malko teklifi kabul etti ve zehir gibi acı çaydan bir yudum aldı. Bibi Gur onu inceliyordu.

— Uçakla mı geldiniz?

— Evet, dedi Malko. Gazeteci kimliğim var.

— Üzerinizde bu fotoğrafın bulunması tehlikeliydi. KHAD'ın adamları bulsalar, sizi tutuklarlar ve benim nerede saklandığımı söylemeniz için işkence yaparlardı. Ailemden herkesi korkunç işkencelerle öldürdüler.

— Sizi inandırmanın tek yolu buydu, dedi Malko. Kimse size benim geleceğimi haber vermezdi.

— Doğru, diye iç geçirdi genç kadın, bir kuleye kapatılmış gibiyiz. KHAD çok güçlü ve her yerde adamları var. Shashdarak ve Sadarat'ta iki büyük sorgulama merkezleri bulunuyor. Üstelik, özellikle Howzai Barikat mahallesinde, kaçan Afganlılar'ın boşalttıkları evleri hapisane haline getirdiler. İşkence yaptıkları kişileri tedavi etmek gerekince, kimsenin görmemesi için askeri hastanelere gönderiyorlar.

"İşleri 1980'den 1985'e kadar Necibullah bu hale getirdi. KHAD'ın kuran Doğu Alman subaylar bile bazı sorgulama merkezlerine giremiyorlar. En kötüsü de 7. şubedeki; havalanı yolunun hemen yanında. Orada korkunç şeyler oluyor.

— İyi bilgi almışa benziyorsunuz, dedi Malko. Bibi Gur sol elini uzattı. Başparmağı hariç, diğer

bütün parmaklarının yarısı yoktu. Sanki jiletle kesilmiş gibiydi. Afganlı kadın utanmış gibi elini ceketinin altına soktu.

— İşte eserleri, dedi Ariana'da hava hostesiydim. Ruslar Afganistan'a girdiklerinde, kendimi üniversite arkadaşlarımla birlikte, direniş kuvvetlerinin yanında buldum. O zamanlar örgütlenmemiz çok kötüydü. Bir gün Kapalıçarşı'da bildiri dağıtırken, KHAD'ın casusları beni yakaladılar. Waril Ekber Han'ın eski villasına getirildim. **Kabil**'den kaçan tüccarın evini sorgulama merkezi haline getirmişler. Beni dövdüler, tecavüz ettiler, vücuduma elektrik verdiler, ışınla parmaklarımı yaktılar. Sonra ihtiyaç duydukları pilotlar lehime şahitlik yapınca, beni yargılamadan bıraktılar. Yalnız işkencecilerin lideri bana gözdağı vermek istedi. Elimi masanın üzerine yatırdılar ve adamlardan biri matbaa bıçağıyla parmaklarımı kesti... Bayılmışım. Kendime geldiğimde Share Naw askeri hastanesindeydim.

— Korkunç bir şey bu, dedi Malko.

Bibi Gur başını salladı.

— Hayır, aptalca. Bir daha hiç bildiri dağıtmadım, fakat ellerimle pek çok Rus'u, KHAD ajanını, bir Doğu Alman subayını ve vahşiliğıyle ünlü bir jandarma subayını öldürdüm. Fakat hep yakalanacağım korkusuyla yaşıyorum. KHAD başıma ödül koydu. Yanıma yaklaşanlar ölüm tehlikesi içindeler. Siz de dahil oldunuz şimdi.

— Anlıyorum, dedi Malko. Sizinle görüşmek istedim, çünkü buraya CIA'nin verdiği bir görevi yerine getirmek için geldim. Aslında geldiğim yoldan geri dönmem gerekiyor. Fakat eğer bir sorun çıkarsa beni ülke dışına çıkarabilir misiniz?

Genç kadın başını eğdi.

— Teoride evet. Adamlarımız, Kabil'den sadece yirmi kilometre uzaktalar. Bagrani geçidinden sonra, Celalabad yolunda. Fakat oraya gitmek de çok tehlikeli. Her yerde kontrol var. Peki Kabil'e ne yapmaya geldiniz?

— Komünistlerin tarafına geçmiş olan eski bir direniş liderini geri döndürmeye çalışıyorum.

— Selim Han'ı,

— Selim Han! O pislik! diye bağırdı genç kadın. Amerikalılar iyice delirmiş. Bu bir tuzak. O, Sovyetler'e ve Necibullah hükümetine çok bağlı.

— Biliyorum, dedi Malko, fakat sanki yeniden taraf değiştirmek istiyor gibi.

Bibi Gur acıyan gözlerle ona baktı.

— Sizinle dalga geçiyor. Hem de çok basit bir neden yüzünden. Komünistlerin tarafına geçti, çünkü başka türlü davranamazdı. Amerikalılar'ın bütün paralarını aldıktan sonra, savaşmak için değil eğlenmek için harcıyordu. Başına ödül kondu. **Kabil**'den dışarı çıkamaz, o yüzden aşiretine geri dönemez. Rakibi Gulbuddin onu domuz derisinin içine sokup, diri diri gömeceğine yemin etti. Necibullah'ın koruması olmasaydı çoktan ölmüştü. **O** ahlâksızın, esrarkeşin, psikopatın tekidir.

Malko şaşırmişti. İlk defa karşılaştığı bu kadın ona inanılmaz bir güven veriyordu. Çok dengeli ve sağduyulu birine benziyordu. Selim Han'ı bu kadar kötüleyen ikinci kişiydi. Acaba Amerikalılar gemiyi bir kez daha mı batıracaklardı?...

Belki de bu basit bir oyundu.

— Dikkatli olacağım, diye söz verdi.

— Özellikle benden sakın bahsetmeyin, diye yalvardı genç kadın. O biraz para ve güç için, kime olursa olsun ihanet edebilir. Tam bir çıkarıcıdır.

— Merak etmeniz için hiçbir neden yok, diye söz

verdi Malko. Fakat eğer size ihtiyacım olursa ne yapacağım?

— Hacı Halil'i görmeye gelin. Fakat gerçekten ihtiyacınız olursa. KHAD tarafından izleniyor olabilirsiniz ve bunca zamandır yaptığım hazırlıkların mahvolmasını istemiyorum.

— Ne hazırladınız?

— Askeri hedeflere karşı bir dizi suikast. Önemli yerlere, patlayıcı yerleştirdiğimiz arabaları bırakacağız.

— Necibullah'ı öldürmeye mi çalışacaksınız?

Bibi Gur'un yüzünde soğuk ve zalim bir gülümseme belirdi.

— Bu benim en büyük dileğim, fakat olanaksız. Çevresinde bir sürü adamla birlikte geziyor. Ellerini kanla yıkamış eski KHAD görevlileri ona asla ihanet etmezler. Cumaları camiye gittiğinde, elli tane katil başında nöbet bekliyor. Bizim hedeflerimiz başka. Patlayıcı yerleştirilmiş arabalarla en önemli hainleri cezalandıracağız. Mikrorayon'da bir daire elde etmek için Afganlılar'ı öldürtenleri...

— Bu da ne?

— Uygur bir ülkeyi utandıracak yeni bir mahalle. Fakat Afganlılar susuz, elektriksiz, kerpiçten evlerde yaşamaya alışkınlar. Mikrorayon'da kalorifer, sıcak suyu akan banyolar ve telefon var... Bütün parti üyeleri oraya yerleştiler. Eylemimize o mahalleden başlayacağız.

Gözleri yine nefretle parlamaya başlamıştı.

Birden iki halı arasında kırmızı bir lamba yanıp sönmeye başladı. Malko, Bibi Gur'un kasıldığını gördü ve birden kalbi hızla çarpmaya başladı.

— Neler oluyor?

— Bu alarm sinyali. Dükkânın çevresinde

dolaşan şüpheli şahıslar var. Mutlaka bir sebebi olmalı.

Uzun zaman sessiz kaldılar. Saniyeler ilerliyor ve kırmızı ışık sönmüyordu. Malko kulak kabarttı. Dışarıdan hiç ses gelmiyordu.

— Dışarıya başka bir çıkış yok mu? diye sordu.

— Maalesef hayır.

— İzlenmiş olabilir misiniz?

— Belki. Belki de sizi izlediler. KHAD, gazetecilerle her zaman ilgilenir. Ben çok dikkatli davrandım, hem çarşafım olduğu içni, işim daha kolaydı. Burada kadınlar korunur. KHAD ajanları bile toplum içinde bir kadının peçesini kaldırmaya cesaret edemezler...

Genç kadın tabancasına kurşun doldurdu. Malko gözünü, başlarının üzerinde yanan kırmızı ışıktan ayıramıyordu. Havayı dağıtmak için Bibi Gur ile konuşmaya karar verdi.

— Bana biraz daha Selim Han'dan bahsetsenize. Rejimle olan ilişkisinden...

— KHAD onu pek sevmez. Kontrol edilemez olduğunu düşünürler, fakat aynı zamanda dokunulmazlığı da vardır. Yabancılara teşhir edilebilecek en ilginç müttefiklerdir. Hem Hayber Lokantası'na veya **Kabil** Oteli'ne giden KHAD görevlilerinin emrinde çok az adam olmasına rağmen, Selim Han'ın koca bir ordusu var. Üstelik de büyük bir aşiretin reisi. Babası kral hesabına çalışıyordu. Burada böyle şeylerin çok önemi vardır. Yalnız biraz büyüklük kompleksi vardır. Hatta bir yıl önce iktidarı eline geçirmeye kalkıştı?

— Nasıl?

— 30 Kasım 87'de Başkan seçimi için kongre toplanmıştı. Selim Han adamlarıyla birlikte

barikatları geçmeye kalktı. KHAD karşı çıktı. Sonunda iki taraftan da pek çok kişi hayatını kaybetti. Selim Han askeri hastaneye nakledildi. Ciddi bir yara almıştı. İçişleri Bakanı Gulamzade bir komando göndererek işini bitirmek istedi. Fakat Ruslar daha çabuk davrandı. Bir araBa gelip onu elçiliğe götürdü.

"Aynı akşam, Selim Han'ı bir uçağa bindirip, Moskova'ya götürdüler. Orada tedavisi yapıldı. Üç ay sonra Kabil'e döndü. Ruslar, Necibullah'a, ona bir zarar gelmemesi yolunda talimat verdiler. Başkan boyun eğdi, fakat KHAD birkaç kez onu öldürmeye kalkıştı. Evine roket atıldılar, yine pek çok kişi öldü.

Kırmızı ışık hâlâ yanıyordu. İçerideki toz Malko'nun boğazını yakıyordu, o yüzden arada sırada öksürüyordu. Bibi Gur devam etti.

— Selim Han'ın burada Sovyet yanlısı biriyle bağlantıları var.

— Kim bu?

— Yunanlı bir gazeteci. Elias Mavros adında biri.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Gerçek bir gazeteci, fakat komünist. Bunu da saklamıyor. Hep Kabil'de. Ruslar için çalıştığına eminim.

CIA'nın Selim Han hakkında çizdiği güzel tablo gitgide kararıyordu. Hatta Malko, adamın CIA'yı dolandırmaya çalıştığını düşünmeye başlamıştı.

Kırmızı ışık söndü!

Bibi Gur rahatlayarak iç geçirdi. Arkalarında bir gıcırta oldu ve kapı aralandı.

— Gidelim, dedi genç kadın.

Çarşafını toplayıp çıkmaya hazırlandı.

Daha kumaşı kafasından tam olarak geçilmemişti ki, kapı tam olarak açıldı. Fakat gelen

Halil değil; bıyıklı, kötü tıraşlı, kravatsız, ellerinde tabanca olan iriyan adamlardı. İçlerinden biri, çarşafını giymeye çalışan Bibi Gur'u tultu. Diğer ikisi de tabancalarının kabzalarıyla Malko'nun kafasına vurdular. Bibi Gur çırpınmaya başlayınca onu tutan adam genç kadını bir kabza darbesiyle bayılttı.

Malko sersemlemiş bir halde dükkânın içine fırlatıldı. Hacı Halil, yüzü kan içinde halıların üzerinde hareketsiz yatıyordu. Halılar dört bir yana dağılmıştı.

Akşam olmuştu. Chicken Caddesi'nde dükkânlar kapanmış, çevrede kimse görünmüyordu. Dükkânın önünde açık renk bir Volvo duruyordu. Onu tutan adam dönüp bağırdı.

— Götürün bunları!

Malko karşı koymaya çalıştı, fakat ensesine bir darbe yiyince sesi kesildi. Adamların üçü de, sanki dikkat çekmek istemiyorlarmış gibi, hiç konuşmuyorlardı. Volvo'nün kapısı açıldı. Malko sert bir hareketle arka kanepeye fırlatıldı. Daha arkasını dönmeye fırsat bulamadan Bibi Gur da üzerine atıldı.

Sinirli homurtular duydu ve adamların arabaya bindiklerini işitti. Kapılar kapandı ve Volvo yola çıktı. Üç adamdan ikisinin gözleri arka kanepedeydi.

Malko soğukkanlılığını yitirmiş, sonunda Necibullah'ın gestaposu KHAD ile tanışacağını düşünmeye başlamıştı.

VII. BÖLÜM

Volvo bozuk yolda ilerlemeye başladı. Malko'nun görüş alanında siyah bir ayakkabıdan ve Bibi Gur'un saçlarından başka hiçbir şey yoktu. Genç kadın kıpırdanıp Malko'nun kulağına fısıldadı:

— Henüz her şeyi kaybetmiş sayılmayız.

KHAD'ın adamları arasında bazı konuşmalar geçti ve içlerinden biri Malko'nun kulağına bir tekme savurdu. Malko biraz önceki görüşün fazla iyimser olduğunu düşünüyordu.

Kabil'deki işi fazla uzun sürmemiştir. Amerikalılar, onu Sovyet subaylarıyla değiştirmeye kalkışsalar bile Poul-e-Charki'ye gittikten ve işkence gördükten sonra ne durumda olacaktı?

Daha iki üç dakikalık yol almışlardı ki, Malko ani bir fren sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Çarpışma etkisiyle ters dönmüş ve artık arka kapıdan başka bir şey göremez olmuştu. Az sonra

kapı açıldı ve Malko içeriye bir tüfek namlusunun uzandığını farkettili. Kurşun sesleri kulaklarında yankılanıyordu. Şarşördeki bütün kurşunlar, arkada oturan ve silahlarını çıkarmaya fırsat bile bulamayan adamların üzerine boşaldı...

Ani bir sessizlik oldu.

Malko doğrulup, kendi tarafındaki kapıyı açarak dışarıya çıkmaya çalıştı. Bir el uzanıp doğrulmasına yardım etti. Malko sakallı, dev gibi, göğsünde fişeklik olan ve elinde bir RPG 7 tutan bir adamla burun buruna geldi.

Hâlâ Chicken Caddesi'ndeydiler. Yük arabası Volvo ile tam kavşakta çarpışmıştı. Şoför direksiyonun üzerinde yatıyordu. Herhalde ölmüştü.

Az sonra Bibi Gur'da kanlar içindeki yüzüyle dışarı çıkmıştı.

— Beni izleyin, dedi Malko'ya. Çabuk.

Volvonun çevresini bir sürü adam sarmıştı. Biri arkadan ölüleri çıkarıyor, silahlarını alıyordu. Diğer ikisi ön tarafta hareketsiz yatan Hacı Halil'i çıkartıyordu.

Dev gibi olan adam eğilip, onu omuzuna aldı. Koşarak az önce yük arabasının geldiği tarafa doğru koşmaya başladılar. O anda Malko KHAD'ın adamlarından birini esir alındığını farkettili.

Bibi Gur önde, karanlık ve ıssız sokakta yüz metre kadar koştu. Aralarında konuşma dahi geçmiyordu.

Kabil Irmağı'na vardıldıktan sonra köprüden geçtiler ve Kapalıçarşı'ya girdiler. Biraz daha ilerledikten sonra, zayıf bir ışıkla aydınlatılmış bir odaya girmek için, sırayla dar bir kapıdan geçtiler. Malko, silahlarını yanlarına bırakmış, yerde yatan adamları farkettili. Kenarda ise içi el bombası dolu bir sandık vardı.

Sakallı dev, yaralı Hacı Halil'i yavaşça yere bıraktı. Adam karanlıkta daha da heybetli görünüyordu. Bibi Gur yanına gelip onun eline sarıldı. Hırpalanmış yüzüne rağmen, hâlâ çok güzeldi.

— Size Abdul'ü tanıştırayım, dedi Malko'ya. Afganistan'ın en cesur adamıdır. O olmasaydı, şimdiye kadar KHAD'ın hücrelerinden birine tıkılmış olurduk...

— Neler oldu?

— **Kabil**'de her dışarıya çıkışında, Abdul'ün yönettiği bir timin koruması altında olurum. O ve' adamları şehri avuçlarının içi gibi bilirler. Beni kurtarmak için her yolu denemesi için emir almıştır, eğer bir sorun çıkarsa ve beni kurtaramazsa, içinde bulunduğum arabayı havaya uçurmak zorundadır. Onun için yanında bir RPG 7 taşır.

— Fakat niçin? diye itiraz etti Malko. Sizi Poul-e-Charki'den de kaçırabilirler.

— Ben çok şey biliyorum, dedi Bibi Gur soğuk bir gülümsemeyle. Ve hiç kimse işkenceye dayanamaz. O yollardan geçtiğim için, bunu iyi biliyorum. Bağlı bulunduğum örgüt **Kabil**'de tektir. Senelerce çalışmanın ürünü. Mahvolmasına izin veremem. Bize yardım eden Hacı Halil gibi pek çok kişiyi, silah depolarını ve daha bir sürü sırrı saklıyorum.

— Peki az önce ne oldu?

— KHAD'ın arabası bizden az sonra gelmiş. Sizin yüzünüzden mi, benim mi bilmiyorum, fakat az sonra öğreneceğiz. Nerede saklandığımızı anlamak için çok vakit harcamışlar. Bu da Abdul'e pusu kurması için zaman kazandırmış.

— Arabayla mı gelmiş?

— Hayır, fakat bir yük arabası ele geçirmiş ve her yolu denemiş... Chicken Caddesi'ndeki diğer

tüccarlar bir şeyler olacağını anladıklarından, sonradan soru sorulmasını diye dükkânlarını kapatmışlar. Herkes bize yardım edip besliyor. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilseler bile, Ruslar'dan ve işbirlikçilerinden nefret ettikleri için ellerinden geleni yapıyorlar...

— Neredeyiz?

— Kapalıçarşı'daki sığınaklarımızdan birinde. KHAD bütün çarşığı kontrol edemiyor.

Birden korkunç bir çığlık duyuldu. Malko başını çevirince, iyi kalpli dev adamın KHAD'lı tutsağın karnına bıçağı batırdığını ve dediğini yapmazsa yarasını genişleteceği tehdidinde bulunduğu gördü. Biraz sonra çığlık kesildi ve yerini fısıltılar aldı.

— Hacı Halil'e nasıl ulaştıklarını öğrenmek zorundayız, dedi Bibi Gur hiç aldırmadan.

— Onu ne yapacaksınız?

Bibi Gur cevap vermedi. Yine aralarında konuşmalar geçti. Tutsak celladının neredeyse kulağına fısıldıyordu. Diğer mücahitler yere uzanmışlar, kimi dinleniyor, kimi sigarasını tütürüyordu. Dev adam tutsağını bırakarak, Bibi Gur'un karşısına gelip yumuşak ve sakin bir sesle uzun uzun konuştu. Genç kadın söylenenleri Malko'ya tercüme etti.

— Durum çok kötü değil. Sizin varlığınızı bilmiyorlar. Onlara sadece Hacı Halil'in direnişçiler hesabına çalıştığı söylenmiş. Dükkânı gözetim altında tutuyorlarmış. Göreve çıktıklarından beri şefleriyle hiçbir bağlantıları olmamış.

Abdul'e bir şeyler söylemek için sözlerine ara verdi. Sakallı dev yerinden kalktı ve tutsağın bulunduğu köşeye yöneldi. Seri bir hareketle adamın başından türbanını söktü. Öteki Abdul'e yalvaran sesle bir şeyler söylüyordu. Abdül adamın

türbanını boynuna dolayarak, tutsağı boğmaya başladı. Malko esirin debelenmesini büyülenmiş gibi izliyordu. Sonra hareketleri gitgide yavaşladı. Malko'nun gözleri Afganlı kadının bakışlarıyla karşılaştı.

— Ona zarar vermememizi istiyordu, dedi. Fakat **bu** olanaksız. Adam KHAD'ın en kötü bölümü olan 7. gruptandı. Yani direnişin gücünü kırmayı hedefleyenlerden. Tutsakları saklayacak yerimiz yok. Cesedini Kabil Irmağı'na atarız. Belki bu diğerlerine ders olur. Elimden gelse, hayatımızı daha az tehlikeli bir hale getirmek için bütün KHAD casuslarını öldürürdüm.

İç savaş bütün korkunçluğuyla kendini belli ediyordu. Abdul cesedi bir kumaşa sarmıştı. Bibi ayağa kalktı.

— Adamlarımdan biri sizi Kapalıçarşı'nın girişine kadar götürür.

— Sizinle bir daha nasıl buluşacağım?

— Ben sizi bulurum, dedi genç kadın gülümseyerek. Bir çocukla, imzaladığım bir kâğıt gönderirim. Eğer görüşmek isterseniz, Baba-I-Walli Lokantası'na gidin. Maiwand yolunda. Geldiğinizi haber almaya çalışırım. Selim Han işi bana pek tekin görünmedi.

Bibi uzun uzun onun elini sıktı. Ufak tefek, sakallı bir adam onu çarşının girişine götürdü. Rehberi, onu Pule Kheshti camisine getirdikten sonra ortadan kayboldu.

Intercontinental'e giderken bir yandan da Bibi Gur'un varsayımlarını düşünüyordu. Acaba ne dereceye kadar hakkı vardı? Selim Han onları kandırıyor olabilir miydi?

\$ # *

Jennifer Stanford lobide koltuğa oturmuş, bir şeyler okuyordu. Malko'yu görünce alçak sesle sordu:

— Merak etmeye başlamıştım. İçişleri Bakanlığı'nda bir basın toplantısı düzenlenmişti. Fakat ben sizi beklemeyi tercih ettim. Neler oldu?

— Direnişten biriyle görüşmem gerekiyordu, diye anlattı Malko. Bir sorun çıktı.

Birlikte Bamyan Bar'a geçtiler. Malko kendine votka, Jennifer'a Cointreau ısmarladıktan sonra olanları anlattı.

— İnanılmaz bir şansınız var! dedi Jennifer. Fakat bir daha o kadını görmesiniz iyi olur. Çok tehlikeli. Selim Han telefon etti. Sizi yarınki köpek dövüşlerine davet ediyor. Sizi sordu, ama ben konuştum.

— Çok iyi, dedi Malko.

Demek ki onunla parayı götürmeden konuşmayı kabul ediyordu. Bu iyiye işaretti. Birden ensesinde korkunç bir acı duyunca, gün boyunca yaşadıkları aklına geldi. Hem çok kirlenmişti, hem de yorulmuştu.

— Gidip bir duş alacağım, dedi.

Jennifer kalktı.

— Ben de çıkıyorum. Yoksa Necibullah'ın kardeşi üzerime atlayabilir.

Birlikte asansöre bindiler. Fakat biraz çıktıktan sonra, asansör iki kat arasında birden durdu. Malko, imdat düğmesi de dahil, bütün düğmelere bastı, fakat boşunaydı. Telefonu kaldırdığında hattın kesik olduğunu farkettiler. Jennifer hiç telaşlanmışa benzemiyordu.

— Bu çok sık oluyor, dedi. Asansörün hareket etmediğini farkedince, tamirci çağırırlar. Sabırlı olmak gerekiyor...

Sözünü doğrulamak istercesine bir sigara çıkarıp

yaktı. Molka kapıya vurmaya başladı, ama bir sonuç alamadı derken kabinin ışığı söndü. Malko bir denizaltıda olduğu hissine kapılmıştı. Sonra Jennifer'in sesi karanlıkta daha değişik gelmeye başladı. www.cizgiliforum.com

— Sıkılmaya başladım. Neredesiniz?

— Burada, dedi Malko kolunu uzatarak.

Parmakları genç kadının sert ve dolgun göğüslerine dokundu.

Jennifer Stanford yanına gelmişti. Hiç konuşmadan Malko'ya sarılıp vücudunu onunkine yapıştırdı. Sağ eliyle ensesini okşarken, diğer eliyle de Malko'nun kemerini çözmeye çalışıyordu. Malko, geçirdiği tehlikeli saatlerden sonra, her zamanki gibi sevişmek için büyük bir istek duydu.

Genç kadını arzuyla kollarına aldığı anda, son derece adaleli bir vücudu olduğunu farketti. Ellerini bluzundan içeri sokup göğüslerini okşayınca Jennifer zevkle inledi ve hızla Malko'nun pantolonunun fermuarını indirdi. Asansör, hareketlerinin etkisiyle sallanmaya başlamıştı. Bu kez Jennifer'in elleri harekete geçmişti. Büyük bir tutku ve beceriyle Malko'yu okşuyordu. Bir ara durup üzerindeki tulumu bir çırpıda belinden aşağıya sıyınverdi. Sonra karanlıkta Malko'nun elini tutup çıplak teninin üzerine bastırdı. İçine çamaşır giymemişti.

— Bana böyle, ayakta sahip olmanı istiyorum, diye fısıldadı.

Çılgınlıktı bu. Elektrik her an gelebilir ve asansör hareket edebilirdi. Ama Malko artık bunu düşünecek durumda değildi. Hiç beklemeden Jennifer'in isteğini yerine getirdi. Çok geçmeden hareketlerini hızlandırarak doyuma ulaştı.

Birbirlerinden henüz aynılmışladı ki, elektrik geldi.Jennifer, gözlerinde muzip bir ifadeyle Malko'ya baktı.

— Sizi ilk gördüğüm andan beri bunu istiyordum. Belki de hakkınızda bildiklerim yüzündendir. Sonra hep asansörde sevişmeyi düşlemisimdir.

ikisi de üstlerine çekidüzen verdiler. Jennifer baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kapıya dayandı.

— Umarım gelecek sefere daha iyi koşullarda birlikte oluruz.

Malko'nun da istediği buydu. Genç kadın yanına yaklaştı.

— Size delice gelebilir, ama çok hoşuma gitti.

Sonunda dışarıdan sesler duyuldu. Birkaç dakika sonra kapı yavaşça açıldı. Serbest kalmışlardı.

* * *

— İşte Elias, dedi Jennifer.

Yaşlıca bir adam, elinde çantasıyla Intercontinental'in yemek salonuna giriyordu. Jennifer'i farkedince onlara doğru yöneldi. Malko, Bibi Gur'un uyarılarını hatırladı.

— Onu tanıyor musunuz?

— Yunanlı bir gazeteci, diye anlattı Jennifer. Geldiğimde havaalanında karşılaşmıştık. Çok nazik davranıp, beni taksisiyle otele getirdi. Ateşli bir komünist ve Necibullah taraftan. Fakat yine de çok sevimli.

Mavros masalanna gelip, Malko'ya kendini tanıttı.

— Uzun süre kalamayacağım, dedi Malko onu masalarına davet edince. Sokağa çıkma yasağı başlamadan **Kabil** Oteli'ne dönmem gerekiyor.

Gazetenin, bir oda için yüz dolar ödeyecek durumu yok...

Malko yine de ona bir viski ısmarladı.

— Yarınki köpek dövüşlerine geliyor musunuz? diye sordu kurnazca.

Elias Mavros iğrenen bir ifadeyle başını salladı.

— Tabî ki hayır! Midemi bulandırıyor. Sonra Selim Han'ı da sevmem. Hem kapitalisttir, hem de zevkine çok düşkündür. Necibullah'a da sadece para için hizmet ediyor. Gerçek bir komünist değil. Bir gün yine ihanet edecek. Burada sadece korktuğu için kalıyor.

Malko heyecanla dinliyordu. Demek ki Bibi Gur yanılıyordu. Dostları bile Selim Han'dan çekmiyorlardı. Belki de **Kabil**'e boş yere gelmemişti.

— Durum nasıl sizce, diye sordu Malko.

— Kapitalist gazeteciler yalanlar yazıyorlar. Ben hep doğruyu yazdım. Sonunda ulusal barış sağlanacak. Hem de fanatik dinciler olmadan. Bütün büyük liderler, Necibullah rejimine katılacaklar. Şimdiden konuşulmaya başlandı bile. Belki kral bile geri dönecek.

— Komünist bir rejimle mi?

— PDPA* komünist değildir, dedi Mavros, öyle görünse bile. Modern ve laik bir partidir. Başkan her cuma camiye gidiyor. Sonunda barış sağlanacak.

Saatine bakıp, bir füze gibi ayağa fırladı.

— Dokuzu çeyrek geçiyor. Taksim beni beklemeyecek... Viski için teşekkürler.

Kadehini bir dikişte bitirdikten sonra, aceleyle yemek salonundan dışarıya çıktı. Jennifer ayağıyla Malko'yu dürttü.

(*) Afganistan Demokratik Halk Partisi

— Gidip yatalım mı? dedi.

Asansör macerası yeterli gelmemişti anlaşılın. Malko hesabı ödedikten sonra onu izledi. İçeri girer girmez genç kadın Malko'ya yapıştı. Soyunduğunda Malko onun geniş omuzlarını, sert göğüslerini, adaleli bacaklarını ve dümdüz karnını farketti.

Vücudunda bir gram bile yağ yoktu. Onu okşamaya başladığında; parmaklarının altında kayan adaleleri hissetti. Birden kollarında bir erkek tuttuğu duygusuna kapıldı. Genç kadın endişeyle Malko'ya baktı.

— Hoşuna gitmedim mi?

— Tabî ki gittin. Çok mu spor yaptın?

— Biraz.

Malko az sonra, onun ağzını büyük bir ustalıklı kullanabildiğini farketti. İkisi de heyecanın doruğuna vardıklarında, genç kadın fısıldadı:

— Madem beni erkeğe benzetiyorsun, o halde erkekmişim gibi davran...

Malko davetkâr bir şekilde kalkan kalçalara uzandı.

Az sonra genç kadının üzerinde dinlenirken, kendisini Selim Han'la ilgili ne gibi sürprizlerin beklediğini düşündü. Chicken Caddesi'ndeki olay daha değişik sonuçlar doğurabilirdi.

Bu işi bitirip, Kabil'den gitmek için sabırsızlanıyordu.

VIII. BOLUM

Elias Mavros bir yandan ıslık çalıyor, bir yandan da tıraş oluyordu. Musluktan akan soğuk su da işini kolaylaştırmıyordu. içerideki soğuğa rağmen üzerine hiçbir şey giymemişti. Kendini çok zinde hissediyordu. Son "uluslararası" görevi ona hiç zorluk çıkartmayaçağa benziyordu. Kapı çalındı. Otel görevlilerinden biri gelmişti.

— Sizi telefonda istiyorlar, dedi saygıyla.

Kabil Oteli'nde odalarda telefon yoktu. Elias Mavros üzerine gömleğini geçirip, buz gibi koridora indi. Girişten korkunç bir gürültü geliyordu. Şeref salonunda bir düğün töreni vardı.

— Alo?

— Yoldaş Mavros?

Ses sanki dünyanın öbür ucundan geliyor gibiydi. Oysa sadece bir kaç yüz metre ileriden, Başbakanlık sarayınadn arıyorlardı.

— Baleh, baleh, dedi Yunanlı.

— Ekselansları sultan Ketschmand saat onda bekliyor. Biri sizi almaya gelecek.

— Hazır olacağım, dedi Elias Mavros.

Ahizeyi yerine koyduktan sonra zıplaya zıplaya yukarı çıktı. KHAD'ın şüphelenmediği belki de tek kişiydi. O yüzden herkese istediği gibi bağlantı kurabiliyordu. Tıraşını bitirip, üzerine temiz bir gömlek giydi. Saat dokuzdu. Yürüyerek on dakikalık yoldu, fakat araba göndereceklerdi. Kapalıçarşı'ya gidip gülünç fiyatlarla satılan Sovyet botlarından aramaya zamanı vardı.

* * *

Merkez Komite'nin, siyah Volvo'sunu, sivil giyimli bir KHAD polisi kullanıyordu. Küçük perdeler arabanın arkasında oturanların dışarıdan görünmesini önlüyordu. Elias Mavros kenarlardaki kavak ağaçlarına baktı. Askerler de en az ağaçlar kadar fazlaydı. Çirkin ve kare şeklindeki binanın üzerinde iki bayrak dalgalanıyordu: Afganistan'ın ve Parti'nin bayrakları.

Mavros'u daha önceden tanıyan, bıyıklı bir sekreter onu bekliyordu.

— Yoldaş Ketschmand, sizi birazdan kabul edecek, dedi.

Buz gibi koridorlardan geçip, yüksek tavanlı bir büroya girdiler. Sultan Ketschmand, Mavros'un ellerine sarıldı.

— Seni, yeniden görmek ne güzel!

— Benim için de öyle?

İki adam Rusça konuşuyorlardı. Birbirlerini uzun zamandan beri tanıyorlardı. Yunanlı ondan, askeri durum hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Karşısındaki başını salladı.

— Çok kötü değil. Sovyet yoldaşlar, bize kendimizi savunmamız için olanak tanıdılar. Fakat

yeteri kadar taraftarımız yok. İlimliler çekiniyorlar.

— Niçin?

— Hâlâ kazanmayı umuyorlar. Sonra şu anda tutuklanmaları için emir çıktığından, Necibullah hükümetiyle birleşemeyeceklerini düşünüyorlar.

— Manzaran çok güzel! dedi Elias Mavros yüksek sesle.

Afganlı anladığını belirten bir gülümsemeyle ayağa kalktı. KHAD her yere mikrofonlar yerleştiriyordu. Birlikte terasa çıktılar. Dışarıya çok soğuktu. Elias Mavros kolunu eski dostunun omuzuna attı.

— Moskova üzerinden geldim, dedi güvenli bir sesle. Sana uluslararası komisyonun oturumundaki yoldaşlarımızın, senin tekrar atanman konusunda fikir birliğinde olduklarını söylemek istiyorum.

Sultan Ketschmand, aslında o sırada da Bakanlar Konseyi'nin, yürütme Komitesi'nin başkanıydı. Mühendis olarak, Necibullah hükümetinin ender sivil üyelerinden biriydi. Büyülenmiş gibi Elias Mavros'a Baktı.

— Teşekkürler, dedi.

Afganlı, Elias'ın bir gazeteciden çok daha fazla anlam ifade ettiğini biliyordu. Bir çok kez Moskova'da karşılaşmışlar ve Mavros, onu rejimin büyük önemli adamlarıyla görüştürmüştü. Mavros arkadaşının kulağına eğildi.

— Sana bir sır verebilir miyim? diye sordu gizemli bir gülümsemeyle.

— Tabii.

— Moskova'daki yoldaşlarımız seni çok iyi bir geleceğin beklediğini düşünüyorlar.

— Orada bu kadar iyi tanındığımı bilmiyordum, dedi öteki gururlanarak. Böyle şeyler insanın hep hoşuna giderdi.

— Nasıl, Sayed Gulamzade ile iyi geçiniyor musun?

içişleri bakanı, Başkan'dan sonra en güçlü adamdı.

— Çok iyi...

— Ya Sarandoi ile?

— Onunla da iyi. Kadro değişti. Yeniler çok iyi. Parti'nin çizgisini korumak istiyorlar.

— Ya Parti?

— Bir sorun yok, fakat endişeliler. Uluslararası kampanya yüzünden. Sadece Hintliler bizimle iyiler. Diğer aptallar fareler gibi kaçtılar...

— Fareler gibi de geri dönecekler, aziz dostum, dedi Elias Mavros.

— Umarım haklısındır, fakat niçin bütün bu sorulan soruyorsun?

Mavros cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı.

— Sadece senin yerini öğrenmek ve sana Yoldaş Birinci Sekreter'in bir mesajını iletmek istiyorum. Moskova'dan ayrılmadan önce beni görmek istedi. Afganistan hakkında bilgi almak istiyordu. Kral'ın geri dönmesinin iyi olacağını düşünüyor.

— Ben de öyle, fakat yoldaş Başkan kendinin geri planda kalmasına asla izin vermeyecektir ve kral da, ona orada bulunduğu müddetçe görevi kabul etmeyecektir. Tabî dincileri hesaba katmazsak...

— Onlar sonunda kendilerini öldürecekler! dedi Mavros boşveren bir sesle. Kimse yeni bir Hümeyni istemiyor. Aptal Amerikalılar bile sonunda anladılar. Benim söylemek istediğim, eğer daha yüksek bir göreve getirilirsen Sovyet yoldaşlar seni her zaman destekleyecekler.

Sultan'ın sesi soluğu kesilmişti. Elias Mavros

neşeyle parlayan gözlerini kısmış, ona bakıyordu. Sultan Ketschmand fazlasıyla iyi anlamıştı. Moskova onu daha iyi bir makama çıkartmak' istiyordu. Örneğin Başkanlık gibi. Boğuk bir sesle karşı koydu.

— İşler kastettiğin gibi gelişirse, içerdeki durumun nasıl değişeceğini bilemiyorum. Yoldaş Başkan henüz çok genç ve tehlikeyi hiç göze almıyor.

— Biliyorum ve ona büyük saygı duyuyorum. Şu son on senede çok önemli işler başardı.

— Şimdi gitmeliyim, diye ekledi Mavros saatine bakarak. Kabil'de bir kaç gün daha kalacağım. Seninle yemek yemek hoşuma giderdi.

— Memnuniyetle.

Sultan Ketschmand ziyaretçisine eşlik etti. İçeri girdiklerinde, Mavros söylediklerini düşünüyordu. Yunanlı gazeteci bu sabah onu görmeye boşuna gelmemişti. Eğer iyi anladıysa getirdiği mesaj çok önemli bir yerden geliyordu. Daha fazlasını öğrenebilmesi için KHAD'a başvurması gerekiyordu. Fakat KHAD'da Necibullah'ın adamları görev yapıyorlardı. Gidip ona her şeyi anlatırlardı ve bu da kendisinin ölüm fermanı olurdu. Sultan Ketschmand o yüzden olayları zamana bırakmaya karar verdi.

* * *

Kabil Oteli'nin büyük salonunun pistinde, iriyarı, sakallı bir adam, orkestranın eşliğinde tepinip duruyordu. Salon kadınlı, erkekli bir sürü sarhoşla doluydu. Boş viski şişeleri kenara sıralanmıştı. Gelin Noel ağacı gibi süslenmiş, köşeye oturtulmuştu. Damat yoktu. Almanya'dan dönmesine izin verilmemişti.

Gulgulab, elinde kalaşnikof u kapıyı bekliyordu. Selim Han'ın dört adamı ise önemli yerlere yerleştirilmişlerdi. Mavros salona girdiğinde gelinin yanı başında oturan Selim Han'ı gördü. Yine mareşal üniformasını giymişti. Burada gizli mikrofonlardan korkmak gereksizdi, çünkü müziğin ve insanların gürültüsü bütün konuşmaları bastırıyordu. İki adam el sıkıştıktan sonra, yüksek sesle şakalaşmaya başladılar.

— Komşuluğa geldim, diye anlattı Yunanlı, müzik çalışmama engel oluyor.

Selim han geline göz ucuyla baktı.

— Aptal kocası gelmezse de, yerini ben alacağım.

— Senin on tane karın var! diye itiraz etti gazeteci.

— Bunu sadece bir geceliğine istiyorum.

Kadınlara olan düşkünlüğü, bütün Afganistan'da bilinirdi. Yalnız haşhaş onu biraz formdan düşürüyordu. Yine de üç günlük bir komaya girmeden önce, bütün karılarını peşpeşe memnun etmeyi başarıyordu.

— Her şey yolunda gitti mi? diye sordu Mavros.

— Evet.

— Benim için de öyle. Amerikalı ajan hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Şimdi ona teklifini kabul ettiğini söylemeli ve istediğin bir güne randevu vermelisin. Öbür taraftan ne haber?

— O domuz çok dikkatli, diye homurdandı Selim Han. Ona haber yollayıp yabancı basının, ikimizin birlikte bir fotoğrafımızı istediğini ve bana uğramasını söyledim. Pek çok kez mesaj yolladım. Fakat hep zamanı olmadığını söylüyor.

— Peki ne yapacağız? diye sordu Yunanlı endişeyle.

— Sonunda kabul edecektir. Gazeteciler artık gidecekler, benim de gidecekleri günden son anda haberim olacak. Ya sen, Moskova'nın beni destekleyeceğinden emin misin?

— Kesinlikle, dedi Elias Mavros. Moskova'ya bu yüzden gittim. Herkes sana güveniyor, fakat çabuk hareket etmek gerekiyor. Sana, etkisiz hale getireceğin yerlerin bir listesini hazırlayacağım. Kaç adamın var?

— Şu anda yüz kadar. Fakat her gün yenileri geliyor. Önümüzdeki hafta sayıları dört yüzü bulur.

— Çok iyi. Zamanı gelince ordudan da destek alacaksın. Khalk (Necibullah'a karşı olan komünist parti) konusunda her şeyi yoluna koymak için zamanımız var. Fakat en önemli rolü buradaki elçilik oynayacak. Olanları anında öğrenmeleri, sana karşı koymak isteyeceklerin heveslerini kıracaktır. Şehrin düzenini bozmamıza gerek yok. Biz mücahitler için çalışıyoruz.

Selim Han kanlı gözlerini ona çevirdi.

— Ben köpek dövüşünü seyretmeye gidiyorum. Sen geliyor musun?

— Hoşlanmadığımı biliyorsun, dedi Mavros.

* * *

Elias Mavros'un taksisi Sovyetler Birliği Elçiliği'nin önünden geçti. Geniş yolun solunda, sarı renkte üç bina sıralanıyordu: KHAD'ın merkezi, bir başka deyişle WAD, yani Devlet Güvenlik Bakanlığı KHAD'ın kötü hatıralarını unutturmak için görüntüyü biraz değiştirmişlerdi. Fakat yine aynı uğursuz yerler, aynı işkenceciler, aynı general Yakup ordaydı. Girişi iki zırhlı koruyordu. Elias Mavros girişte kartını gösterince

engel kalktı. Taksi avluya girdi. Az sonra iki sivil şüpheli yanlarına yaklaştı. Elias Mavros onları rahatlatmak için gülümsedi.

— Beni Albay Tefvik'e götürün.

Albay Tefvik, KHAD'da. 7. şubenin başkanıydı. Bu bölüm devrim aleyhtarlarına karşı uzmanlaşmıştı. Albay zırlı,-siyah bir Mercedes'le dışarıya çıkar ve kimseye güvenmezdi. Sadece uzun süredir tanıdığı Necuballah'a inanırdı.

Tefvik bıyıklı, geniş omuzlu bir adamdı. Birkaç sene öncesine kadar basit bir teğmendiydi. Onu "küçük kaşık" diye çağırırlardı. Çünkü konuşmayı reddeden tutukluların gözlerini kaşıkla oyardı. Doğu Alman subaylar bile onu kana susamış cani olarak tanırlardı.

Aslında milliyetçi bir adamdı. Ruslar'dan nefret ederdi, fakat aşın dincileri hiç göresi yoktu. Fakir geçen gençlik yılları onu komünizme bağlamıştı ve rejime karşı tam bir sadakat duyar olmuştu.

— Kabil'de işler nasıl? diye sordu Elias Mavros.

Tefvik bir Havana purosunu yaktı.

— İyi, fakat zorlu. Adamlarım, şehrin her tarafına bazı grupların sızdığını haber veriyorlar. Silah depolarından birini daha bu sabah bulduk. Bir sürü patlayıcı. Suikast düzenlemeyi planladıkları kesin...

— Ya öbür planlar? Merkez Komite'deki yoldaşlar?

— Başkan kontrolü elinde bulunduruyor. ılımlıları sepetledi. Şimdi önemli olan asıl sorunu halletmek, yani mücahitleri toparlamak...

Elias Mavros gülümsedi.

— Selim Han'a verdiğiniz gibi çok para teklif edin.

Tefvik öğrenerek yüzünü buruşturdu.

— O aptal köpek! Bizimle resmen alay ediyor. İlk fırsatta sırtını döneceğinden eminim. Fakat Başkan yabancı ülkeler yüzünden böyle davranmak gerektiğini söylüyor. Yinede bence tehlikeli bir deli. Bir yıl önce çok sayıda adamımı öldürdü. Serseriler sadece haşhaşla besleniyorlar. Psikopat katiller. Onlarla çalışmayı düşünmek...

Aslında hakkı vardı, elias başını salladı. Albay soran gözlerle ona bakıyordu. Yunanlı'nın havadan sudan bahsetmeye gelmediği kesindi.

— Ya sende ilginç bir şeyler yok mu?

Elias Mavros kurnazca güldü.

— Pek yok. İş arkadaşlarım bana güvenmiyorlar, biliyorsun. Yakında Başkan'ı görmem gerekiyor. Bu sabah Sultan Ketschmand'la görüştüm. Çok iyi görünüyor.

Tevfik doğruladı.

— Evet, bir sivil için çok iyi sayılır. İşleri karıştırmıyor. Roketler atılmaya başladığı zaman, Khalk'ın bize zorluk çıkarmasından korkuyorum. Fakat gözlerim hep üzerlerinde. İlk hareketlerinde, kendilerini Poul-e-Charki'de bulurlar. Sorgulamalarını da bizzat ben yaparım.

— Ah, Poul-e-Charki, diye iç geçirdi Mavros. Geçen yaz içeri girdiğimizde, yüzümüze çarpan serinliği hatırlıyor musun? O eski, taş duvarlar yine de gerekli.

Tevfik bu dokunaklı yorum karşısında başını salladı.

— Devrim aleyhtarlarının şanslı olduğu gerçek. Ben yazın mutlaka klima kullanmak zorunda kalıyorum.

Konuşmalarını bir uçak sesi böldü. Tam üstlerinden bir MIG 21 geçti. Onu bir ikincisi izledi.

— Yine tatbikat var, dedi Tevfik. Başkan her gün çıkmalarını emretti. Tabii mücahitler gündüzleri saklandığından, hiçbir işe yaramıyor. Hem boşuna yakıt harcanıyor, hem de pilotlar yoruluyor.

— Eğer bana söyleyecek bir şeyin yoksa iznini isteyeceğim, dedi Tevfik ayağa kalkarak. Dün akşam Chicken Caddesi'nde bir olay olmuş. Adamlarımdan dördü, sokağın ortasında vurulmuş, kimse de bir şey görmemiş. Esnaf milletini dükkânlarının önünde sallandırmak gerek. Ayrıca gazetecilerle ilgili raporları inceleyeceğim.

— Özel bir şey var mı?

— Hayır. Yoksa haberim olurdu. Yine de bir an önce gitseler iyi olur... Sen hariç tabîi.

Elias Mavros gülümseyerek o iri gövdesini kaldırdı.

— Ben devrimciyim aziz dostum!

Tevfik masanın çekmecesinden bir şeyler çıkarıp, Mavros'a uzattı.

— Al!

Mavros, küçük havyar kutusunu cebine indirdi. Elias Mavros'un yoksulluğu herkesçe bilinir, sürdüğü zor yaşantıya saygı duyulurdu.

— Bunu zafer gününden önce açmayacağım, dedi gülerek.

— Dikkat et, bayatlayabilir.

Elias Mavros tehditkâr bir ifadeyle parmağını salladı.

— Seni yetkili makamlara şikâyet edeceğim, aziz dostum.

Kahkahalar atarak birbirlerinden ayrıldılar. Mavros taksisine döndü. Şoförü korku içindeydi. Tevfik'in adamları onu sıkı bir sorgulamadan geçirmişler ve arabasını arama bahanesiyle altüst etmişlerdi. Onu teselli etmek için, Mavros bira⁷

evvel kendisine verilen havyar kutusunu uzattı. Nerede olsa 2000 Afgani ederdi.

* * *

İki köpek korkunç sesler çıkararak birbirlerinin boğazını yakalayabilmek için saldırıyorlardı. Sonunda birisi devrildi ve kalabalıktan sevinç dolu çılgınlıklar yükseldi.

Selim Han büyük bir koltuğa oturmuştu. Çevresini yine korumaları sarmıştı. Hayranlık dolu gözlerle Malko'ya baktı.

— İyi dövüşüyorlar, değil mi?

Biraz evvel haşhaş içtiğinden, gözleri yine kan çanağına dönmüştü. Dövüslere Selim Han bir düzine köpekle katılmıştı. Malko onların elinden nasıl kurtulduğunu hatırladı. Yeni başlayan dövüş çok hareketli geçiyordu. İki köpek yerde nefret dolu hırıltılarla yuvarlanıyorlardı. Selim Han yanındaki Malko'ya eğildi.

— Sonunda cevabımı vereceğim, dedi alçak sesle. Parayı hazırlayıp bekle. Sana "evet" dediğim anda parayı alır, aynı gün birlikte yola çıkarız.

— Ne zaman?

Birden bir uluma duyuldu. Selim Han'ın köpeğinin rakibi kan içinde kalmıştı. Selim Han sevinçle yerinden doğruldu. Seyirciler avuçlarını patlatırcasına alkışlıyor, avaz avaz bağırıyorlardı. Malko sorusuna cevap alabilmek için heyecanın yatışmasını bekledi.

—Aşiretimin şefleriyle anlaşmalıyım. Sen hazır olarak bekle.

Malko köpek havlamaları tekrar başladığında yerinden kalktı. Selim Han sonunda yola gelmişe benziyordu. Fakat yine de saatli bir bombanın

üzerinde oturuyor gibiydi. KHAD'ın saatinin ters yönünde bir yanşa başlamışlardı. Elinde bir tomar parayı saymakla meşgul olan Khaled'i buldu. Anlaşılan doğru köpeğe para yatırmıştı.

* * *

Aleks Gonçarof şekerini karıştırdığı, sıcak çaydan bir yudum aldı. Afganistan'da yaşayabilmek uğruna, ülkenin adetlerine alışmak zorunda kalıyordu. Karşısında oturan Elias Mavros purosunu tütürüyordu. Oraya buraya serpiştirilen biblolar, yere serilen halılar ve duvarları süsleyen tablolar büroya rahat bir hava vermişti. Sovyet Elçiliği kapalıydı ve sadece birkaç kişi gerekli işleri tamamlamak için çalışıyordu.

Elias Mavros bu sıcak görümlü ve sakin yerde bulunmaktan çok hoşlanıyordu. Yanındaki gümüş tepside, çaydan başka bir şişe votka, havyar, siyah ekmek ve yöresel yemek vardı.

Aleks Gonçarof, Novosti ajansının temsilcisi olarak görünse de, aslında KGB'denin başıydı. Elçilikte emniyette olacaklarını düşündüklerinden bürolarını buraya taşımışlardı. Karşındaki binada birkaç sekreterden başka kimse kalmamıştı. Elias Mavros'u hep çok yakın bir dost olarak karşılardı. Selim Han'ı onlara tanıştıran ve adamlarına silah verilmesini sağlayan oydu. İğrenen bir ifadeyle elindeki kâğıdı gösterdi.

— Bu Selim Han denen adama başka bir uğraş bulsak iyi olacak. Adamları gittikçe daha kötü savaşıyor, kendi de Kabil'den çıkmaya korkuyor. Adamları da onun yokluğundan faydalanıp düşman tarafına geçiyorlar. Özel birliklerimiz iki yerel

kumandanı öldürmek zorunda kalmışlar. Bu daha fazla devam edemez.

Elias Mavros kurnaz bir gülümsemeyle koltuğuna kaykıldı.

— Yoldaş, Selim Han bize çok önemli bir hizmette bulunacak, dedi Rusça.. Onunla fazla uğraşmayın.

Karşısındaki endişeli gözlerle ona baktı.

— Bu işin yürüyeceğinden emin misin? Planın bana fazlasıyla karışık görünüyor. Tek bir yerde bile aksama olursa, başımız çok büyük belaya girer. En başta da senin.

— Benim artık hayattan fazla bir beklentim yok, dedi Elias Mavros.

— Hemen bozulma, dedi nazikçe Sovyet subayı. Bizim için yaptığın hizmetleri takdir ediyorum. Artık bizden biri sayılırsın seni kaybetmeyi hiç istemeyiz. Haydi bana, işin nasıl yürüyeceğini anlat...

Elias öne eğildi. Büyük bir gurur duyuyordu. Afganistan ile ilgili çok şey bildiğinden, bu planı en önemli Sovyet makamlarına kabul ettiren oydu...

— Yoldaş, biliyorsun yoldaş Gorbaçov Kabil'de uyumlu bir rejim kurulmasını istiyor. Bunu başarmak için aşın dincileri dışlayarak, direnişin ılımlı saflarıyla birlikte ulusal bir uzlaşma sağlamak gerekiyor. Fakat burada karşımıza önemli bir engel çıkıyor.

— Başkan Necibullah, diye tamamladı Sovyet subayı.

— Tamamıyla öyle!

Elias kanıt göstermekte hiç zorlanmıyordu.

— Yoldaş Başkan çok önemli işler başardı. O kadar büyük işler başardı ki onu silip atamayız. Fakat diğerleri de onunla çalışmak istemiyorlar. Ne de olsa KHAD'dayken bir sürü dostlarını öldürdü.

— Ben her zaman, KHAD'daki görevinden sonra onu Başkan yapmanın bir hata olduğunu söylemişim. Fakat Moskova'da Necibullah'ı destekleyen bir grup olduğundan, beni dinlemediler.

— Haklısın, dedi Elias Mavros. Bugün Necibullah bu ülkede barış için büyük bir engel. Üstelik Moskova'daki yöneticilerin barışa ne kadar düşkün olduklarını bilirsin.

KGB subayı başıyla doğruladı. İçinden Yunanlı'yı takdir etmekten kendini alamıyordu. Parti kadrosundan artık böyle değerli adamlar pek çıkmıyordu. O yüzden Elias Mavros gibi, neredeyse emekli olmuş adamlardan ders almak gerekiyordu. Stalin'in haklı olduğu bir gerçektir: Yumurtaları kırmadan omlet yapılamazdı.

— O yüzden yoldaş Necibullah'ın gönüllü olarak görevden çekilmesi gerekiyor, diye tamamladı subay. Fakat o buna kesinlikle razı değil.

— Çok normal, dedi alayla öteki. Bizim durumumuz çok daha basit. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ın işlerine karışması kötü etki uyandırır. Oysa, eğer Başkan, Pakistanlı ve kral taraftan düşmanları tarafından öldürülürse, yeni bir geçici hükümet kurmak için önümüzde yol açılır...

KGB subayı, Mavros'a dikkatle bakarken, çayından bir yudum aldı.

— Senin sağlamak istediğinde bu, yoldaş! Yunanlı gazeteci alçakgönüllülükle gözlerini indirdi.

— Evet. Sizin işbirliğiniz sayesinde. Bence Natalya çok değerli bir eleman. CIA ajanını parmağının ucunda oynatıyor.

— 4. bölümdeki en iyi elemanlarımdan biridir, diye doğruladı Sovyet subayı. Fakat biliyorsun,

Natalya gerçek adı değil. Sadece üst makamlar onun gerçek kimliğini biliyorlar. Benim bile haberim yok. Zaten böylesi daha iyi. Dışarıya bilgi sızması zorlaşıyor.

— Öyle. Planın birinci kısmı iyi yürüdü. Amerikalılar iki ajanlarını yolladılar. Tabii başından beri Selim Han'ın bizim tarafımızda olduğundan habersizler. Dünyanın dört bir yanına dağılmış adamlarımızın bu ajanların izlerini takip ettiklerini de bilmiyorlar. Natalya kolaylıkla kadının yerine geçebildi. Adam da hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Bir kaç gün içinde sonuca ulaşabileceğiz.

— Nasıl? diye sordu subay merakla.

Elias Mavros ona anlatma zevkinden kendini alıkoymadı. Ne de olsa bu iş onun eseriydi.

— Selim Han, Necibullah'ın kendisini ziyaret etmesini sağlayacak. Yabancı basın da orada hazır bulunacak, içlerinde Natalya da olacak...

— Anlıyorum, dedi Aleks Gonçarof. Fakat Necibullah'ın korumaları boş durmayacaktır...

— Mümkün dedi Mavros. Fakat panik esnasında Natalya'nın kendini kurtarması kolay olacaktır. Tutuklansa bile, rolünü sonuna kadar sürdürecektir. Üzerinde Jennifer Stanford'un kâğıtları bulunacak ve biz de CIA ajanı olduğuna dair deliller göstereceğiz... Sonra da onu gizlice kaçıracağız.

— Ya öteki Amerikalı ajan ne olacak?

— Olay yerinde yakalancak. Selim Han parayı vermesi için, onun yanında bulunmasını istiyecek. Üzerinde iki buçuk milyon dolar bulununca da, bunun başkan Necibullah'a düzenlenen komplo karşılığında verildiğini iddia edecek. Aynı gün dostumuz Sultan Ketschmand başa geçerek barış

ilan edecek ve ülkeyi yönetmesi için Kral'a resmi bir çağında bulunup, Afganistan'a davet edecek...

— Mükemmel! diye onayladı Aleks Gonçarof. Selim Han bize sorun çıkartmayacak mı?

Elias Mavros'un yüzünde zalim bir gülümseme belirdi.

— Onu sağ bırakmamızın büyük bir hata olacağını düşünüyorum. Her an bildiklerini anlatmaya kalkışabilir. Kimse ona inanmasa bile, bu iyi olmaz. Albay Tevfik ile de bağlantım var. Son anda ona suikastten bahsedeceğim... Tabii Selim Han'ın da işin içinde olduğunu söyleyeceğim...

— İş tamamlandıktan sonra mı?

— Evet Tevfik, Selim Han'dan nefret ediyor. Kendini kurtarmasına olanak yok.

— Müthiş bir plan! Fakat söylesene yoldaş, KHAD'ın şüphelenmeyeceğinden emin misin? Hem çok güçlüler, hem de Doğu Alman yoldaşlarımız çok bilinçliler. Necibullah'ın onların arasında pek çok dostu var.

— Bunu da düşündüm. Selim Han'dan nefret ettikleri için, onunla hiçbir bağlantıları yok. Üstelik bana güvenleri tam. Natalya'nın Jennifer Stanford'un yerine geçtiğinden habersizler. Zaten Amerikan ajanını takip etmiyorlar. Bu sabah Tevfik ile görüştüm, hiç endişeli değildi.

Elias Mavros heyecanlıydı. Tarihin akışını değiştirecekti. Kimse bu olaydaki rolünü bilmeseydi, son derece gururluydu. Görünüşe göre Sovyet subayı da duygularını paylaşıyordu. İçki dolabını açarak, bir şişeye gazetecinin yanına geldi.

— Yoldaş Elias, bizim Rusya'da önemli olaylar içkiyle kutlanır, dedi İçelim!

— Ülkeye içelim, dedi heyecanlı ve ciddi bir sesle. Ülkeye ve yoldaş Natalya'ya.

- İçkilerini bir dikiŖte bitirdikten sonra subay tekrar ekledi:
- Bu sefer kadehimi sana kaldırıyorum yoldaŖ Elias dedi bardakları doldurarak.
- Ben sıradan bir ihtiyarım, dedi Mavros heyecandan bođuklaŖan sesiyle. Moskova'da bana yoldaŖ Natalya'nın olayın kahramanı ilan edileceğine söz verdiler. Fakat bürokratları bilirsin...
- O konuyla ilgilenirim, yoldaŖ. Ŗimdi yemeğini ye ve biraz rahatla.Yunanlı gazeteci gitmek için ayağa kalktığında votka ŖiŖesi boŖalmıŖ, kutuda da bir tek havyar kırıntısı bile kalmamıŖtı. Ayakta bile zor durmasına rağmen, içi büyük bir huzurlu? doluydu.

IX. BÖLÜM

Taksiden, önce Jennifer Stanford indi. Vizon şapkası, botları, üzerine yapışmış pantolonuyla, çarşafli kadınlardan hemen ayrılıyordu. Malko gözleriyle onu izledi. Bütün gece sevişmişler ve Malko'nun bir gün önce Selim Hanile aralarında geçen konuşmayı tartışmışlardı. Artık yapılacak tek şey Hammond Singh'in parayı hazırlayacağına güvenip, beklemektir.

Jennifer ile birlikte sarraflar çarşısına giden yola girdiler. Dükkâna girdiklerinde içeride bir Afganlı vardı. Yalnız kaldıklarında Sih'in yüzünde şikâyetçi bir ifade belirdi.

- Henüz bütün parayı toplayamadım!
- Bir kısmı hazır mı? diye sordu Malko.
- Evet.

Hammond Singh, bakması için Malko'yu çağırıp çelik kasayı açtı.

- Şu anda bir milyondan fazla var. Akşama 400.000 daha gelecek. Gerisi de yarına hazır olur.
- İyi, dedi Malko. Öbür gün sabahleyin yine

gelirim. O zamana kadar bütün parayı bulmanız gerekiyor.

Çelik kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Sih rahatlayarak elini çaydanlığa uzattı.

— Teşekkürler, hiç zamanım yok, dedi Malko onu durdurarak.

Birlikte **Kabil** Irmağı'na vardılar. Pazar çok hareketli görünüyordu. Yalnızca Kapalıçarşı'nın karşısında duran T. 62 savaşı hatırlatıyordu. Malko'nun gerginliği biraz geçmişti. Görünüşe göre Chicken Caddesi'ndeki olay pek fazla yankı uyandırmamıştı. Fakat nasıl emin olabilirdi? **Kâbil** Times düzenli bir şekilde yayınlanmıyordu, radyo ve televizyon da mücahitlerin etkinlikleri hakkında pek fazla bilgi vermiyordu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Jennifer.

— Otele dönüyoruz.

Jennifer sarı taksiye bindi, etrafını saran çocuklar hâlâ ona bir şeyler satmaya uğraşıyorlardı, içlerinden biri Malko'nun kolunu öyle bir çekiştirdi ki, Malko bakmak zorunda kaldı. Birden çocuğun avucunda dört harf yazılı bir metal parçası olduğunu farketti: **Bibi**.

Kaldırımından, omuzlarında tüfekleriyle bir devriye birliği geçiyordu. Askerlerden biri, arabaların park etmelerini önlemek için lastikleri tekmeliyordu. Herhalde bu şekilde tuzak olarak araba bırakılmasının önüne geçmek istiyorlardı. Malko uzaklaşan çocuğa şöyle bir baktıktan sonra taksiye eğildi.

— Kapalıçarşı'da son bir tur daha atalım.

Yalnız kaldıklarında önlerinde yürüyen çocuğu gösterdi.

— Kauçuk botları olan çocuk **Bibi**'den mesaj getirdi.

Birlikte çocuğun peşinden gittiler. Sonunda

kadınlara çarşaf satılan dükkânların bulunduğu sokağa geldiler. Ayaklarından başka hiçbir yerleri görünmeyen kadınlar, hayaletler gibi sallanan çarşafın karıştıyorlardı.

Çocuk dükkânlardan birinin önünde durarak yeşil renkte bir çarşafa dokundu. Malko çevresine baktı. Görünürde hiç kadın yoktu. Çocuk kıpırdamadan duruyordu. Zaman kazanmak için aklına bir fikir geldi.

— Şunlardan birini denemelisiniz, diye teklifte bulundu Jennifer'a.

Satıcı üzerlerine atlamıştı. Yabancı bir müşteri yakaladığı için çok mutlu görünüyordu. Jennifer giysilerinin üzerine yeşil bir çarşaf geçirdi. Meraklılar onu seyretmek için duruyorlardı. Karşı köşede nöbet bekleyen asker eğlenen bakışlarla onlara yaklaştı. Afganlılar eğlenmek için pek fazla olanak bulamıyorlardı, üstelik bu yabancılar Rus değillerdi...

Bu kez yandaki dükkândan çıkan iki kadın yanlarına yanaştı. Malko'dan bir metre kadar uzakta duran kadınlardan biri yeşil, diğeri san çarşaflydı. Yeşil renkli çarşafın içinden boğuk, fakat net bir ses duyuldu.

— Seni görmem gerekiyor.

Bu, Bibi Gur'du. Malko ona bakmamaya özen gösterdi. Çarşafly kadınlar hiçbir zaman yabancılarla konuşmazlardı.

— Nerede? diye fısıldadı.

— Irmağın öbür kıyısında, çarşının karşısında, üst katı lokanta olan büyük bir mağaza var: Forushgai Bozog. İkinci kata çıkın. Yarım saat sonra ve yalnız.

— Ben Jennifer ile birlikteyim.

— Yalnız!

Başka bir dükkâna girerek yanlarından

uzaklaşmıştı bile... Dört metre ilerdeki asker hiçbir şey farketmemişti. Jennifer üzerindeki çarşafı çıkardı.

— O muydu?

— Evet, dedi Malko.

— Ne istiyordu?

— Yarım saat sonra, yalnız olarak beni görmek istiyor.

— Niçin?

— Bilmiyorum. Çok tedbirli davranıyor.

Jennifer san saçlarını salladı.

Güzel. Ben biraz fotoğraf çekmek için Kapalıçarşı'da dolaşım, sonra da otele dönerim. Siz taksiyle gidin.

Randevusunun nerede olduğunu bile sormamıştı. İşbölümüne alışmış tam bir profesyoneldi. Malko kabul etti. Çarşıya giden köprü'nün başında ayrıldılar. Malko, vakit geçirmek için Pachtoukistan Meydanı'ndaki Hayber Lokantası'na gitmeye karar verdi. Orada, Afganistan'a yaptığı ilk yolculuğuyla ilgili pek çok hatırası vardı.

* * *

Kabil Oteli'nin girişi günün ortasında bile karanlıktı. Natalya hemen merdivenleri tırmanıp, 212 no'lu odanın kapısını vurdu.

Elias Mavros kapıyı açtı. Bakışları sertleşip kapıyı kapamak istediye de, genç kadın ayağını ileri uzatıp bunu önledi.

— Seninle konuşmalıyım, diye fısıldadı Rusça.

Yunanlı gazetceği onu içeriye almak zorunda kaldı. Öfkeden yüzünün hatları iyice gerilmişti.

— Sen delisin! diye bağırdı. Her şeyi

mahvetmek mi istiyorsun? Burada birlikte görünmemeliyiz.

Genç kadın boş bakışlarla kendini yatağa attı.

— Önemli bir şeyler oluyor, dedi. Direnişçilerden bir kadınla bizim bilmediğimiz bir bağlantısı var ve şu anda onunla birlikte.

Ne var bunda? Amerikalılar'ın ona en değişik görevleri vermeleri çok normal. **Kabil**'de Fazla adamları yok.

— Bu kadın beni şüphelendiriyor, dedi Natalya sakın bir sesle.

Elias dondu kaldı.

— Niçin? Nesinden şüpheleniyorsun?

Natalya omuz silkti.

— Bilmiyorum. Onunla yalnız görüşmek istedi.

Yunanlı rahatlamıştı.

— Kuruntu yapıyorsun! Sadece tedbirli davranıyor. Böyle bir ülkede, bir kadının her zaman dikkatli olması gerekiyor.

— Hayır, diye ısrar etti Natalya. Onunla bağlantısı olduğunu daha önceden de biliyordum ve üzerinde durmamıştım. Fakat orada, bir şeyler döndüğünü hissettim. Ne olduğunu bilemiyorum...

— O kadının adı ne?

— Bibi Gur. Sanırım çok tehlikeli. İki gün önce adamları KHAD'dan dört kişiyi öldürdüler.

— Paniğe kapılma ve hiçbir şey olmamış gibi davran. Haydi, şimdi git.

Genç kadını neredeyse kapının dışına kadar itti, fakat yalnız kalınca düşünmeye başladı. KHAD'a Bibi Gur'dan bahsederse, Afganlılar bir sürü soru sormaya kalkardı ve bunun hiç sırası değildi. O Afganlı kadın Natalya hakkında ne bilebilirdi ki? Kim olduğu anlaşılmasın diye bütün tedbirler

alınmış, KGB tarafından yerine geçeceği kadın hakkında her türlü bilgi toplanmıştı. Mücahit kadın pek fazla dışarıya çıkamadığına göre, Natalya'nın kim olduğunu öğrenemezdi. **Şu** ana kadar Natalya Afganistan'da hiç çalışmamış, sadece Avustralya'da gizli görevleri olmuştu.

Afganlılar Avustralya'ya gitmezlerdi. Yine de Bibi Gur onlar için tehlike demekti. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmeliydi. KHAD'ın yardımını isteyemesede, Selim Han ve adamlarından yararlanabilirdi.

* * *

Forushgai Bozog, **Kabil**'deki tek büyük mağazaydı. Beşinci katında Pule Kheshti Camisi'ne karşı manzarası harika olan bir lokantası vardı. İçerisi çok kalabalıktı. Kadınlar eteklerini sürüye sürüye katlar arasında dolaşıyorlardı. İçeride sadece Sovyet mallarını değil, Japon, Kore, Malezya ve Alman ürünlerini de bulmak mümkündü.

İkinci kat oyuncaklara ve ev eşyalarına ayrılmıştı. Reyonlar arasında dolaşırken, genç kadının fısıltısını duyana kadar onun varlığını farkedemedi.

— Beni izleyin. Ama fazla yaklaşmayın.

Malko onun dediğini yaptı ve birlikte çarşının meydanına çıktılar. Malko'nun keskin gözleri, biraz önce mağazada rastladığı pek çok kişinin, yakınlarında olduğunu farkettiler. Bib Gur yalnız dolaşmıyordu. Caminin yanından geçip Kapalıçarşı'ya girdiler. Malko'nun hiç bilmediği bir sokağa gelmişlerdi.

Bibi Gur sola dönüp harabe halinde evlerin bulunduğu dar bir yola girdi. Antika bir dikiş

makinasının üzerine eğilmiş bir terzi, yanından geçerken Bibi Gur'a kaçamak bir göz attı. Otuz metre daha ilerledikten sonra Bibi Gur bir eve girdi Malko da peşinden gitti.

Evde ilk gördüğü, daha önce tanıştığı dev gibi bir gölgeydi. Abdul onu neşeyle gülerek karşıladı. Fişekliği hâlâ göğsündeydi. RPG 7 duvara dayalıydı.scanned by darkmalt1

Bibi Gur, blujin ve bol kazağının üzerine giydiği çarşafını çıkartmakla meşguldü. Malko'nun kendisine baktığını farketmişti.

— Oturun, dedi kuru bir sesle.

Eski bir halının üzerine yerleşti. Adamlarından biri iki bardak çay getirdi.

— Neler oluyor? diye sordu Mâlko.

— Bilmediğimize emin olduğum bir şey söyleyeceğim size.

— Ne gibi?

— Biraz önce sizinle birlikte olan kadın hakkında.

Abdul kulağına bir şeyler mırıldandığından sözünü yanda kesmek zorunda kaldı. Bibi Gur başını sallayınca, adam gidip kapıyı açtı. Malko önceki terzinin içeri girip, Bibi Gur'un önünde eğildiğini gördü.

— KHAD mı izliyor onu? diye sordu Malko.

— Hayır, ilgisi yok. Başka bir şey, hem de çok daha önemli. Bizim her zaman havaalanında gözcülerimiz vardır. Böylece yöneticilerin gidip gelişlerinden haberimiz olur. On beş gün önce Delhi'den ona benzeyen bir kadın geldi.

— Evet, oydu, dedi Malko.

Bibi Gur elini kaldırdı.

— Bekleyin. O kadın, size bahsettiğim Yunanlı komünist gazeteciyle birlikte bir taksiye bindi.

— Biliyorum, dedi Malko. Tesadüfen

karşılaşmışlar.

— Sizin bilmediğiniz, onun kadını Kapalıçarşı'ya getirdiği, diye sözünü kesti Bibi Gur kuru bir sesle. Bu adam, dedi terziyi göstererek, benim yeraltı örgütüme bağlıdır. KHAD'ın casuslarını gözetler. O gün çok garip bir sahneyle karşılaşmış. O kadın Yunanlı'yla birlikte gelip, biraz daha ilerdeki Selim Han'a ait bir eve girmiş. Orada Selim Han'ın birkaç adamı mutlaka bulunur.

Malko'nun içini sıkıntı basmıştı. Bütün bunlar ne demek oluyordu?

— Ya sonra?

— Bir kadın tekrar dışarı çıkmış. Fakat aynı kadın değilmiş.

— Ne demek istiyorsunuz?

Doğrudan cevap vermek yerine, terziye kendi dilinde bir şeyler sorup cevapları Malko'ya aktarmaya başladı.

— Üzerinde içeri giren kadının giysileri varmış, fakat yüz aynı yüz değilmiş... Bundan kesinlikle emin.

İnsanın böyle bir hikâye yüzünden uykuları kaçabilirdi!

— Durun hepsi bu değil. O ve Yunanlı gitmişler. Fakat daha sonra, Selim Han'ın adamlarının bir şey taşıdıklarını gördük. Sanki cesede benziyordu. Böyle şeylere biz de alıştık. Kapalıçarşı'da KHAD ajanlarını öldürdüğümüzde cesedin olay yerinde kalmasını istemeyiz. Abdul adamlarımızdan birine, onları takip etmesini söyledi. Adamlar cesedi Kabil'deki askeri bir mezarlığa gömmüşler. İşte. Sizinle birlikte olan kadın, burada buluşmanız gereken kadın değil.

— Bu adam yanılıyor, diye itiraz etti Malko.

Onların gözünde bütün yabancılar birbirlerine benzerler.

Bibi Gur'un bakışları karardı.

— Bense yanılmadığına eminim. Fakat bana inanmamakta serbestsiniz. Yine de size bir delil gösterebilirim.

— Nasıl?

— Yarın saat ona doğru mezarlığa gelin. Size o eve giren ve bir daha çıkamayan kadının cesedini göstereceğim. Bekçiye gazeteci olduğunuzu söyleyin ve avucuna biraz para sıkıştırın. Ben siyah çarşafı ilk sıradaki mezarlardan birinin başında olacağım. Eski kralın kabrinin tam karşısında. Mezarın üzerinde bir helikopter pilotuna ait olduğunu gösteren yazı var. Yanılmanıza imkân yok.

Bibi Gur ayağa kalktı. Abdul ona çarşafını tuttu. Malko çıkmak için onun uzaklaşmasını bekledi. Terzi yine eski yerini almıştı. Malko, allak bullak olmuş bir halde yola koyuldu. Bibi bu hikâyeyi uydurmuş olamazdı. Fakat Malko olanlarda mantıklı bir sebep göremiyordu. KHAD kendisinin kimliğini öğrenmişse, bu şekilde gözaltında tutmak yerine peşine adam takması yeterliydi. **Kabil** gibi bir şehirde böylesi çok daha kolay olurdu.

Yürüyerek taksiye döndü. Khaled onu bekliyordu. Intercontinental'e giden yolda, Malko Bibi Gur'un anlattıklarını düşündü. Eğer söyledikleri doğruysa ölüm tehlikesiyle karşı karşıya demektir. Otele geldiklerinde Khaled arkasına döndü.

— Yarın çalışacak mısınız?

— Evet, diye cevap verdi Malko. Saat dokuzda gelin. Askeri mezarlığın yerini biliyor musunuz?

— Baleh, baleh, dedi Afganlı. Saat dokuzda gelirim.

Elias Mavros, yemek salonuna inmek üzereydi ki, kapısının tıklatıldığını duydu. Kapıyı açınca Khaled'in üzgün yüzünü gördü. Khaled hiç onu görmeye gelmezdi.

— Neler oluyor?

— Yarın sabah askeri mezarlığa gidiyor, dedi şoför.

Yunanlı midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Demek ki Natalya hislerinde yanılmıyordu. Amerikalı ajan oraya gidiyorsa, bir şeylerden şüphelendiği doğrudu. Ona bilgi veren Bibi Gur'dan başkası olamazdı. Belalarını bulacaklardı. Aceleyle bir şeyler düşündü.

— Pekâlâ. Yarın sabah mezarlıkta mutlaka birileriyle buluşacaktır. Kim olduğuna dikkat et. Dostlarımız uzakta olmayacaklar. Onlara neler olduğunu anlatırsın.

— Peki, dedi Afganlı.

Elias Mavros yalnız kalınca kendini koltuğa attı. Onu bu dertten ancak Selim Han kurtarabilirdi. Fakat onu ikna etmesi gerekiyordu. Yemeği unutarak asansöre bindi. Yakında sokağa çıkma yasağı başlayacağından, görünürde hiç taksi yoktu. Selim Han'ın onu dinleyecek durumda olması için dua edere Share Naw'a doğru yürümeye başladı.

* * *

Dört kutu havyar ve bir Stolichnaya şişesi boşalmıştı. Çoğunu da Jennifer bitirmişti. Intercontinental'in yemek salonundaki son müşteriler onlardı. Otele döndüğünde, Malko'ya randevusunun nasıl geçtiğini sormuştu. Hiç kuşkusuz, bu konu onun çok ilgisini çekiyordu.

Malko, ona sadece Bibi Gur'un silah ve para istediğini söylemişti.

O zamandan beri de genç kadın rahatlamaktan başka bir şey düşünmemişti. Başını Malko'nun omuzuna dayayarak, ellerini bacaklarında gezdirmeye başladı.

— Yukarı çıkalım mı? dedi kısık bir sesle.

Odaya girer girmez, bir erkeğin bir kadını soyduğu gibi, Malko'nun giysilerini çıkardı. Bütün çekiciliğiyle onu tahrik etmeye çalışıyordu.

— Gel dedi, terasta sevişelim.

Dışarı -10 derece olmalıydı. Fakat Jennifer'in teninin sıcaklığı ve havanın soğukluğundaki zıtlık insanda çok güzel duygular uyandırıyor. Genç kadın kenardaki betonun üzerine oturmuş, başını arkaya atmıştı. Malko'ya sarılan bacakları çözülecek olsa, kendini on metre aşağıda bulması işten bile değildi.

Yıldızların altında dakikalarca seviştikten sonra, Jennifer betonun üzerinden kalktı.

— Çok güzeldi, dedi.

Soğuktan adeta morarmışlardı. Genç kadın içeriye girer girmez votka şişesine sarıldı. Gözlerinde ve sesinde alışılmadık bir yumuşaklık vardı.

— Uzun zamandır böyle sevişmemiştim, dedi. Müthişti.

— Niçin?

— Kendimi teslim ettiğim erkeğe saygı duymaya ihtiyacım var.

Votkanın etkisiyle gözleri parlamıştı.

— Avustralya'da tanıdığın yok mu?

— Hayır, dedi. Bazen karşıma parmağımın ucunda oynattığım yakışıklı bir erkek çıkıyor. Ben bizim servisten biriyle evliydim, biliyorsun. Bir gün gitti ve geri dönmedi. Ölümünün cinayet mi, yoksa

kaza sonucu mu olduğunu bilmiyorum. Bana hiçbir şey söylemek istemediler. Bu olay beni çok yıprattı. O zamandan beri yalnız yaşıyorum. Seninle her şey çok güzeldi. Sanki onu yeniden bulduğum hissine kapıldım.

Konuşmasını bitirmişti. Malko'nun duygulan altüst olmuştu. Fakat içinde Bibi Gur'un hayal görmediğine dair güçlü bir his vardı.

Yattıklarında, genç kadın vücudunu onunkine yapıştırdı ve hiç konuşmadan uyudu. Malko karanlıkta gözlerini tavana dikmiş, düşünüyordu. Acaba sabahleyin mezarlıkta neyle karşılaşacaktı?

X. BOLUM

Bala Hissar tepesinde buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Malko. Maiwand Yolu'yla ikiye bölünün **Kabil'e** baktı. Karla kaplı dağlarla çevrilmiş şehir buldukları yerden çok güzel görünüyordu.

Mezarlığın demir parmaklıklı kapısına yöneldiğinde içeride yüzü 'dahil bütün vücudunu saklayan siyah çarşaf giymiş bir kadın durduğunu farketti. İçeriye girmesi 500 Afganiye mal oldu. Şoförü Khaled, aşağıda ziyaretçilerin arabalarını bıraktıkları yola inmişti. Sadece ölenlerin yakınları ve gazeteciler bu hüzünlü yere geliyorlardı.

Siyahlı kadın mezarlığın ortasına doğru giden yola girdi. Malko onu izledi ve birlikte, üzerinde helikopter resmi bulunan bir mezarın başına geldiler. Genç kadının çarşafı tutan elinin parmaklarının yansı eksikti. Bu gerçekten Bibi Gur'du.

— Beni izleyin, dedi alçak sesle.

Malko az sonra kendini bataklık gibi bir yerde buldu. Çamur ayakkabılarına yapıştıyordu. Korkunç

bir yerd! Burada yürümek için insanın kar ayakkabıları giymesi gerekirdi. Rüzgâr daha da şiddetli esmeye başlamıştı. Önündeki siyah çarşaf daha çok bir hayalete benziyordu. Bibi Gur hemen hemen bir kilometre yürüdü. Malko yanına geldiğinde çarşafını üstünü sıyırdı. Genç kadın omuzunda bir Kalaşnikof asılıydı.

Dolgun dudakları, güzel yüzü ve uzun kirpikleriyle büyüleyici görünüyordu. Malko, onun bir eldivenle saklamaya bile görmediği parmakları kesik ileni bakmamak için kendini zorluyordu.

Bibi Gur ona henüz yeni kapatıldığı belli olan mezarı gösterdi.

— Onu buraya gömdüler. Cesedin, Selim Han'ın adamlarından birine ait olduğunu söylediler. O da hükümet için savaşıyor gibi gözükteğünden, ölülerini buraya gömmesine izin var.

Malko'nun şaşkın bakışlarını görünce ona küreği uzattı.

— Kendi gözlerinizle görün. Mezar fazla derin değil.

Malko çevresine bakındı. Kimse yoktu. Buldukları yerden, bekçi onları göremezdi. Küreği alıp, buz tutmuş toprağa batırdı. Neyse ki toprak sandığından daha yumuşaktı. On beş dakika sonra kürek sert bir şeye çarptı. Malko elleriyle toprağı eşeleyince, ortaya beyaz bir kumaş çıktı. Bibi Gur yaklaştı. Hiç konuşmadan bu kez ona bir bıçak uzattı. Malko kumaşın üst tarafını yırttı. Az sonra şişkin ve morarmış bir yüz görüldü. Soğuk sayesinde ceset fazla zarar görmemişti. Tanınmayacak halde olmasına rağmen uzun saçlarından bir kadına ait olduğu belli oluyordu. Tam bir teşhis yapmak olanaksızdı, fakat beyaz ırktan olduğu kesindi. Jennifer Stanford'u daha önce hiç görmediği için bir şey söyleyemiyordu, ama bu

mesleket bu tür rastlantılara pek rastlanmadığını biliyordu.

— Mezarı kapatmalıyız, dedi Bibi Gur.

Malko yeterince görmüştü. Kalbi sıkışarak, aceleyle toprağı atmaya çalıştı. Jennifer Stanford'u ikinci kes öldürmüş gibi bir hisse kapılmıştı. İçinden bir ses, bu cesedin CIA için çalışan Avustralyalı'ya ait olduğunu söylüyordu.

İşini bitirince Bibi Gur'a döndü.

— Öğrendiğiniz başka şeyler var mı?

— Evet, KHAD için çalışan Khaled diye birinin kullandığı bir taksileri var. Kapalıçarşı'ya onları o götürdü. Yunanlı, Jennifer Stanford olarak bildiğiniz kadınla geri dönünce de, birlikte otele gittiler.

— Khaled! diye bağırdı Malko dehşet içinde. Fakat bu benim kullandığım taksinin şoförü. Jennifer onu benim emrime vermişti. Beni buraya getiren de o. Aşağıda bekliyor.

Bibi Gur hemen peçesiyle yüzünü kapattı. Siyah gözlerinden korku okunuyordu.

— Sizi uyarmak istedim, dedi. Sizin için daha fazlasını yapamam. Benimle bundan sonra bağlantı kurmayın. Görüşmemiz çok tehlikeli bir hale geldi. Ona bizim planlarımızdan bahsetmediğinize emin misiniz?

— Eminim.

Malko'nun aklı karmakarışıkta. Artık bir bombanın üzerinde oturduğunu biliyordu. Kurbanı olduğu oyunu bir türlü çözemiyordu. Sahte Jennifer kimin için çalışıyordu? Neden kimlik değiştirmişti? Bibi Gur onu düşüncelerinden ayırdı.

— Benim gitmem gerekiyor. Dikkatli olun.

— Jennifer Stanford'un neden öldürüldüğüne dair bir fikriniz var mı? Gerçek kimliğini biliyor musunuz?

Peçesini örttüğü için, genç kadının artık sadece gözleri görünüyordu.

— Hayır, dedi. Mutlaka **Kabil**'deki görevinizle ilgilidir. Büyük bir olasılıkla Jennifer diye bildiğiniz kişi bir Rus olmalı. Aksi halde Elias Mavros'u tanımazdı.

— O halde KHAD mı?

— Sanmıyorum. Selim Han'ın KHAD'la arası iyi değildir. Hem onlar çok etkin olduğumuz Çarşı'da cinayet işleyemezler.

Buz gibi bir rüzgâr esti ve Bibi Gur peçesini biraz daha yukarı kaldırdı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

— Ben gidiyorum, dedi. Size bir yararım dokunduğu için mutluyum. Dikkatli olun, çevreniz düşmanla çevrili...

Sırtını dönüp, çamura bata çıka uzaklaştı. Onun biraz uzaklaşmasını bekledikten sonra Malko da yola koyuldu Gerçeği öğrenip, görevini iyi bir şekilde başarmaya çalışacaktı.

Böyle uygunsuz bir durumla karşı karşıya olduğuna göre, en kısa zamanda kendisini kurtarması gerekiyordu. Selim Han'ın Sovyet ajanlarıyla işbirliği yapması, olayı daha da şüpheli bir hale sokmuştu.

Taksiye vardığında hâlâ tereddütlüydü. Khaled arabanın yanında durmuş, sigarasını içiyordu. Onun geldiğini görünce hemen kapıyı açmaya davrandı.

— Burada çok ölü var, dedi. Savaş...

At suratlı şoför, şimdi Malko'ya eskisinden daha da huzurlu görünüyordu. Malko, Bibi Gur'un da arabasına binip, şehre inen yolda uzaklaşmasını seyretti. Yanlarından geçerken arabayı kullananın Abdul olduğunu farketti. Tam maiwand Yolu kavşağa glediklerinde Khaled öyle bir fren yaptı ki.

Malko öne fırladı. Yolun ortasında bir asker, trafiği durduruyordu.

Onun yanında askeri bir kamyon yolu kapatmıştı. Üzerinde Sovyet yapısı ağır makineli vardı.

— Bir sorun var, dedi Khaled.

Birden yandaki caddeden siyah Mercedes'ler fırladı. Onun arkasından silahlı adamlarla dolu Volgalar ve üç tane Range Rover çıktı. Arabalar geçince asker yolu açtı ve trafik yeniden akmaya başladı. Malko, Bibi Gur'un bindiği arabanın askerleri atlatıp peşlerinden geldiğini gördü. Tam yeniden sorunlarını düşünmeye koyulmuştu ki, arkalarından gelen otomatik silah sesiyle irkildi.

Geriye dönüp baktığında yolun ortasında bir adamın, elinde Kalaşnikofuyla Bibi Gur'un taksisini taradığını gördü.

* * *

Khaled içgüdüsel olarak gaza daha fazla yüklenmişti. Malko bağırarak onun omuzuna vurdu.

— Dur!

Khaled frene basar basmaz, Malko arabadan fırladı. Herkes paniğe kapılmıştı. Üç yüz metre kadar uzakta bulunan askeri araç, olay yerine gelmeye hazırlanıyordu. Askerlerden biri rastgele ateş açmaya başladı.

Molka hendeğe kadar koşup, çatışma yerine yaklaşmaya çalıştı. Yan taraftan çıkan bir minibüs, Bibi Gur'un aracının yolunu kesmişti. Minübüsün her tarafından, köşeye kısıtılan aracın üzerine ateş ediliyordu. Arabanın farı gürültüyle parçalandı. Malko ateşe ilk başlayan adamın, şimdi kanlar içinde yerde yattığını gördü...

Kenarda park etmiş kamyonların şoförleri aceleyle araçlarına koşturuyorlardı. Malko ilerlemeye devam etti. Ardında siyah bir duman bırakan zırhlının homurtusu, tam arkasından geliyordu. Askeri araç şiddetle sarsıldı. İki arabadaki adamlar birbirlerine kıyasıya ateş ediyorlardı. Zırhlı sonunda hareket etmişti. Aracı kullanan fazla gitmeden, park etmiş üç arabaya çarptı, ardından bir kamyonu bindirdi.

Hendeğe sığınan üç kadın kurşunlardan korunmaya çalışıyorlardı. Malko ilerlemek için onların yanından geçmek zorunda kaldı. Bir adam arkasından çekip daha fazla gitmemesini işaret etti. Her köşeden kurşun yağıyordu. Birden Bibi Gur'un arabasından biri fırlayıp yere yuvarlandı. Sakallı dev, Abdul'un elinde RPG 7 vardı. Patlayıcıyı kendilerine saldıran minübüse fırlattı. Roket, bir saniye sonra havada ıslık çalarak hedefine ulaştı. Araç bir anda ateş yumağına dönmüştü. İçlerinden iki kişi, vücutlarını alevler içinde dışarı fırlamayı başardı.

Abdul bir sıçrayışta arabasına atladı. Geri geri giderek, şehir merkezinin ters yönüne doğru uzaklaştı.

Zırhlı araç çarptığı kamyonu kendini daha yeni kurtarıyordu. Malko hendekten çıktı. Etraftan insanlar, çarpışmanın sonucunu görmek için koşuşturdular. Malko yolun kenarındaki cesede yaklaştı. Yüzüne bir şey olmadığı için, yerde yatanın, ona daha ilk karşılaşmalarında haşhaş ikram eden Selim Han'ın muhafızı olduğunu farketti. Bir asker sert bir hareketle Malko'yu itti. Diğerleri de kamyon şoförlerine rasgele ateş ediyorlardı. Malko taksiye geri döndü.

— Gidiyoruz, dedi Khaled'e.

Yüz metre ileride kontrol vardı. Malko bir tüfek

namlusuyla burun buruna geldi. En sevimli gülümsemesini takınarak:

— Gazeteci! dedi.

Şoför askere kendi dilinde söyleneni tercüme etti. Malko şok olmuştu! Başkan'ın Mercedes'i sayesinde geciktiklerinden, Selim Han'ın adamlarının Bibi Gur'a saldırdığını görme fırsatı elde etmişti. Onu nasıl bulmuşlardı? Bibi Gur'un Khaled hakkında söyledikleri beyninde yankılanıyordu. Sahte Jennifer, Khaled, Selim Han ve Elias Mavros, hepsi birbirlerine bağlıydı. Yine de Bibi Gur'u öldürmeye çalışmaları şaşkıncıydı. Hele bunu, Malko'ya mezarlıktaki cesedi gösterdikten sonra yapmaları olayı daha da ilginç bir hale sokuyordu. Daha önce aynı şeyi yapmaya kalkışsalar, çok daha mantıklı davrandıkları düşünülebilirdi.

Khaled'in ensesine baktı. Bilmeden o katilleri Bibi Gur'un üzerine salanın o olduğundan emindi. Her şey bir felakete işaretledi. Taksi Intercontinental'e giden yokuşa saptığında, kararını vermişti: Kabil'i mümkün olduğunca çabuk terkedecekti.

XI. BÖLÜM

Intercontinental'e geldiğinde, bütün gazetecilerin bir minübüse doluşmak üzere olduklarını farkettiler. Jennifer da aralarında vardı. Malko'yu görünce seslendi:

— Gelin! Şehirde bir olay olmuş.

— Benim bir teleks çekmem gerekiyor, diye bağırdı Malko içeriye girerken. Sonra görüşürüz.

Hemen odasına çıkı. Dışarıyla görüşme olanağı olmadığına göre, düşmanla ilgisini kesmeliydi. Jennifer'ın ölümü, görevine karşı bir operasyon düzenlendiğini gösteriyordu. Bibi Gur olmasaydı bunu öğrendiğinde çok geç olabilirdi. CIA'nın ona yardım etmesi için gönderdiği ajanın yerinde bir düşman ajanı olduğunu bilmesi korkunç bir şeydi. Yine de Avustralyalı kadını öldürmelerindeki mantığı çözemiyordu.

Jennifer Stanford, orada sadece bir yardımcı olarak bulunacaktı. Tabii onun yerine bir başkasını koyarak, Selim Han'ın taraf değiştirmesi rakipleri

tarafından izlenebilirdi. Fakat Malko kontrol altında olduğuna göre, niçin bu kadar kanlı bir oyun oynuyorlardı? Demek ki işin içinde başka şeyler vardı.

Kimdi bunları planlayan zorba? Belki Sovyetler'e bağlıydı, fakat KHAD için çalışıyor olması da mümkündü. Malko'nun kafasındaki düşünceler gittikçe belirginleşiyordu. CIA'ya karşı tuzak kuranlar, KGB gibi büyük bir örgütün adamlarından başkası olamazdı. Fakat büyük servisler ancak çok önemli nedenlerle cinayet işlerlerdi.

İkinci karanlık nokta da, Selim Han'ın, adamlarını Bibi Gur'un üzerine tesadüfen salmadığıydı. Onun bu olayla ilgisi neydi?

En akla yakın ihtimal, Sovyetler'in Selim Han'ın taraf değiştirmesine karşı çıkmasıydı... Fakat öyle olsaydı, Malko havaalanına gelir gelmez KHAD tarafından tutuklanırdı. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu. Önemli bir şey gözünden kaçıyor olmalıydı. Pasaportunu aldı.

Kabil'den çıkabilmesi için vize alması gerekiyordu. Dışişleri Bakanlığındaki bir memurun görevi gazetecilerin işlerini kolaylaştırmaktı. Malko oraya gidip, zorlukla İngilizce konuşan Afganlı'ya sorununu anlattı.

— Gazetem geri dönmemi istiyor. Çıkış vizesi almak için geldim.

— Sorun değil, dedi öteki. Rezervasyon yaptırdınız mı?

— Daha değil.

— Ariana'ya gidip yer ayırtın. Fakat bütün uçuşlar dolu olduğu için bu çok zor. Ben sadece vize işiyle uğraşıyorum.

Malko pasaportunu cebine koyup dışarı çıktı. Hemen taksiye atlayıp Kabil Oteli'nin önüne geldi.

Oradan yürüyerek Ariana'nın bürosuna gitti. Göz kamaştırıcı güzellikteki bir hostes onu, gazetecilerle ilgilenilen birinci kata götürdü. Bıyıklı bir memur belgelerini inceledikten sonra üzgün bir şekilde başını salladı.

— On günden önce yer bulamazsınız bayım. Sizi bekleyenlerin listesine yazacağım.

Malko sakince cebinden iki tane yüz dolar çıkararak masanın üzerine koydu.

— Hiç yer olmadığından gerçekten emin misiniz?

Bıyıklı memur cevap vermeden önce, listeleri dikkatle inceledi.

— Sanırım size yarın öğleden sonra Delhi'ye giden uçakta yer ayarlayabilirim. Sonrası için de rezervasyon yapmamı ister misiniz?

— Evet, akşamki Fransız Havayolları'nın uçağına.

Malko para veremedikleri için bekleyen Afganlılar'ın yanına oturdu. Beş dakika sonra yeni dostu ona okeylenmiş biletini uzattı.

— Kalkış saatinden iki saat önce havaalanında olun, diye öğütte bulundu. Böylesi daha emniyetli.www.cizgiliforum.com

Malko biraz rahatlamıştı. Artık Jennifer Stanford gibi Kabil'de ölmek için bir şans elde etmiş sayılırdı.

* * *

Dışişleri Bakanlığındaki memur, Kabil'deki eski bilgiişlem merkezini korumakla görevli askere kartını gösterdi. KHAD, bu binayı kendine ayırmıştı. Üçüncü katta da çıkış vizelerinin kontrolü yapılıyordu.

Memur doğruca servis şeif olan Doğı Alman

Kurt Spiegel'in bursuna gitti. Kapısına vurulduğunda adam gümrükten eline geçirdiği Penthouse dergisini okuyordu. Normelde KHAD görevlileri gazetecilerin ülkeden çıkmalarına çok memnun olduklarından, vizeyi hemen onaylardı. Fakat Kurt Spiegel okuması yarım kaldığı için rahatsız olmuştu.

— Sonra gel.

Memur ısrar etmedi. Kurt Spiegel, dergiyi okuması bitince pasaportu alıp sayfalarını çevirmeye başladı. Fotoğraf ona bazı çağınışmlar yapmıştı. Pasaport kurallara uygun düzenlenmişti. Ani bir merakla kapılarak Dışişleri'nde görevli memuru çağırırdı.

— Mathias Lauman denilen bu adam niçin dönmek istiyor?

— Gazetesi öyle istemiş.

Şaşırtıcıydı. Vizeyi bir aldılar mı, gazeteciler gitmemek için sonuna kadar direnirlerdi. Kurt Spiegel, oteli arayıp Mathias Lauman'a dışarıdan bir mesaj gelip gelmediğini sordu. Cevap olumsuzdu. Teleks operatörü de Mathias Lauman'a bir mesaj gönderilmediğini söyledi.

Bu gazeteci niçin yalan söylüyordu?

Doğu Alman subayı uzun uzun Avusturya pasaportuna baktı. Bilgi alabilmek için KHAD'ın değişik bölümlerini telefonla aradı. Bu arada düşman ajanlarının bir listesinin bulunduğu Doğu Almanya bürosuna da teleks çekti.

Beklemeye başladı. Bunların bir açıklaması olabilir, fakat Kurt Spiegel işini tam yapmayı severdi. Sonunda Afganlı iş arkadaşlarından biri aradı.

— Bu sabah bir olay olmuş. Selim Han'ın adamları bir mücahit grubuyla çatışmış.

Adamlarımızdan biri Mathias Lauman'ın tarifine uyan birini olay yerinde görmüş. Sonra taksiyle oradan uzaklaşmış.

— Teşekkürler, dedi Doğu Alman subay.

Hayal kırıklığına uğramıştı. Gazetecilerin bu tür olaylarla ilgilenmeleri normaldi. Fakat bu adamın direniş gruplarıyla temas kurmak için gelen, Amerikalı veya Pakistanlı bir ajan olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyordu. Nasılsa pasaport elinde olduğuna göre, soruşturma yapmak için zamanı vardı.

* * *

Elias Mavros, öfkeden deliye dönmüş bir halde taksiden fırladı! Tüm gazeteciler gibi o da çarpışma yerine gitmiş ve kurdukları tuzağın geri teptiğini görmüştü. Khaled tarafından uyarılmalarına rağmen, Selim Han'ın adamları sinek gibi avlanmışlardı. Bibi Gur artık kurtulmuştu. Malko Linge, Bibi Gur'a karşı bir şeyler yapılmak istendiğini öğrenecek ve bundan sonuçlar çıkarmaya kalkışacaktı. Jennifer Stanford'un foyası ortaya çıkacak ve bütün operasyon suya düşecekti.

Sakallı bir adam, elinde tüfekte önüne dikilip yolunu kesti. Yunanlı şakalaşacak durumda değildi.

— Mareşal nerede? diye bağırdı. Onu hemen görmeliyim.

Etkilenmiş benzeyen adam, ona villanın dışındaki korumaların barakasını işaret etti.

— Orada.

Elias Mavros kapıyı itti. İçerideki haşhaş kokusu, nefes almayı olanaksız hale getiriyordu. Az sonra yere çömelmiş ve Selim Han'ın etrafını sarmış adamları seçebildi. Yerel giysileri içinde ve

sararmış yüzüyle şuursuz bir halde yatıyordu.

— Selim!

Afganlı bir gözünü hafifçe araladı ve kendini tekrar bıraktı. Korumalarından biri hemen müdahale etti.

— Çok yorgun ve çok üzgün... En iyi adamlarını kaybetti...

Elias Mavros omuz silkerek homurdandı.

— O kadar iyi olsalardı, başarırlardı.

Eğilip, Afganlı lideri sarsmaya başladı. Selim Han zorlukla doğrulup karşısındakine baktı.

— Senin yüzünden bokun içine girdik, aziz dostum...

Selim Han güçlkle elini kaldırdı.

— En güvendiğim adamlarımı kaybettim.

Elias Mavros, öfkeden deliye dönerek onun üzerine eğildi.

— Düşünemiyor musun? Adam bir şeylerden şüphelenecek. Bibi Gur ona Avustralyalının mezarını gösterdi. Mutlaka bu işin üzerine gidecektir. O tam bir profesyonel, bunu biliyorum. Mücahit kadın yüzünden parmaklarımızın arasından uçup gidecek ve Kabili terkedecek.

Selim Han biraz kendine gelerek omuz silkti.

— Bu o kadar önemli değil. Nasılsa işi o yapmıyor.

Yunanlı gazeteci öfkeyle ayaklarını yere vurdu.

— Tabii ki önemli! Bu işi kimin planladığı asla öğrenilmemeli. Yoksa ne gibi politik sonuçlar doğuracağını kimse tahmin edemez. Suçu emperyalistlerin üzerine atmalıyız. CIA ajanı olay yerinde tutuklanmalı...

Selim Han itiraz etti.

— Ortada Avustralyalı pasaportu olan kadın vâf.

— Bu yeterli değil. Soruşturma yapıldığı takdirde kim olduğu ortaya çıkar. Ya da gerçek Jennifer Stanford olmadığı. Üstelik KHAD bu işle ve bizimle ilgilenebilir.

— Dinle, dedi Selim, ölümler geri getirilemez. Benim ne yapmamı istiyorsun?

— Onu buraya çek ve yollama. Nasılsa bunu yapmak çok kolay. Taraf değiştirmek istediğini söylemen yeterli. Zamanı gelince onu ortaya çıkarırsın. Başkan'dan cevap aldın mı?

— Her şey yolunda.

Sovyet ajanının içi yine huzurla dolmuştu. Selim Han'ın Necibullah ile yakınlığı çok önemliydi. Eğer Başkan Selim Han'ın evine gelmeyi reddederse bütün planları suya düşerdi.

— Geleceğinden emin misin?

— Eminim, Önümüzdeki cuma köpek dövüşlerini seyretmeye gelecek.

Bu Selim Han'ın villasına gelmesi kadar iyi değildi, fakat yine de idare ederdi. Beklerken, suikastin ayrıntılarını düşünmeliydi.

— Hemen bütün hazırlıkları yap, dedi Selim Han'a.

Afganlı gözlerini kapadı ve cevap vermedi. CIA ajanını iki buçuk milyonu vermeden elinden kaçırmamalıydı.

— Yarın sabaha, dedi.

Elias Mavros, düşüncelerini tahmin ettiği için, bir an onu boğazlamak istedi. Bu aşiret reisleri ıslah olmayacak derecede açgözlü oluyorlardı. Selim Han'ın üzerine eğilerek bağırdı.

— Yakında Afganistan'a başkan olacaksın ve hâlâ birkaç dolann peşindesin. Düşündüğün tek şey, para ve kadın. Dediğimi yap.

Selim Han cevap vermedi, istediğinden fazla karısı vardı. Fakat para, hele dolar olursa, insana her

zaman zevk verirdi. Başa geçse bile, sadece dostlarına güvenmesi gerektiğini biliyordu. Afganistan fakir bir ülkeydi. Karşısındakini yatıştırmak için homurdandı:

— Ona yarın sabah, bana gelmesi için mesaj göndereceğim.

Elias Mavros, midesi sıkıntıdan kasılarak, onun yanından ayrıldı. O güzelim planı dağılmak üzereydi. Parçalarını hemen bir arada sağlamlaştıramazsa, Atina'ya büyük bir utançla dönecekti. Tuzak planladıkları gün güzel işlemediği takdirde de, postunu ucuza kaptırmak niyetinde değildi. Natalya kafasına bir kurşun saplaması için emir alırsa, bunu hiç tereddüt etmeden yapabiliirdi. Ortak oldukları doğruydu, fakat arkadaş değillerdi.

* * *

Yüzbaşı Kurt Spiegel, sevinçten deliye dönerek, telekten çıkan banda bakıyordu. Tam hedeften vurmuştu! CIA'nın üst düzeyden bir ajanının görev için **Kabil**'de bulunduğunu öğrenmesi, ona hiç şüphesiz bir terfi kazandıracaktı. Fakat bu konu üstlerine bildirilecek kadar önemliydi.

Malko Linge'in biyografisini okudu ve gönderilen fotoğrafı inceledi. Hiç şüphe yoktu. Bu Mathias Lauman'dı! Dosyasını toparlayıp, Volga'sının direksiyonuna geçti. Albay Tefvik çok sevinecekti. Bir an bunun iki büyük gizli servis arasında bir tahrik ya da anlaşma unsuru olup olamayacağını düşündü. Malko Linge gibi bir adam, nasıl Kabil'e gelip tuzağa düşebilirdi. Mutlaka kaçması için bir yol düşünülmüş olmalıydı. Çok çabuk hareket etmeleri gerekiyordu.

Kapısına arka arkaya vurulduğunda, Malko odasına daha yeni çıkmıştı. Kapı o kadar hızlı çalınıyordu ki, kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Bu ne demek oluyordu? Kapıyı açtığında soluk yüzü ve omuzunda fotoğraf makinesiyle Jennifer Stanford'u gördü.

— KHAD'ın adamları seni arıyorlar, dedi soluk soluğa. Aşağıdalar. NBC'den bir gazeteci söyledi bana.

Malko kendini yığılacakmış gibi hissetti. Genç kadının gri gözlerine baktığında, onun gerçekten tam bir panik içinde olduğunu gördü. Anlamakta gitgide daha çok zorlanıyordu.

— Hemen gitmelisin. Dışarı çıktığını söylediler, fakat yine de kontrol ederler. Hâlâ aşağıdalar.

Malko hemen terasa koşup, aşağı eğildi. Beş araba, otelin karşısına park etmişti. Bir sürü sivil ellerinde silahlarıyla ortalıkta dolanıyordu. KHAD onu tutuklamak için gelmişti. Arkadan Jennifer'ın bağırıldığını duydu.

— Çabuk!

— Otel sarılmış, dedi Malko.

Poul-e-Charki ve işkence yakın demektir. Earl Prager'in yatıştırıcı sözleri birden daha da saçma göründü. Yanında bir silahı bile yoktu.

— Benim odama gel, dedi Jennifer. Bu bize biraz zaman kazandırır.

En iyi çare buydu.

Birlikte koridora çıktılar. Aynı anda asansörün kapısı açıldı ve iki adam görüldü. Afganlılar oda numaralarına bakarken, Malko'yu ve Jennifer'i farkettiler. Kaçmaları olanaksızdı. İkinci kattan atlasalar bile dışarıdaki adamların kucaklarına düşerlerdi.

— Siz ikiniz!

XII. BÖLÜM

KHAD'ın arkada duran ikinci ajanı tabancasını çıkarıp bağırdı:

– Siz ikiniz, ellerinizi havaya kaldırın!

Malko geri dönüp, koridorun sonundaki duvara baktı. Hiç şansı yoktu. Birden, Jennifer elini fotoğraf aletlerini koyduğu çantasına daldırdı. Malko'nun şaşkın bakışları altında, teleobjektifini çıkarıp, iki Afganlı'nın fotoğrafını çekecekmiş gibi, yüzünün hizasına kaldırdı. Bir an Malko onun delirdiğini sandı.

Birden kuru bir patlama duyuldu ve adamlardan biri alnının ortasında kırmızı bir lekeyle yere serildi. Fotoğraf makinesi biraz kaydktan sonra ikinci bir patlama daha duyuldu ve kurşun bu kez öteki Afganlı'nın iki gözü arasına girdi. Ajanlardan ikisi de hareketsiz kalmışlardı. Malko'nun bakışları Jennifer'inkilerle karşılaştı. Çok sakin ve soğukkanlı görünüyordu.

Genç kadın fotoğraf makinesini çantasına koyup, heyecansız bir sesle Malko'ya seslendi.

— Koridorun sonunda, asansörleri geçince, mutfakların bulunduğu kata inen bir merdiven var. Girişten görünmesine olanak yok. Sağdan gidip yamacı inin ve Baghe-Bala Lokantası'na doğru ilerleyin. Orayı gözetlemediklerinden eminim.

— Ya siz?

— Beni sorguya çekerlerse, onları sizin öldürdüğünüzü söylerim. Selim'in evinde saklanın. Dolarları almadan size zarar veremez.

Şeytanca davrandığı bir gerçekti! Gitmeden önce cesetlerden birinin yanındaki otomatik Makarov'u aldı. Hiç yoktan iyiydi.

Merdivenlerden inmeye başladığında, iki ceset dışında koridor boştu. Jennifer odasına girmişti bile. Gerçekten merdivenlerden indiğinde, bulunduğu yerin girişten görünmediğini farketti. Hemen yamaçtan aşağı inmeye başladı. Peşinde kimse yoktu. On dakika sonra, soluk soluğa Baghe-Bala'ya vardı. Ama lokanta kapalıydı. Çevresinden dolaşıp yamacın diğer yanından indi. Parke taşlı yola geldiğinde hava iyice kararmıştı. Kenarda dolaşan yayaların arasına karışarak, bir sonraki kavşakta duran T62'ye görünmemeye çalıştı. Share Naw Mahallesi'ne gelebilmek için bütün Kabil'i dolaşması gerekmişti.

Karanlıkta yürürken aklından hâlâ aynı soru vardı: Jennifer kimdi? İki KHAD ajanını öldürecek kadar olağanüstü bir soğukkanlılıkla hareket etmişti. Hayatını kurtarmak için kendi hayatını ortaya koyduğunu inkâr edemezdi. Fakat niçin? Bu onun bir yandaş olduğunu göstermezdi. Onu doğruca Selim Han'a göndermişti. Hep aynı çıkmazdaydı. Fakat Kabil'de tek başına nereye gidebilirdi?

Tek şansı Bibi Gur'du.

Dışarı çıkma yasağı başlayacağı için, sokaklar

boşalıyordu. Kemerinde Makarov'un ağırlığını hissediyordu. Bibi Gur'la Jennifer hakkında konuştukları evi bulmayı sonunda başarmıştı. Fakat bu kez kapıyı kimse açmadı. Devriyelerin cirit attığı Kapalıçarşı'da daha fazla kalamazdı. İçinden ölüm korkusunu bir türlü söküp atamıyordu. Jennifer'in öğüdü ona ne gibi tuzaklar hazırlıyordu? Acaba Selim Han'ın evinde nelerle karşılaşacaktı?

* * *

— Yoldaş Mathias!

Selim Han, şaşkınlığını güçlkle gizleyerek masadan kalkıp yanına geldi. Malko, Selim Han'ın adamlarını ikna edip, içeri girmekte çok güçlük çekmişti. Afganlı aşiret reisi gelip onu kucakladı. Gözleri yine kan çanağı gibiydi. Konuşması da peltekleşmeye başlamıştı. Masada karılarından sadece üçü vardı: Lolita'sı, Zeba ve Khandi. İki içki şişesi hemen hemen boşalmıştı, meşhur haşhaş parçalan da hemen yanlarında duruyordu. Selim Han tekrar yerine çöktü ve Malko'nun tabağını yemekle doldurdu. Bu arada Khandi'yi de ona doğru itmeyi ihmal etmedi.

— Gelmekle ne iyi ettin! Ben de yarın sana haber gönderecektim. Parayı temin ettin mi?

— Seninle konuşmak istiyorum, dedi Malko. Çok önemli.

Selim Han istemeye istemeye küçük karısının bacaklarını okşamaktan vazgeçti ve oturma odasına giren Malko'yu izleyerek, kendini koltuklardan birine bıraktı.

— Neler oluyor?

— KHAD otelde beni tutuklamak istedi, diye anlattı Malko. Hemen hemen bir saat oluyor. Zorlukla kaçabildim, fakat adamlarından ikisi öldü.

Selim Han'ın sarhoşluğu birden geçmişti.

— Buraya gelmekle iyi ettin, dedi. Sen benim konuğumsun ve adamlarım senin için kanlarının son damlasına kadar mücadele ederler. İstedığın kadar kalabilirsin. Parayı alır almaz, seninle birlikte Celalabad'daki kardeşlerimle buluşmaya gideriz. Şimdi gel ve keyfine bak.

Malko'yu masaya götürdükten sonra, Khandi'ye kendi dilinde bir şeyler söyledi ve genç kadın baştan çıkmış bir ifadeyle gülümseyerek, gözlerini indirdi. Selim Han havyar kutusunu Malko'nun önüne sürdü, fakat biraz evvel olanları ve Jennifer'in rolünü düşünen Malko hiç acıkmamıştı.

Yemek devam etti. Selim Han her üç dakikada bir bardağını votkayla dolduruyordu. Kadınlar da ondan az içmiyorlardı. Khandi masanın altından elini uzatıp, Malko'ya sıkıntılarını unutturmaya çalıştı. Korumalardan biri gelip Selim Han'ın kulağına bir şeyler fısıldadığında lokum yiyorlardı. Selim Han öfkeli bir ifadeyle onu başından savdı.

— Senin burada olduğunu biliyorlar, dedi Malko'ya. Çok normal bu. Evim gece gündüz gözleniyor. Onlara benim korumam altında olduğunu ve hiç kimsenin, hatta Başkan'ın bile, saçının tek bir teline dahi zarar veremeyeceğini söyledim.

— Teşekkürler, dedi Malko.

Pek ikna olmuş sayılmazdı. Bütün olanlar sorunu daha da içinden çıkılmaz bir hale sokuyordu. KHAD kim olduğunu öğrenmişti ve Selim Han'ın elinde rehin sayılırdı.

— Yann senin yanına adam veririm, gidip sarraftan parayı alırsın. Hiç merak etme: KHAD ajanları bile Gulgulab'dan korkarlar.

* * *

Selim Han koltuğunda, içkinin etkisiyle, horlamaya başlamıştı. Khandi yere çökmüş, köpeğin sahibini beklediği gibi, Malko'ya bakıyordu. Malko aynı şeyleri defalarca düşünüyor, fakat bir türlü durumu kavrayıp, iyimser olmak için herhangi bir neden bulamıyordu. Jennifer'dan yardım bekleyemezdi, hayatını kurtarmış olsa bile o düşman tarafındaydı.

Selim Han'a gleince, CIA'nın gözbebeği olmasına rağmen, Jennifer Stanford'u öldürmeleri için adamlarını vermekten çekinmemişti. Üstelik daha sonra da Bibi Gur'u ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Demek ki sahte Jennifer'la aralarında güçlü bir bağ vardı. Dolarları alıp onunla mücahitlerin kampına gitmek, cehennemi boylamaktan farklı değildi.

Geriye Bibi Gur kalıyordu. Fakat'onu nerede bulacaktı? Eğer bilinmeyen bir nedenle çarşı'daki sığınağını terkettiyse, Malko'nun onunla bağlantı kurması imkânsızdı.

İş bu denli çıkmazdayken, daha fazla kafa yosmasının bir anlamı yoktu. Khandi'nin yalvaran ve şehvetli bakışları onu tahrik etmişti. Malko yerinden kalkınca, genç kadın onu elinden tuttu ve merdivenlere sürükledi. İkinci kata geldiklerinde odalardan birinin kapısını açıp içeri girdiler. Malko bir anda donup kaldı. Afganlı liderin biri esmer, diğeri kızıl, iki karısı yatakta yuvarlanıp duruyorlardı. Onu görünce istiflerini hiç bozmadılar. Khandi yanına gelip vücudunu onunkine yapıştırdı ve düğmelerini çözmeye koyuldu. Tam belinin hizasına gelmişti ki, kapı vuruldu. Gulgulab Malko'ya Sovyet yapısı bir makineli getirmişti. Bu silah arka arkaya 300 kurşun atabiliyordu. Heyecanlı bir gülümsemeyle, bir bebeği uzatırcasına, tüfeği Malko'nun kollarına

bıraktı... Khandi bir kahkaha patlattı. Malko silahı yere bıraktı. Selim Han'ın evinde konuklara özen gösteriliyordu.

Khandi tekrar Malko'nun yanına geldi. Arkadaşları kendi alemlerine dalıp gitmişlerdi, ama anlaşılın genç kadının kafasında başka planlar vardı. İnatla Malko'yu giysilerinden kurtarmaya çalışıyordu. Odada korkunç bir sıcak vardı. Çıplak kalır kalmaz Khandi onu yatağa uzattı. Diğerleri kendi oyunlarını bırakmış, onları seyrediyorlardı.

Khandi, Malko'nun yanı başına diz çöküp onu okşamaya başladı. Hazır olduğunu hissedince de büyülenmiş bir halde onun üzerine çıktı. O sırada kızıl saçlı olanı yataktan kalkıp, bele takmak için kemerleri olan bir yapay organ koleksiyonunun bulunduğu dolabı açtı. Selim Han'ın karılarının nasıl eğlendiği anlaşılıyordu.

Kızıl saçlı dilber, içlerinden en büyüğünü seçip beline taktı. Dudaklarında açgözlü bir gülümsemeyle yatağa yaklaştı. Khandi kendi zevkine dalmış olduğundan genç kadının arkasına sokulduğunu farketmemişti. Kızıl saçlı birden Khandi'nin üzerine abanarak onu Malko'ya doğru bastırdı. Arkasında yapay organın varlığını hisseden Khandi olanları anladı, ama geç kalmıştı. Kızıl saçlı bütün gücüyle üstüne yüklendiğinde acıyla bağırды. Ama çok geçmeden çılgınlıkları zevk inlemelerine dönüştü. Bu çılgınca sahne Malko'yu müthiş etkilemişti. Az sonra üçü birden bitkin birhalde yatağın üzerine yığılıp kaldılar.

Bir süre sonra odada Khandi ile yalnız kalmışlardı. Genç kadın uykuya dalmıştı. Malko kalkıp pencereyi açtı. Gökyüzü yıldızlıydı. Uzaktan bir patlama sesi duyuldu.

Yarın neler olacaktı? Kabil'den nasıl çıkabileceğini düşünerek tekrar yatağa girdi.

* * *

Malko, haşhaşın keskin kokusunun etkisiyle öksürerek uyandı. Oda boştu, Khandi gitmişti. Çok önemli bir gündü ve başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Birden aklına bir gece önceki olaylar geldi. Dışarıya kulak kabarttı. Selim Han'ın evinde çıt ıkılmıyordu. Yerdeki tüfeği görünce Afganistan'ın savaş halinde bir ülke olduğunu ve vahşetin her yerde kol gezdiğini hatırladı.

Bir banya bulup duş aldı ve giyindi. Aşağıya indiğindi bahçenin de boş olduğunu gördü. İki adam bir kapının önünde, halının üzerine yatmış uyukluyorlardı. Burası Selim Han'ın odası olmalıydı. Malko'ya aldırış bile etmediler. Eve geldiğinden beri ona düşman gözüyle bakmıyorlardı. Birden arkasında bir ses duydu: Gulgulab, elinde tüfeğiyle ona anlaşılmaz bazı işaretler yapıyordu. Malko'nun elinden tutarak oturma odasına doğru çekiştirdi.

Malko donup kaldı. Jennifer Stanford diye bildiği kadın, kanepelerden birine oturmuş, fıstık ayıklıyordu.

XIII. BÖLÜM

Malko içeriye girdiği an "Jennifer" yerinden fırlayıp boyununa atladı. İnanılmaz bir şeydi! Fotoğraf makinesini koyduğu çantası da yanındaydı. Malko'nun neye baktığını anlamıştı.

— Bana bir şey olmadı. KHAD'ın ajanları, beni de, diğer gazetecileri de, neredeyse dört saat sorguya çektiler. Senin hakkında her şeyi, kimleri tanıdığını, neler yaptığını öğrenmek istiyorlardı.

— Ya senin öldürdüğün...

— Senin yaptığını sanıyorlar, dedi sadece genç kadın. Ben odamda olduğumu ve hiçbir şey duymadığımı söyledim. Zaten otele geldiklerinde, senin Amerikan ajanı olduğunu biliyorlarmış. Beni sorgulayan öyle söyledi. Senin gerçek kimliğini ortaya çıkarmışlar.

— Nasıl?

— Bilmiyorum.

— Jennifer, dedi Malko daha fazla oyuna gelmemeye kararlı olarak. Dün akşam tam bir

soğukkanlılıkla hareket ettin. Yanında böyle bir fotoğraf makinesi olduğunu bilmiyordum. Kim verdi sana onu? Ve niçin?

Jennifer eğlenen bakışlarla Malko'ya baktı.

— Tabî ki TD (Teknik Bölüm). Tamamen bu amaçla İngiliz Herring marka tabancanın parçalarını, yanına bir de susturucu katarak fotoğraf makinesine monte ettiler. Bir fili öldürmemiz gerekmediğine göre, yanımızda ağır silahlar taşımamıza gerek yok. Böyle bir aletle, kalabalık içinde bile dikkat çekmeden ateş edilebilir. Gümrükte farkına varmadılar. Zaten bunun bir silah olduğunu farketmek için çok dikkatli incelemek gerekiyor.

— Çok iyi, dedi Malko. Fakat genellikle bu tür bir alet, işi yapacak kişiye verilir; görevi sadece destek olmak olan bir kadına değil.

Jennifer gülümsedi.

— Fakat benim işim Kabil'de seni korumak. Servis burada beklenmedik tehlikelerle karşılaşabileceğini biliyordu. Onun için beni sana bakmam için gönderdi.

— Amerikalı değil misin?

— Hayır, Avustralya servisinde çalışıyorum. Bir eylem grubumuz var ve çok iyi eğitildik.

— Bölge şefi bana bir bakıcım olacağını söylemişti.

Jennifer alçakgönüllülükle gözlerini indirdi.

— Belki de kadın olduğum içindir. Gururunun incineceğini düşünmüşlerdir.

Malko'nun sesi soluğu kesilmişti. Serviste kadınların olduğu bir gerçektir. İsraililer ve Ruslar da kadın ajan kullanıyorlardı.

— Bana şu silahı göster, dedi.

Jennifer teleobjektifli Nikon'u uzattı. Gerçekten de dışarıdan bakınca hiçbir şey belli olmuyordu.

Jennifer flaşın yanındaki kırmızı noktayı gösterdi.

— Ateş etmek için hem buraya, hem de kutunun altına dokunmak gerekiyor.

Aleti çevirip krom çıkıntıyı gösterdi.

— Burası 22 kalibrelik içinde altı kurşunluk şarjör var. Doldurmak için film takıyormuş gibi kutuyu açmak yeterli.

Malko aleti en ince ayrıntısına kadar inceledi. Bütün gizli servisler bu tür silahları imal edebilirlerdi. Görünüşe göre genç kadın tam bir cellattı. Onu fotoğrafçı maskesiyle buraya göndermek büyük bir kurnazlıktı. Geriye asıl sorun kalıyordu? Jennifer kimdi? Genç kadın Nikon'u çantasına koyup, Malko'nun karşısına geçti.

— Görevimde senin yatağına girmek yoktu, dedi yumuşak bir sesle. Asla pişman değilim. Dün akşam seni kurtarmaktan büyük zevk aldım. Fakat bunu nasıl olsa yapacaktım bunun için para alıyorum.

— Jennifer seninle ilgili, çözmem gereken karanlık noktalar var.

Genç kadiri gözlerini kırıştırdı.

— Karanlık noktalar mı? Ne gibi?

— Askeri mezarlığın güney kanadında, bir kadın üzerinde adı yazılı olmayan bir mezara gömülmüş, diye anlattı Malko. Sana benzeyen ve kısa zaman önce öldürülmüş yabancı bir sarışın. O kadın Jennifer Stanford'du. O halde sen kimsin?

Genç kadının dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı.

— Olaylar ne çabuk gelişmiş. O kişinin öldüğünü de, bana benzediğini de biliyorum. Bilmediğim tek şey onun gerçek ismi. "Natalya" adıyla tanınıyordu. Suikast ve sabotaj konusunda uzmanlaşmış "spetnatz" grubundandı. Kabil'e KHAD için çalışmaya gelmişti.

— Onu kim öldürdü?

— Bibi Gur. Senin tanıdığın direnişçi.

Bu kadarı da fazlaydı. Malko gittikçe daha çok şaşırıyordu.

— Niçin?

— Sadece bir hesaplaşma. Natalya denilen kadın, birçok dirdenişçinin ölümüne sebep olmuştu. Bibi Gur pusu kurup onu kaçırdı. Natalya'yı Poul-e-Charki'ye düşen arkadaşlarını kurtarmak için rehin olarak kullanacaktı. Fakat olay sırasında Natalya yaralandı. Ölünce de, Bibi Gur'un aklına dahice bir fikir geldi: Herhangi bir şekilde cesetten kurtulmaya çalışacağına, onu kimsenin bulamayacağı bir yere sakladı ve Natalya'nın hâlâ yaşadığı izlenimini vermeye çalıştı. Böylece onun için fidye isteyebilecekti.

"Bu mantıklı" diye düşündü Malko, iyice şaşırarak.

Fakat her sorunun ardından bir başkası geliyordu.

— Peki Bibi Gur bana niye senin Jennifer Stanford olmadığını söyledi? Ve Elias Mavrös adlı gazetecinin yardımıyla, Selim Han'ın adamları tarafından öldürüldüğünü anlattı?

— Çünkü Bibi Gur, Selim Han'dan nefret eder ve onu taraf değiştirmeye çalışmamızı da anlamıyor. Sanırım şüpheleri onun üzerine çekerek Şirket'le işbirliği yapmasını önlemeye çalışıyordu...

Bu da mantıklıydı. Malko genç kadının yüzünü inceledi.

— Bütün bunlardan sen nasıl haberdar oldun?

— Seninle buluşmadan önce Kabil'de bir başka görevim vardı. Natalya'ya karşı Poul-e-Charki'de bulunan iki İngiliz ve Amerikan ajanı takas edilecekti. Sovyetler ve Afganlılar anlaşmışlardı. Sadece Natalya eksikti. Bibi Gur ile bağlantı

kurduğumda, bana Natalya'nın öldüğünü itiraf etmek zorunda kaldı. Boşu boşuna Kabil'e gelmişim. Özellikle Sovyetler, tutsaklarına karşı alacak birini bulamadıkları için öfkeden deliye döndüler. Daha sonra Bibi Gur'dan çok daha kötü bir açıklama duydum. Bana, işkence gördüğü sırada çektiklerinin acısını çıkarmak için, Natalya'yı kendi elleriyle öldürdüğünü söyledi...

— Peki seni niye bu işe karıştırdı?

— Niye mi? O benden nefret ediyor, hakkında kötü bir rapor hazırlayacağımı söylemişim. O tam bir delidir. Kabil'i patlayıcı bulunan arabalarla dolduracağını söylemişti. Karşı çıktım.

— Onunla nerede karşılaştın?

— Kapalıçarşı'da. Orada bağlantı kurabileceğim bir yer vardı.

Malko sesini çıkarmadı. Jennifer suçlamasını adım adım ilerletmişti. Anlattıkları mantıklı görünüyordu. Zaten şu anda bunu araştırarak durumda değildi. Bibi Gur kimbilir neredeydi. Yalnız CIA'dekiler Jennifer'ın anlattıklarının doğru olup olmadığını söyleyebilirlerdi, ama bu da şu anda olanaksızdı. Gerçeği öğrendiğinde çok geç olacaktı.

CIA pek çok önemli görevi yerine getirmesi için bu genç kadına güvenmiş olabilirdi. Gerçekten de tam bir profesyonel olduğu inkâr edilemezdi. Gösterdiği tepkiler bunun açık bir kanıtıydı.

— Afganlılar senden şüphelenmiyorlar mı?

— Düşünmüyorum bile, diye cevap verdi Jennifer soğuk bir gülemsemeyle.

— Kabil'e geldiğinde seni Elias Mavros karşılamıştı. Bibi Gur onun bir Sovyet ajanı olduğunu söylüyor. Seni Kapalıçarşı'ya götürdü mü?

— Sadece beni karşıladı. Tamamen rastlantı eseriydi. Komünist olsa bile komik adam. Bana kalırsa zararsız. Kapalıçarşı'da birini görmesi gerekiyordu. Ben de ona eşlik ettim. Hepsi bu. Memnun oldun mu?

Gözlerini Malko'nun altın sarısı gözlerine dikmiş, sıkıntıyla bakıyordu. Malko kendisinin de bir profesyonel olduğunu hatırladı.

— Tamamıyla, dedi sıcak bir sesle. Şimdi Kabil'den çıkmamız gerekiyor. KHAD burada olduğumu biliyor.

— Emniyettesin, Selim Han dolarlar için can atıyor. Ondan emin olmanın en iyi yolu bu.

— Bu ev gözetleniyor. Senin geldiğini görmüşlerdir. Karşımıza başka sorunlar çıkabilir.

— Sanmıyorum, dedi genç kadın. Bütün gazeteciler Selim Han'ı görmeye geliyorlar.

— Bibi Gur'la hâlâ bağlantın var mı?

— Deneyebilirim, fakat kesin değil. Onu görmek mi istiyorsun?

— Eğer mümkünse.

— Bir denerim, diye söz verdi Jennifer.

Saatine bir göz atıp kalktı.

— Gitmem gerekiyor. Güvenlikte olduğundan emin olmak istedim.

Birlikte bahçeden geçtiler. Malko demir kapıyı açarken dışarıya bir göz attı. Tam karşıda, içinde iki adamla bir Volga duruyordu. KHAD oradaydı. Jennifer dışarıya süzüldü.

Malko yalnız kalınca tekrar oturma odasına gitti. Jennifer'in ona inandığını sanmasını ümit ediyordu. Asıl sorun çözümlenmemişti: Selim Han'ın Bibi Gur'a saldırması. Hele bu olayın tam Jennifer hakkında anlatılanlardan sonra olması, olayı daha da şüpheli bir hale sokuyordu. Jennifer cevaplarını ustalikle hazırlamıştı. Anlattıklarındaki tek gerçek

yan, Natalya'nın varlığıydı, yani kendisi... Hâlâ açıklanmamış pek çok şey vardı, fakat en azından durum hakkında genel bir kanı edinmişti. Zaman kazanması gerekiyordu, tek ümidi olan Bibi Gur'u bulmalıydı. Çünkü anlayamadığı bir nedenle rakipleri onu hayatta tutmak istiyorlardı.

* * *

Elias Mavros, şekersiz kahvenin yanında yemek için bayat ekmeğin üzerine tereyağ sürüyordu. Kabil Otelinde çok az yabancı vardı ve her şeyde kısıtlama yapılıyordu. Bu kötü kahvaltıya rağmen, Yunanlı gazetecinin morali yerindeydi. Bir gece önce felaketin eşiğinden dönmüşlerdi. Eğer Natalya çabuk ve katı davranmasaydı, CIA ajanıyla birlikte tutuklanacaktı ve bütün planları suya düşecekti. Ya onun işkence görmesine göz yumacaktı, ya da Natalya, Afganlılar'a gerçek kimliğini açıklayacak ve gözden çıkarılacaktı.

Davranışı Elias Mavros'u, gözlerini yaşartacak kadar heyecanlandırmıştı. Onun gibi insanlarla, Sovyetler Birliği bütün düşmanlarıyla baş edebilirdi. Malko Linge'in emperyalist bir ajan olduğu Afganlılar tarafından tesbit edilmişti. Üstelik, o aptal Selim Han da onu evinde barındırıyordu.

Yunanlı içinden Necibullah'ın ziyaretinin henüz ayarlanmadığını söyleyen sese kulak vermemeye çalıştı. Selim Han'ın ikna edici sözlerine fazla inanılmazdı.

— Yoldaş...

Başını kaldırdı. Aleks Gonçarof kalın gözlüklerinin ardından ona gülümsüyordu.

— Teleks çekmem gerekiyor. İyi haberlerin var mı?

Moskova'daki yoldaşlarımıza Necibullah'ın arkadaşı Selim Han'ı, cuma günkü köpek dövüşlerinde ziyaret edeceğini yazabilirsin. Planlarımız o gün gerçekleşecek.

İki adam kurnazca gülüştüler. Dört gün sonra Sovyetler Birliği amacına ulaşacaktı. Başkan ölecek, emperyalistler sorumluluğu alacaklar ve tuzağı ortaya çıkarabilecek olanlar da ölecekti.

XIV. BOLUM

Siyah Mercedes, peşinde açık renk bir Volga ile Selim Han'ın demir kapısı önünde durduğunda, üç koruma görevlisi ellerinde kalaşnikoflarıyla kulübelerinden fırladılar. Hava kararmak üzereydi ve Kabil oldukça sakin görünüyordu. Afganlı aşiret reisi gün boyunca ziyaretçi kabul etmişti: Celalabad'daki aşiretinden gelen adamları pek de hoş olmayan haberler getirmişlerdi. Mücahitlerin baskısı gün geçtikçe artıyordu ve çok kayba uğramışlardı. Kumandanlar Mareşalin de orada bulunmasını istiyorlardı.

Selim Han kaçamak cevaplarla onları başından savdı. Kabil'de bu kadar uzun kalmasının gerçek sebebini açıklayamazdı. Nasılsa yakında öğreneceklerdi... İki randevu arasında, bütün karılarından üstün tuttuğu Zeba ile ilgilenenecekti. Haşhaş onu uyuşturacağına daha da azgınlaştıyor ve tecrübesizliğini bastıran bir hayal gücü kazandırıyor.

Selim Han tek bir Şeye bozuluyordu: Amerikalı ajanı sarraflara göndermesi olanaksızdı. KHAD'la çatışmaya girmek istemiyordu. Evi gece gündüz ajanlar tarafından gözleniyordu. Selim Han bir gün bundan yorulacaklarını ümit ediyordu.

Son ziyaretçisi de gittikten sonra, kendini Zeba'yla birlikte zevk alemine bıraktı. Tam genç karısıyla unutulmaz anlar yaşıyordu ki, kapı çalındı. Selim Han hiç aldırış etmedi. Kendini Zeba'nın ellerine teslim etti. O sırada kapı tekrar tıkladı ve Gulgulab'ın çıkardığı anlaşılmaz sesler duyuldu. Selim Han çok sinirlenmişti. 45'lik Colt'unu alarak şarjörün yarısını kapıya boşalttı. Kapı yeniden çalınmaya başlayınca çok şaşırdı. Gulgulab onu sebepsiz yere rahatsız edecek biri değildi. Zeba'yı iterek, üzerine bol bir Őalvar geçirdi. Gulgulab önce kendini affettirmek için Selim Han'ın ellerine sarıldı, sonra hareketlerle ona bir Şeyler anlatmaya başladı.

"Çok önemli biri onu görmek istiyordu. Arabayla gelmişti ve silahsızdı."

— Omuzunda beş Őerit var: Bir albay. Üniformasız: KHAD. Uzun bıyıklı ve kel kafalı.

Gelen Albay Tefvik'ti. İki sene önce başına ödöl koyan adam. Buraya gelmeye nasıl cesaret edebilmişti? Tam Gulgulab'a "canı cehenneme" der gibilerinden bir hareket yapıyordu ki, Gulgulab bir Şeyler daha anlattı. Başkan Necibullah hakkında konuşmaya gelmişti. Tefvik'in onu görmeye gelmesi iyiye işaret değildi. Fakat öcünü sonra nasılsa alırdı.

— AŞağıya alın, dedi. Ben hazırlanıyorum.

Gulgulab, halinden memnun, aşağı indi. Selim Han morali bozuk olarak odaya girdi. Zcba onu bekliyordu, fakat Selim Han banyoya girerek bağırdı:

sonra geleceğim.

* * *

Selim Han, arkasında onu bir gölge gibi takip eden ve odada havaya bir el ateş eden Gulgulab'la içeri girdiğinde, Albay Tevfik bir tabak fıstığı boşaltmıştı.

— Seni beklemiyordum, dostum! Niçin telefon etmedin?

İki adam, iki düşmana yakışacak şekilde kucaklaştılar. Albay Tevfik, Selim Han'ın karşısındaki koltuğa oturarak, alçakgönüllülükle bakışlarını indirdi.

— Çok işin olduğunu biliyorum, fakat Başkan gelmem için çok ısrar etti. Umarım seni rahatsız etmemişimdir...

— Celalabad'daki savaş için planlar yapıyordum, dedi Selim Han. Adamlarımın cephaneye ihtiyaçları var...

Albey Tevfik kötü traşlı çenesini sıvazladı.

— Orayla daha yakından ilgilenmelisin. Kendi cephanelerini düşmana sattıkları söylendi bana. Eğer aşirette hainler varsa, onları cezalandırmalısın.

— Bu yalan, diye itiraz etti Selim Han. Başkan'ın mesajı nedir?

— Cuma günü seni ziyarete gelecek. Köpek dövüşlerine bayılır. Seninkiler de en iyileri galiba.

— İyi dövüşürler, diye homurdandı Selim Han.

Endişelenmişti. Ona köpeklerinden bahsetmek için gelmediğini biliyordu.

Dost Tevfik konuşmasına devam etmeden önce, birkaç fıstık daha ayıkladı.

— Başkan yeni bir konuyla ilgileniyor. Evinde, dün gece adamlarımdan ikisini hunharca öldüren,

Amerikan ajanını barındırdığını biliyor. Nasıl oluyor da senin evinde saklanabiliyor?

Selim Han bu soruyu bekliyordu. Karşısındakini alaycı bakışlarla süzdü.

— Emperyalist bir ajan **Kabil**'e nasıl gelebildi? Senin kontrollerin yeterli değil. Buraya bana, Pakistan güçleriyle birleşmemi teklif etmeye geldi. Onu konuşturmaya çalıştım ve şu anda sorgulamada bulunuyor. Aşiretimdeki hainlerin adlarını öğrenmek istiyorum.

— Bu benim işim, senin değil, dedi kuru bir sesle
Tevfik.scanned by darkmalt1

— Biz de pekâlâ yapabiliyoruz, diye alay etti Selim Han. İyi bir haberalma servisim olmasaydı, şu ana kadar ölmüş olurdum, dostum. Bu adamı ancak konuştuktan sonra size verebilirim.

Albay Tevfik başını salladı:

— Sana güveniyorum, Selim Han, dedi. Sen sadık bir müttefiksin. Fakat Başkan bu olaya çok kızdı.

— Ona kim söyledi?

Haberi veren Tevfik'ten başkası olamazdı.

— Bilmiyorum. Fakat çok iyi haber kaynakları olduğunu biliyorsun. Bu olay çok önemli gözükteği için, onu kendisi sorgulamak istiyor. Aylardan beri, hiçbir emperyalist ajan Kabil'e sızamıyor. Biliyorsun, Pakistan'dan destek alan dinci fanatiklere çok ağır darbeler indirdik.

— Onu istediği zaman sorguya çekebilir. Birkaç gün içinde sana teslim ederim.

Albay Tevfik, cevap vermeden önce bol şekerli çayından bir yudum aldı.

— Başkan beni, onu hemen bana vermeni temenni ettiğini söylemem için görevlendirdi.

Selim Han sessiz kaldı. Elias Mavros ve ortaklarını kızdıramazdı. Evinde bir Amerikan

ajanın bulunup bulunmaması umurunda bile değildi. Buna karşın, Malko'yu KHAD'a teslim ederse iki buçuk milyona elveda etmesi gerekiyordu. Tevfik'in alayca bakışları sinirine dokunuyordu. Birden sanki aklına harika bir fikir gelmiş gibi, yüzü aydınlandı.

— Dinle dostum, onu cuma günü getireceğim ve herkesin içinde Başkan'a vereceğim.

Albay yavaşça başını salladı.

— Olanaksız. Başkan onu hemen bugün sorguya çekmek istiyor.

Selim Han öfkesini yenmeye çalıştı. Başkan Necibullah ile doğrudan konuşma fırsatını ancak cuma günü bulacaktı. O zaman da çok geç olacaktı. Zor bir seçimle karşı karşıyaydı. Çaresiz bir hareketle ellerini açtı.

— Başkan'ı emperyalist bir casus için kıracak değilim, dedi. Senin olsun.

Tevfik'in gözleri neşeyle parladı. Kalkıp Selim Han'ın elini sıktı.

— Seninle Cuma günü görüşmekten mutluluk duyacağım.

— Ben de, dedi Selim Han ilk kez samimiyetle.

Eğer şartlar elverirse, alınca ilk kurşunu yiyecek olan Tevfik'ti. Gulgulab'a dönüp işaretlerle bir şeyler anlattı. Öteki başını sallayıp odadan çıktı.

— Sen arabana dön. Adamlarım casusu getirirler.

Odayı terkedip, ağır ağır merdivenlerden çıkmaya başladı. Zeba onu bekliyordu. Selim Han kendini yatağa attı ve pantolonunu çözdükten sonra bir haşhaş sigarası yaktı. Kendi kendine hayatın güzel olduğunu, Başkan olduktan sonra istediği kadar kadına ve paraya sahip olacağını düşündü.

sfc sfc

Malko kapıyı açtı. Gulgulab sevgiyle ona gülümsüyordu. İşaretlerle Mareşal'in kendisini aşağıda beklediğini anlatıyordu. Malko daha ilk basamakları inerken, ensesine yediği darbeye kendini kaybetti. Yere yığılınca Gulgulab onu aşağıya kadar çekti.

Uç dakika sonra parmaklıkların önüne gelmişlerdi. Siyah Mercedes'in ve Volga'nın motorları çalışıyordu. Volga'dan üç KHAD gorili çıktı ve Malko'yu döşemenin üzerine fırlattıktan sonra üzerine oturdular. Mercedes'te Albay Tevfik bir sigara yaktı ve zevkle dumanını içine çekti. İş bitmemişti, daha yeni başlıyordu. Bakalım, bu taşın altından neler çıkacaktı. Kimse KHAD'ın sorgulama yöntemlerine dayanamazdı. En büyük rüyası, Selim Han'ın da içinde bulunduğu bir komployu ortaya çıkarmak ve KHAD'ın güçlerini onun üzerine salarak büyük bir dertten kurtulmaktı. Fakat bunu başarabilmek için başkan Necibullah'a eksiksiz bir dosya sunması gerekiyordu. Mareşal Selim Han politik açıdan önemli biriydi.

Kapısı ardına kadar açıldığında, Natalya aletlerini temizliyordu. Daha bir şey yapmaya fırsat bulamadan üç veya dört adam üzerine atlamışlardı bile. Karşı gelmek isteyince, güçlü bir yumrukla dudağı patladı. Sersemlemiş bir halde odadan çıkarıldı.

KHAD'ın iki ajanı bütün eşyalarını plastik bir torbaya dolduruyorlardı.

— Hey, durun! Onu niçin tutukluyorsunuz?

Koridordan geçen Amerikalı bir gazeteci yardımına koşmak istedi. Bir KHAD ajanı Uzi'sinin namlusuyla onu sertçe itti. Genç kadını, dışarıda

bekleyen beyaz Volga'nın içine attılar ve üç araba konvoy halinde yola çıktı. Natalya kendine gelmişti, fakat belli etmiyordu. Kurtulmak için şansı olup olmadığını kestirmeye çalışıyordu. Niçin tutuklandığını bilmiyordu, fakat gazeteciler onun götürüldüğünü görmüşlerdi. Elias Mavros'un bundan haberi olur ve bir şeyler yapardı. Bir süre için hoş olmayan saatler geçirecekti. Düşüncelerini doğrulamak istercesine, adamlardan biri ayakkabısının tabanıyla yüzüne bastı. Bütün gücüyle burnunu eziyordu. Genç kadın acıyla inledi.

Keskin bir virajı aldıktan sonra, beyaz Volga durdu ve adamlar onu tutup dışarı attılar. KHAD'ın kışlalarından birine gelmişlerdi. Havaalanından fazla uzakta değillerdi. Kolunu sırtına doğru bükerek, onu üç katlı, sarı bir binaya doğru sürüklediler. Her yerde silahlı sivil ve askerler vardı. Avluya tek ayağıyla asılmış bir türbanlının yanından geçtiler.

Onu önce karanlık bir koridora, sonra da parmaklıklı küçük bir hücreye soktular. İçeride hiç eşya yoktu. Genç kadın bunun nedenini hemen anladı. Yer sivri taşlarla döşenmişti ve uyumak için bunların üzerine yatması gerekecekti. Natalya bir köşeye çömelerek, sırtını rutubetli duvara dayadı. Müttetikleri olan KHAD'ın elinde tutuklu bulunmak çok ilginçti. Fakat görevi o kadar gizliydi ki, kimliğini açıklayamazdı. Zaten Afganlılar'ı tanıyordu. Eğer Sovyet vatandaşı olduğunu söylerse, "büyük kardeş" in oyunundan şüphelenirler ve ona bütün hikâyeyi itiraf ettirmek için işkence etmekten geri kalmazlardı. Sonra da onu sessizce öldürürlerdi...

Onu bu çıkmazdan ancak Elias Mavros kurtarabilirdi. Tutuklanması için bir sebep

göremiyordu. Herhalde Amerikalı ajanı görmek için Selim Han'a gittiğini görmüşlerdi. Bunun bir tedbirsizlik olduğunu biliyordu, fakat mutlaka yapılması gerekiyordu.

* * *

Malko'nun elleri arkadan kelepçelenmişti. Ensesinde hâlâ dayanılmaz bir acı duyuyordu. Onu, zemini sivri taşlarla döşenmiş, küçük bir hücreye atmışlardı. Fazla zarar görmemek için, bir hayvan gibi köşeye çömelmek zorunda kalmıştı. Isıtma olmadığı için, soğuktan dişleri birbirine vuruyordu. Kendine geldiğinde, Kabil'de son hızla ilerliyorlardı.

Selim Han ona niçin ihanet etmişti acaba?

Böyle hareket ederek, taraf değiştirmek için alacağı parayı da kaybetmişti. Başından beri ikili oynamıştı... Intercontinental'de KHAD ajanından aldığı Makarov aleyhine delil olacaktı. CIA tutuklandığını nasıl haber alacaktı. Başkasıyla takas edilmesi çok zaman alırdı.

Başına neler gelecekti?

Anahtar kilitte döndü ve iriyan iki sivil göründü. Hiç konuşmadan onu hoyratça kaldırdılar ve kıyasıya dövmeye başladılar. Yere düşünce kaldırıp tekrar başlıyorlardı. Ne küfrediyor, ne bağırıyor, ne de bir yorum yapıyorlardı. Robottan farksızdılar. Malko önce darbelerden kurtulmaya çalıştı, sonra mücadeleden vazgeçti. İçlerinden biri midesini tekmeleyince, kendini kaybetti. Buz gibi bir kova suyla kendine geldi. Yerden kaldırarak onu hücrelerin sıralandığı koridorda sürüklemeye başladılar. En sonunda parmaklıklı penceresi olan bir odaya atıldı ve tahta bir sandalyeye bağlandı.

Genç, yüzü bıçak kesikleriyle dolu, mavi gözlü

biri masanın arkasında oturuyordu. Üniformasından yüksek rütbeli bir subay olduğu belliydi. Malko ile mükemmel bir İngilizceyle konuşmaya başladı.

— Bay Linge, hakkınızda her şeyi biliyoruz. Servislerimiz sizi tanıyorlar. Görevdeki iki KHAD ajanını öldürmekten suçlanıyorsunuz ve ölüm cezasına çarptırılacaksınız. Sizden, daha kötü şeylerle karşılaşmamanız için, bizimle işbirliği yapmanızı rica ediyorum, böylece sizi yargılayacak olan askeri mahkemenin de takdirini kazanabilirsiniz.

Malko o kadar hırpalanmıştı ki, konuşmakta zorluk çekiyordu.

— Sizin yöntemlerinizle şimdiden tanıştım, dedi ve hayal kuracak değilim. İster beni öldürün, ister işkence yapın, seçim sizin.

KHAD subayı soğukça güldü.

— Bay Linge, çok kibirlisiniz... Sizi hırpalayan adamlar, öldürdüğünüz arkadaşlarının öcünü aldılar. Bilmek istediğim tek bir şey var. Kabil'e niçin geldiniz?

— Askeri durumu daha iyi izleyebilmek için...

— Hiç bağlantınız olmadı mı?

— Hayır.

Adam hızla masaya vurarak, yeri göğü inletti.

— Yalan söylüyorsunuz, Bay Linge! diye bağırdı. Başka bir nedenle geldiniz. Mareşal Selim Han'ın evinde saklandınız. Onunla olan ilginiz nedir?

— İlgim yok. dedi Malko, birbirimizden hoşlandık. Beni gazeteci sanıyor. Konukseverliğini göstermek için orada barınabileceğimi söyledi.

— Yalan söylüyorsunuz! diye bağırdı subay yeniden. Mareşal, sizin ihaneti karşılığında, para teklif ettiğinizi ve kendisinin kabul etmediğini

teklif ettiğinizi ve kendisinin kabul etmediğini söyledi. Sizi sorgulamak için evinde tutuyordu.

— Bu doğru değil.

Telefon çalınca, Afganlı subay küfürlerini yarım bırakmak zorunda kaldı. Ahizeyi yerine bıraktığında, dudakları kötü bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

— şeref duymalısınız Bay Linge. Albay Tevfik sizi sorgulamaya karar vermiş. Kimse ona karşı koyamaz. Eğer bu kafayı değiştirmeszeniz Kabil hakkında iyi anılarınız olmaz.

İki adımına seslendi ve Malko odadan sürüklenecek çıkarıldı. Hüccesine yeni getirilmişti ki, sarkık bıyıkları olan, parkalı bir adam üzerine eğilip, yüzüne bir yumruk savurdu.

— Ahmet benim arkadaşımdı. Senin o emperyalist kulaklarını koparacağım, dedi.

Malko yalnız kaldığında, yüzü kan içindeydi.

* * *

Natalya uzun bir koridordan geçirilerek, duvarları kartlarla süslü bir odaya getirildi. Tahta bir sandalyeye oturtulduktan sonra, elleri arkadan bağlandı, içeride bir sürü KHAD ajanı, sanki bir şeyi bekliyorlardı. Az sonra kapı açıldı ve içeri kel kafalı, bıyıklı biri girdi. Genç bir adam da arkasından geliyordu. İki de masanın arkasına geçtiler, ve genç olanı çantasını açtı. Kel kafalı subay gözlerini Natalya'ya dikti.

— Ben Albay Tevfik, dedi yumuşak bir sesle ve iyi bir ingilizce ile. Size soracak bazı sorularım var. Doğru olarak cevap verdikten sonra serbest bırakılacaksınız. Misafir gazetecilere sorun çıkarmak istemeyiz.

— Niçin buraya getirildiğimi anlayamıyorum,

dedi Natalya. Kabil'de sadece görevimi yapıyorum ve...

Albay Tefvik nazik bir gülümsemeyle onu susturdu ve önündeki belgelere eğildi.

— Adınız Jennifer Stanford ve Sidney'den serbest olarak gönderilmiş bir gazetecisiniz.

— Doğru.

— Kabil'e Sovyet askerlerinin gidişi ve şehirdeki hayat hakkında bilgi edinmeye geldiniz.

— Doğru.

— Hiç bir direniş grubuyla gizli bir ilişkiniz yok mu?

— Hayır.

— Tabîi niçin tutuklandığınızı da bilmiyorsunuz?

— Kesinlikle öyle.

Albay Tefvik, tekrar söze başlamadan önce karşısındakine eğlenen gözlerle baktı.

— Siz Jennifer Stanford değilsiniz. Yalan söylemeyi bırakın. Sizin kim olduğunuzu öğrenmek istiyorum.

Natalya sırtından aşağı buz gibi ter boşandığını hissetti. En kötüsüyle karşı karşıyaydı. Nasıl olduğunu anlayamıyordu. Sesini çıkarmayınca, iki adam yanına yaklaştı. Biri saçlarını kavrayarak geriye çekti. Diğeri yüzüne müthiş bir tokat patlattı. Hemen ardından ikinci bir tokat da öbür yanağında sakladı. Onu bir diğeri izledi. Her darbede, beyni kafatasından fırlayacakmış gibi bir hisse kapılıyordu. Albay Tefvik'in sesiyle gözlerini saran sis perdesi kayboldu.

— Siz kimsiniz?

XV. BÖLÜM

— Durun!

Albay Tefrik, tam yeni bir tokat atmaya hazırlandığı sırada adamlarını durdurdu. KHAD'ın disiplinli ajanları Natalya'yı bıraktılar. Genç kadının burnu iyice şişmişti, alt dudağından akan kan çenesinden süzülüyordu. Subay yerinden kalkıp tam karşısına geçti.

— Pasaportunuzu inceledik. Fotoğrafınızı da Sidney'deki arkadaşlarımıza gönderdik. Amerikalılar adına casusluk yaptığı için, Jennifer Stanford'u tanıyorlar. Bize fotoğrafını, hatta parmak izlerini bile gönderdiler. Fotoğraf size benzemiyor. Siz Jennifer Stanford değilsiniz. Öyleyse kimsiniz?

Natalya gözlerini indirip, bir nefes aldı. Korkusunu gizlemeye çalışıyordu. Demek ki, istemeden de olsa, Sidney'deki arkadaşı ona ihanet etmişti.

— Yanlışınız var, diye itiraz etti sert bir sesle.

Ben Jennifer Stanford'um. Fakat Amerikalılar için çalışmıyorum.

Albay Tevfik cesaretini kırarak, başını iki yana salladı.

— Bize yardımcı olmanızı çok isterdim. Güvenlikten sorumluyum ve görevim bazen çok korkunç şeyler yapmamı gerektiriyor. Üstelik bu sadece size yönelik bir şey de değil. Son kez soruyorum, doğruyu söylemeyi kabul ediyor musunuz?

— Biraz önce söyledim ya.

— Bu sizin aleyhinize.

Albay Tevfik parmaklarını şıklatınca, adamlarından biri koşarak odadan çıktı. Biraz sonra üzeri kadife kaplı bir tepsiyle geri döndü. Natalya'nın yüzü sapsarı kesildi. Tepsinin üzerine Nikon fotoğraf makinesi konmuştu. Hileli aletin bütün parçaları sökülmüştü. İki KHAD ajanını öldürdüğü silah, şarjöründe dört kurşunla birlikte hemen yanına bırakılmıştı.

Albay Tevfik kalktı ve masanın çevresinde bir tur atıktan sonra küçük tabancayı dikkatle parmaklarının arasına aldı.

— İşte, en iyi iki adamımı öldüren silah, dedi.Tabîi siz hâlâ basit bir gazeteci olduğunuzu iddia ediyorsunuz.

Natalya cevap vermedi. Aklı karmakarışık olmuştu. Silahı buldukları andan itibaren tek bir şans kalmıştı. Afganlılar onun KGB'den olduğunu hiçbir zaman anlamamalıydılar. Görevinin temelinde bu yatıyordu. Kendi tarafından kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti. Artık vebalı birinden farkı yoktu. Birden Stalin'in casusu, Richard Sorge aklına geldi. Japonlar Sovyetler'e onu takas etmeyi önermişler, fakat Sovyetler teklifi reddedince, ajan asılarak öldürülmüştü.

Başını kaldırdı.

— Size bir şey göstermek istiyorum, dedi sakın bir sesle. O zaman fikrinizi değiştireceksiniz, fakat önce iplerimi çözeniz gerekiyor.

Sesi o kadar ikna ediciydi ki, Albay Tevfik adamlarına onu çözmelerini işaret etti. Natalya kalktı ve yumruklarını sıkarak, masaya doğru bir adım attı. Sonra vahşi bir hareketle öne atıldı. Kafası pencere camını yere indirdi. Eğer iriyen bir polis önüne geçmeseydi, dışarı atlayabilecekti.

Bir kobra çevikliğiyle dönerek, karşısındakinin karın zarını yırtan sert bir tekme savurdu. Bu eski bir tekvando numarasıydı. Diğer polisler üzerine hücum ettiler. El ve ayak hareketleriyle, gerçek bir yırtıcı hayvan gibi onları safdışı etmeye başladı. Albay Tevfik masasının arkasında, beti benzi atmış, emirler yağdırıyordu. Böyle bir fırtınaya şimdiye kadar rastlamamıştı. Adamlarından bir başkası, ensesine çekikç gibi inen bir elle, ölmüş yatıyordu. Polislerden biri tabancasını çıkarınca, albay kükredi.

— Öldürmeyin onu.

Sonunda Natalya'nın sırtına bir heykel düştü ve genç kadın hareketsiz kaldı. Adamlar hemen ellerine ve ayak bileklerine kelepçe geçirdiler. Tevfik, alını ter içinde, rahatlayarak tekrar yerine oturdu. Bir yandan da kadını, CIA casusuyla ilgili daha fazla şey öğrenmek için tutukladığını düşünüyordu.

Natalya, başı önünde kendine gelmeye çalışıyordu. Ümidi kırılmıştı. Artık intihar etmek için kolay kolay fırsat yakalayamayacaktı. Albay Tevfik ona neredeyse hayranlıkla bakıyordu.

— Sanırım bize söyleyecek çok şeyiniz var, dedi. Pek çoğunun beni ilgilendireceğinden eminim. Kabil'e kimi öldürmeye geldiniz?

Natalya cevap vermedi. Korkunç bir şekilde işkence göreceğini biliyordu. Hemen konuşmaya

başlarsa, daha sonra söyleyecek bir şey bulamazdı. O yüzden şimdilik konuşmamaya karar verdi.

Albay Tefvik ısrar etmedi

— Gazetecileri içeriye alın, dedi.

Adamlarından biri kapıyı açtı ve odayı bir televizyon ekibi doldurdu. Natalya güçlükle soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Bunlar Kabil'den geçen, üç Sovyet televizyonu muhabiriydi. Onlarla çeşitli nedenlerle daha önce de karşılaşmıştı. Muhabirler şaşkınlıkla ona ve yerde yatan iki KHAD polisine baktılar.

— Yoldaşlar, tam zamanında geldiniz! Yöneticilerimizden bazılarını öldürmeye gelen emperyalist bir casusu yakalamış bulunuyoruz. İşte burada, onu filme çekebilirsiniz. Çok tehlikeli olduğu için, bağlamak zorunda kaldık. Silah bile kullanmadan iki adamımızı öldürdü. Onları da filme alabilirsiniz... CIA'daki patronları ona iyi eğitim vermiş olmalılar.

Sovyet kameraman çalışmaya başlamıştı bile. Albay Tefvik hoşgörülü bir ifadeyle tutsağın yanına geçmişti. Natalya öfkeyle yurttaşlarının gözlerinin içine baktı. Bu film Sovyetler Birliği'ne gidecekti. Onu tanıyanlar ne düşüneceklerdi? Birden avaz avaz kim olduğunu bağırarak istedi, fakat görev duygusu bunu yapmasına engel oldu.

Parti... O bunun için eğitilmişti.

Fırsattan istifade ederek biraz dinlenmeye çalıştı. Gazeteciler binlerce soru soruyorlar, her açıdan çekim yapıyorlardı. Albay Tefvik, bu yabancıнын görevinin mutlaka çok önemli olduğunu söylüyordu. Sonunda kendini tutamadı.

— Yoldaşlar, dedi. eğer birkaç dakikanız varsa, size ikinci bir emperyalist casus daha gösterebilirim.

Yardımcılarından birini çağırarak, kulağına bir şeyler fısıldadı.

* * *

Malko ayağa kaldırıldığını hissetti. Bütün kasları ağrıyordu ve kafası bir misli büyümüş gibiydi. Ayaklarının çözüldüğünü görünce çok şaşırdı. Hatta yüzünü nemli bir bezle silip, saçlarını bile taramışlardı.

Sonra iki sivil nazikçe, onu koridor boyunca sürüklediler. Adamlar onu bir büroya sokmuşlardı, gözleri spotların ışığıyla kamaştı. Işık yüzünün acınacak durumunu daha da belirginleştiriyordu. Albay Tefvik hemen durumu kurtarmaya çalıştı.

— Bu adam zorlu bir çatışma sonucunda yakalandı, o yüzden suratı bu halde. Adı Malko Linge, Avusturyalı bir maceracı, Nazi sempatanı ve CJA ajanı. Güvenlik servisimiz, onu Mathias Lauman adına düzenlenmiş pasaportu sayesinde yakaladı. Böylece foyası meydana çıktı.

— Kabil'e ne yapmaya gelmiş? diye sordu muhabir.

— Henüz itiraf etmedi, fakat yakında eder, dedi Tefvik. Jennifer Stanford denilen kadınla bağlantısı olduğu kesin. Bu ikisinin varlığı Amerikan - Pakistan işbirliğinin en güzel kanıtı. Bir olup Necibullah rejimini devirmek istiyorlar.

Kameraman konuşmayı filme alıyordu.

Malko, Jennifer'ın bakışlarını aradı, fakat boşunaydı. Genç kadın başka bir dünyada gibiydi. Onu nasıl ve niçin tutuklamışlardı? Onu gerçek Jennifer Stanford zannettiklerini anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Albay Tefvik, televizyoncuların bir an önce gitmesi için kabalaşmaya başlamıştı. Hemen işe

koyulmak istiyordu. Yalnız kaldıklarında, iki tutsağına döndü.

— Bay Linge, daha fazla yalan söylemeyin. İki adamımızı sizin öldürmediğinizi artık biliyoruz. Eğer bize yardımcı olursanız, sadece kısa bir süre hapis yatarak kurtulabilirsiniz. Bu kadın kim? Onu nereden tanıyorsunuz?

— Ona otelde rastladım, dedi Malko, biz sadece iki gazeteciyiz...

Tevfik bir kahkaha patlattı.

— Durun! Siz emperyalist ajanlarsınız. Fakat sanırım işiniz, ortağınızınkinden çok daha önemli. Yoksa kaçmanızı sağlamak için, adam öldürmeye kalkışmazdı. Birlikte yargılanacaksınız. Fakat önce gerçeği öğrenmemiz gerekiyor. Kabil'e ne yapmaya geldiniz?

— Size daha önce de söyledim, dedi Malko. Askeri durumu anlayabilmek için.

— Pekâlâ. O da sizinle mi çalışıyordu?

— Hayır.

— Adını biliyor musunuz?

— Evet. Jennifer Stanford. Avustralyalı.

Tevfik başını salladı ve Malko'nun önüne Jennifer Stanford'un gerçek resmini koydu.

— İşte Jennifer Stanford. Bu sadece onun kimliğine büründü. Fakat siz onun gerçek kimliğini mutlaka biliyorsunuzdur. Kim o? Konuşun, bunun faydasını görürsünüz.

Cevap, Kabil askeri mezarlığında idi. Ama bu, karşıdaki kadının kim olduğunu açıklamazdı... Albay Tevfik bir puro yaktı. Kendini tam formda hissediyordu. Uzun zamandır sorgulayacak bu kadar ilginç insanlarla karşılaşmamıştı.

— Artık Sovyet yoldaşlarımız gittiğine göre, ciddi bir şekilde çalışmamızın zamanı geldi. Size düşüneniz için biraz zaman tanıyorum. Başkan'a

bizzat kendim bilgi vermek zorundayım. Döndüğümde sorgulamaya başlayacağım. Önümüzde bütün bir gece var, hatta yarın ve bütün hafta. Nefes aldığınız sürece bu iş devam edecek.

Kapıyı çarparak odadan çıktı. Malko yine "Jennifer"ın bakışlarını aradı, fakat boşunaydı. Genç kadın ölmüş gibiydi. Acaba gerçek kimliği neydi?

Mutlaka Sovyet olmalıydı. Afganistan'da çıkarları olan CIA'dan başka, yalnızca KGB vardı. Fakat gerçek görevi neydi? Malko'yu bu işe niye karıştırmıştı?

* * *

— Yoldaş Elias, hemen gelmen gerekiyor.

Aleks Gonçarof un sesi çok kötü çıkıyordu. Elias Mavros, tam Intercontinental'e yemeğe gideceği sırada telefonla arandığı söylenmişti. Sovyet subayın bu şekilde konuşması için çok önemli bir sebep olmalıydı.

— Geliyorum, dedi.

Taksiye atlayıp, şoföre Darulaman Yolu'na gitmesini söyledi. Sovyet Elçiliği'nin önüne gelince, arabayı durdurdu.

Bir koruma görevlisi otomatik kapının düğmesine bastı. Saat çok geç olduğundan elçilik boştu. Aleks Gonçarof, onu girişte bekliyordu.

— Gel, yoldaş.

Son karşılaşmalarından neşeden eser yoktu. Elias Mavros, onu Afganistan'ın büyük bir haritasının asıldığı, teleks makineleri dolu bir odaya kadar izledi. Aleks Gonçarof, videoya bir kaset koydu. Elias Albay Tevfik'in renkli yüzünden başka bir şey göremedi. Sonra kamera Natalya'yı yakın plana aldı.

Donup kalarak, yapılan konuşmaları ve yorumları dinledi. Gözlerini Sovyet kadından ayıramıyordu. Malko acınacak durumda içeri girince, hayret dolu bir çığlık attı.

Ölüm sessizliği içinde, görüşmenin geri kalanını dinlediler. Sonra Aleks videoyu kapattı.

— Bu film bir saat içinde Moskova'da olacak. Yoldaşlarımız seyredecekler. Biliyorsun, Kabil'deki her olayı dikkatle izliyorlar. Tabîi hemen ardından teleks mesajları yağmaya başlayacak. Şifre çözücüyü uzaklaşmamasını söyledim.

— Bu film ne zaman çekilmiş?

Elias Mavros'un sesi heyecandan titriyordu. Gözleri yaşla dolmuştu.

— Aşağı yukarı bir saat oluyor. Sonra hemen buraya geldiler, fakat kimi çektiklerini bilmiyorlar. Kimse bilmiyor..

— Onu nasıl tutuklamışlar? Niçin?

Bilinmez. Televizyoncuların daha önceden alınmış randevuları vardı. Sadece rastlantı, yoksa hiçbir şey öğrenemedik... KHAD bize güvenmiyor.

Elias elleri titreyerek bir sigara yaktı.

— Ben Tefvik'i görmeye gideceğim dedi, iyi bir dosttur. Natalya'yı kurtarmalıyız.

Aleks Gonçarov ciddi gözlerle ona baktı.

— Hayır, yoldaş. Hiçbir şey yapmamalıyız Her ikisinin de mümkün olduğunca çabuk ölmeleri bizim için iyi şans olacaktır.

XVI. BOLUM

Elias Mavros, KGB subayına korkulu gözlerle baktı. Tanışalı beri aralarında ilk kez tam bir anlaşmazlık vardı. Yumuşak bir sesle itiraz etti:

— Yoldaş, Amerikalı için ben de seninle aynı fikirdeyim. Fakat Natalya'yı KHAD'ın ellerine terkedemeyiz. Ona neler yapacaklarını tahmin edersin... O silahın neden onda olduğunu merak ediyorlar. Zavallıyı parçalara ayırırlar. O da bizden, sadece görevini yaptı.

Aleks Gonçarof bir votka şişesi çıkardı. İki kadehe içki doldurduktan sonra kendisinininkini bir dikişte bitirdi.

— Yoldaş Elias, sana duyduğum dostluğu bilirsin, fakat anlaman gerekiyor. Bu sadece Natalya ile değil, aynı zamanda bizimle de ilgili bir konu... Afganlılar onu konuştururlarsa, hükümetime karşı cephe alırlar. Peki bunların ceremesini çekecek olan kim? Sen ve ben. Sen Yunanistan'a dönebilirsin. En kötü olasılıkla bir daha Sovyetler Birliği'ne girmen yasaklanır. Fakat

ben Moskova'ya çağırılırim ve savaş konseyine çıkarım. Mutlaka bir suçlu aranacaktır. Bir bakan gelip, Necibullah'dan özür diler ve bir yanlışlık yapıldığını söyler. Ben kurşuna dizilirim her şey yoluna girer...

— Demek ki onu kurtarmalıyız, dedi Elias Mavros.

— Öyle gerekiyordu, fakat bunu gizlice yapmamız olanaksız. Eğer yakalanırsak durum daha da kötü olur. Bu sefer Poul-e-Charki'yi sen ve ben boylarız...

Elias Mavros başını elleri arasına aldı. Sovyet subayın haklı olduğunu biliyordu. Fazla duygusal olması, Delhi'ye giden ilk uçağa atlayıp buralardan gitmesine engel oluyordu. Başını kaldırdı.

— Moskova ve Taşkent arasındaki havalimanı hâlâ çalışıyor mu?

— Evet. Niçin?

— Onları kurtarırsak uçağa bindirmek için. Natalya kim olduğunu itiraf etmeden bunu yapmalıyız. Her zaman bir hikâyeye uydurabiliriz. Ellerin delilleri yok...

KGB subayı alayla güldü.

— Senin gizli tankların mı var, yoldaş?

Elias Mavros omuz silkti.

— Hayır, ama bazı fikirlerim var. Üstelik buradaki pek çok kişi bana güveniyor.

— Kendini içeri tıktıracaksın.

Kominform'un yaşlı militanı kadere boyun eğdiğini gösteren bir işaret yaptı. Altmış sekiz yaşındaydı ve bu onun için pek önemli değildi. Hem büyük riskleri göze alarak bile olsa, Sovyetler Birliği'ne son bir hizmette bulunmak onu mutlu ediyordu.

— Kaybedecek zamanımız yok, dedi yerinden

kalkarak Havalimanıyla konuşabilirsin, İlyuşınler kaçta kalkıyor?

— Zamana bağlı. Genellikle öğleden sonra kalkıyor.

— Bana elçiliğin bir arabasını verebilir misin?

— Hayır.

Cevap açık ve netti. Elias Mavros yerinden kalkıp, kapıya yöneldi.

* * *

Malko, kendini şimdiden **ölu** gibi hissediyordu. Derisine milyonlarca iğne batınıyor gibiydi. Üç saatten beri, hücrelerin ve sorgulama salonlarının bulunduğu binanın avlusunda, iple içi buz gibi su dolu bir fiçinin içine sallandırılıyordu. Vücudunun ısısı **30** dereceye inmiş olmalıydı. Artık iki düşünceyi bir araya getiremeyecek kadar bilincini yitirmişti.

Aklında tek bir fikir vardı: Daha fazla acı çekmemek. Uzaklardan bir ses duydu, sonra biri kulağına bağardı.

— **Kabil'e** ne yapmaya geldin?

Cevap vermek istese bile, dudaklarını kımıldatacak durumda değildi. Birden bazı hışırtılar oldu ve onu tutan ip, gövdesini sudan çıkardı. Vücuduna çarpan soğuk hava şimdi ona ılık geliyordu. Bir havluyla kurulamaya başladıklarında, acıyla bağardı.

Mahvolmuştu. Onu, kendisine fazla sıcak gelen bir odaya getirdiklerinde hareket edemiyordu. Sonra sıcak bir havluyla tekrar kurulandı ve elbiseleri giydirildi. Ancak zorla biraz votka içirildikten sonra gözlerini açabildi. Gördükleri dehşet vericiydi. Bulunduğu odanın duvarlarında demir kablolar, sopalar, kırbaçlar asılıydı, kenarda

daktiloya benzer, içinden elektrik tellerinin çıktığı bir alet gördü.

Tevfik'in adamları onu sandalyeye bağladılar. Sol göğsüne madeni bir şey konduğunu hissetti, sonra bir ikincisi burun deliğine, üçüncüsü de kulağına yerleştirildi. Bunlar elektrottu. İşkencecilerden biri ayağının topuğunu nemli döşemeye bastırdı. Albay Tevfik karşısına dikilmişti.

— Burada kimse senin bağırdığını duyamaz, dedi. Zamanımız var, Kabil'e ne yapmaya geldin?

Malko başını salladı. "Hiçbir şey" demek istedi, fakat dudakları artık işlevini yapamıyordu. Birden vücuduna verilen elektrik akımıyla bağırmaya başladı. Cellatları dikkatle onu izliyorlardı. Akım kesilince, külçe gibi yana yığıldı. Kalp atışları göğüs kafesini patlatacak derecede şiddetliydi.

— Ortağın kimi öldürecekti?

Tevfik karşısında bağınıyordu.

Malko "bilmiyorum" demek için dudaklarını kıpırdattı. Elektrik akımı tekrar başladı. Bunun daha ne kadar süreceğini bilmek olanaksızdı. Gözlerinin önünde şimşekler çakıyordu. Sonra karanlık oldu.

Yavaş yavaş zaman kavramını yitiriyordu. Kısa bir dinlenmenin ardından, dehşet anları yeniden başlıyordu. O anda pantolonunun ve külodunun indirildiğini hissetti. Elektrodu cinsel organına bağlıyorlardı. Albay Tevfik'in sesini duydu.

— Beni yormaya başladın. Gerçekten acı çekmenin ne demek olduğunu şimdi görürsün...

Malko birazdan duyacağı acının insanı çıldırtacak kadar kötü olduğunu biliyordu. Ağzı kurumuş ter içinde kalmıştı. Albay Tevfik bir sigara yakıp, dumanını yüzüne üfledi.

— Sana düşünmen için birkaç dakika veriyorum,

dedi. Aklını başına toplasan iyi edersin. CIA'daki patronların seni buradan kurtarmaya gelmeyecekler.

Odadan çıktı ve demir kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

* * *

Natalya, üzeri kan lekeleriyle kaplı demir masanın üzerine yatırılmıştı. Burası Sadarat'taki üç sorgulama salonundan biriydi.

Biraz ileride, yüzü morarmış ve üzeri örtülmüş bir ceset vardı. Genç kadını etkilemek için, ceset özellikle odadan çıkartılmamıştı. Sorgulama sırasında pek çok kurban hayatını yitiriyordu. Bu adam, silah depolarının yerini söylemeyi reddettiği için, kendi türbanıyla boğazı sıkılarak öldürülmüştü. Albay Tefvik öfkeyle odaya girdi. Malko'yu üç saat boyunca sorgulamış, fakat bir sonuç elde edememişti. Onu ne pahasına olursa olsun konuşurmalydı.

Natalya gece boyunca pek çok harekete uğramıştı. Adamlar tek bir kelime konuşmaksızın ona tecavüz etmişlerdi. Albay Tefvik, hayranlıkla genç kadının düz karnına ve güçlü kaslarına baktı. Göğüsleri o kadar sertti ki, yatarken bile dimdik duruyorlardı. Başka şartlarda olsa Afganlı subay bu durumdan yararlanmasını bilirdi. Fakat önce dilini çözmeliydi. Sonra ifadesini imzalatır imzalatmaz, fazla yıpranmamış olmazsa biraz hoşça vakit geçirebilirdi...

— Konuşmaya karar verdin mi? diye sordu yumuşak bir sesle.

— Bir şey bilmiyorum.

Sesini yükseltmemiş, itiraz da etmemişti. Tam bir profesyonel gibi, gücünü harcamaktan

kaçınıyordu. Albay Tevfik, bu gibi durumlar için çok iyi eğitim görmüş biriyle karşı karşıya olduğunu biliyor, bu da daha fazla heyecanlanmasına sebep oluyordu.

En güzeli onun bir kadın olması ve direncinin sona ereceği düşüncesiydi. Hayranlıkla genç kadının vücudunu seyretti. Onu arzulamaktan kendini alamıyordu. O anda yalnızdılar ve istediğini yapabiliirdi. Fakat casusları görmek için, generalin geleceği tutarsa, durum kendisi için pek iyi olmazdı. Adamlarından birine döndü.

— Bana bir kaşık getirin.

Sıradan bir cümleydi bu, fakat Afganlı subayın gözlerinde tehlikeli bir ışık yanmıştı. Bu yöntemi ona, henüz doktor Necib diye çağrıldığı zamanlarda başkan Necibullah öğretmişti. KHAD'ın başındayken, teknik bilgileri sayesinde, sorgulamaya "bilimsel" bir özellik kazandırmıştı.

KHAD ajanı elinde istenen kaşıkla geri döndü. Bu, kenarı jilet gibi keskin, küçük bir kaşıktı. Eline aleti alarak, pratisyen doktor gibi, dikkatle genç kadının üzerine eğildi. Bu kez bakışları karşılaştı.

— Sana ne yapacağımı biliyor musun?

Sadece çenesi titredii. Tevfik sinirlenerek devam etti:

— Bu kaşıkla gözünü çıkaracağım. Çok canın yanacak, üstelik çıkan gözün yerine yenisini koyamazsın. Konuşmamakta inat edersen, öbür gözünü de çıkaracağım. O zaman kör kalacaksın... Konuşursan yaşarsın.

Natalya cevap vermedi, fakat bütün adalelerinin kasıldığını hissediyordu. Karşısındakine inanıyordu. Bir an gri gözlerinden korku okundu. Sonra o da silindi. Gözlerini kırpmıyordu bile.

Doktor Necibullah'ın öğrettiği gibi, hiç tereddüt etmeden Tevfik kaşığı gözüne soktu. Genç kadın

öyle bir çığlık attı ki, kurbanlarının acılarına alışmış işkencecilerin bile yüreği parça parça olurdu... Birden Natalya'nın kollarını tutan kayışlardan biri koptu ve genç kadın elinin kenarıyla Tefvik'e vurdu.

Tefvik nefesi kesilerek geri sıçradı. Küçük kaşık Natalya'nın gözüne saplı kalmıştı. Sonra öfkeyle öne atıldı ve kaşığın sapını yakalayarak, saatin ters yönüne çevirdi ve göz sinirlerini parçaladı. Göz, yuvasından çıkarak, celladın ayaklarının dibine düştü.

Natalya hiç durmadan bağıırıyordu. Başını bir sağa, bir sola çeviriyor, her tarafa kan sıçratıyordu. Tefvik iğrenerek uzaklaştı.

— Temizleyin şunu, pansuman yapın, dedi.

Yine de yüzü yeşile yakın bir renk almıştı... Yan taraftaki bürosuna giderek votka şişesini kaptı. Alkol iyi gelmişti. Bitişikten hâlâ korkunç çığlıklar geliyor. Ulusal Af Örgütü'nün, Necibullah'ı, acınacak durumda olan birkaç politik tutukluyu serbest bıraktığı için kutlayan telgrafını düşününce acı acı güldü.

* * *

Tutuklunun oyulan sol gözü pansumandan görünmüyordu. Yüzü hâlâ acıyla gerilmişti. Albay Tefvik yanına yaklaştı.

— Çok üzgünüm, korkunç acı verdiğini biliyorum, fakat savaştayız, değil mi? Sorgulamaya devam etmek zorundayım. Artık konuşmaya karar verdiniz mi? Yoksa...

Elindeki kaşıkla oynuyordu. Kadın başını ondan tarafa çevirince ve sağlam gözünde en ufak bir nefret bile göremeyince çok şaşırıldı.

— Evet.

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, yanlış duyduğunu sandı.

— Ne öğrenmek istiyorsunuz?

— Bekleyin.

Tevfik adamlarından birine, teybi çalıştırmasını işaret etti.

— Kimin için çalışıyorsunuz?

— Amerikalılar için, dedi genç kadın. Amerikan Gizli Servisi'nde, Planlama bölümünde.

— Sorumlu kim?

— David Crumb, İstihbarat bölümünün eski müdürü.

— Sizi buraya gönderen o mu?

— Evet.

— Jennifer Stanford ile olan ilginiz nedir?

— Avustralya Gizli Servisi'nin izniyle onun yerini aldım. Çünkü buraya gelmek için vizesi vardı.

— Gerçek isminiz nedir?

— Bunu size söyleyemeyeceğim.

Albay Tevfik ısrar etmedi. Nasılsa Sovyet dostları onun kimliğini tespit ederlerdi. Daha önemli şeyler vardı.

— Afganistan'daki göreviniz neydi?

— Başkan Necibullah'ı öldürmek, diye cevap verdi sakın bir sesle.

Bu inanılmaz bir şeydi. Bu casus kadını sevmeye başlamıştı. Onun sayesinde generalliğe terfi edecekti.

— Nasıl?

— Bana verilen silahı kullanarak.

— Onu kim yaptı?

— CIA'nın Teknik bölümü. Langley'de yapıldı.

Neyse ki teyip çalışıyordu.

— Nasıl gerçekleştirmeyi düşünüyordunuz?

— Ya Cuma günü camiye gittiğinde, ya da köpek dövüşlerinde.

— Başkan'ın köpek dövüşlerine gideceğini nereden biliyordunuz? Bu çok gizli bir bilgi, dedi Tefvik birden kendine gelerek.

— Selim Han'dan öğrendik. Bunu bütün gazetecilere söyledi.

— Ya camiye gideceğini?

— Başkan'ın basın danışmanlığını yapan kardeşi beni caminin karşısına götüreceğine söz vermişti.

— Bunu niçin yapacaktı?

— Benimle yatmak istiyordu.

Tefvik alını sildi. Sorgulama salonu çok sıcaktı, fakat duydukları o kadar şaşırtıcıydı ki, soğuk terler döküyordu. Ama hâlâ karanlık noktalar vardı.

— Amerikalılar niçin Başkan'ı öldürtmek istiyorlardı?

— Bilmiyorum. Bu karar benim düzeyimdeki görevlilere söylenmez.

Yorularak sağlam gözünü kapadı. Tefvik'in soracak daha bir sürü sorusu vardı, fakat öğrendikleri bile hazine değerindeydi.

— Çok iyi, dedi. Daktiloya çeksinler de imzalayın.

Odadan çıkıp, Amerikalı ajanın hâlâ elektrikli sandalyeye bağlı olduğu salona girdi.

— Tavrınızı değiştirdeniz iyi edersiniz. Suç ortağınız, CIA'nın başkan Necibullah'ı öldürme planını itiraf etti. Eğer yardımcı olursanız, sıkıcı sorgulamalardan geçmeden, hemen kurşuna dizilmenizi sağlanm.

Malko onu zorlukla dinliyordu. Beyninde bir ışık yanmış ve her şeyi anlamaya başlamıştı. Fakat artık çok geçti.

XVII. BOLUM

Elias Mavros bütün gece gözünü kırpmamıştı. Natalya'yı kurtarmanın yollarını arıyordu, ama aklına gelen çarelerin uygulanması zordu. Bulunduğu yerden onu ancak askeri bir operasyon kurtarabilirdi. Geçen her saat aleyhine işliyordu. KHAD bu kadar önemli bir dava için güvenlik önlemlerini iki misline çıkarırdı. Boğazı kurumuştu, bir kahvenin iyi geleceğini düşündü.

Tam aşağıya inmişti ki, Aleks Gonçarof ile karşılaştı. Yüzü çok solgun görünüyordu.

— Haberlerim var, dedi gazeteciyi görünce. Benimle gel.

Elias, onu Kabil Oteli'nin karşısında duran Volga'ya kadar izledi.

— Hiç uyumadım, dedi KGB subayı. Moskova'daki karışıklığı tahmin bile edemezsin. Bütün gece bana mesaj yolladılar. Her tehlikeyi göze alarak, bilgi vermeye çalıştılar.

— Ne gibi?

— Bu öğleden sonra, saat ikide Taşkent'e bir uçak kalkıyor. Roket yükünü teslim ettikten sonra, boş olarak geriye dönecek bir llyuşin 96. Ne yapıp edip; Natalya'yı o uçağa ulaştırmalıyız. Tabii bu arada kendimizi de tehlikeye atmamalıyız. Yoksa başımız büyük belaya girer...

Elias şaşkınlıkla sordu:

— Oradakiler ne yapmaya karar vermişler?

— Hiçbir şey. İşi bize bırakıyorlar.

Elias Mavros'un aklına aniden bir şey geldi.

— Natalya yalnız değil. Amerikalı ajan da var.

Aleks Gonçarof un yüzünde neşeli ve vahşi bir gülümseme belirdi.

— Dostlarımız, onu birkaç yıl Moskova'da ağırlamaktan mutluluk duyarlar.

Elias Mavros, düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturuyordu.

— Ya Selim Han. Planlarımızdan onun da haberi var.

— Ona mümkün olan en kısa zaman da bir "spetnatz" göndermeye çalışırız, diye homurdandı KGB subayı. O da beklerken çenesini kapar. Ne de olsa beceriksizliğini ortaya dökmez, değil mi?

— Bu bir çözüm yolu değil, diye iç geçirdi Mavros. Şu anda sadarat'taki sorgulama merkezinde olmalılar. Ben Tevfik'i görmeye çalışayım, bakalım neler olacak.

— Elinden geleni yap, dedi Aleks Gonçarof. Ben de düşüneceğim.

* * *

Malko soğuktan uyandı. O kadar yorulmuştu ki, etine batan sivri taşlara rağmen, yere uzanmıştı.

Bütün vücudu sızlıyor ve dişleri birbirine vuruyordu. Sorgulaması bir gece önce, Albay

Tevfik'in tehditlerinden sonra, sona ermişti. Onu hücrelerine götürmüşler ve ilk kez, içinde birkaç pirinç tanesi görünen bir tas çorba vermişlerdi. Doğrulup, yukarıdaki delikten mavi gökyüzünü seyretti.

O sırada kapı açıldı ve bir asker onu tuvalete götürdü. Zorlukla ayakta durabiliyordu. Sonra kahveye benzer bir fincan sıcak su içtikten sonra, iki sivil onu büroya götürdüler. Albay Tevfik yeni traş olmuş, kusursuz giysiler içinde onu karşıladı.

— Üstleriniz sizi bir görselerdi, dedi içgören bir ifadeyle... Üstelik dün akşam, sırf acıdığımın sorgulamaya ara verdim. Şimdi tekrar başlıyoruz. Sizinle birlikte gönderilen kadının adı ne?

— Biliyorsunuz, Jennifer Stanford.

Afganlı başını salladı.

— Hayır, sadece onun kimliğini almış, fakat o değil." Bana gerçek kimliğini söylemezseniz, kurşuna dizilirsiniz.

— Ben onu sadece bu isimle tanıyorum, diye tekrar etti Malko.

Bir yandan da askeri mezarlıktaki cesedi düşünüyordu. Oraya bir gidebilseydi! Bir sivil kapıyı açıp, Albay Tevfik'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

— "Daha sonra devam edeceğiz, dedi. Sizi hücrenize götürecekler.

Elias Mavros gelmişti ve CIA ajanının kolay kolay konuşacağını sanmıyordu. Bürosuna geçip, Yunanlı'yı buyur etti. Gazeteci ona pırıl pırıl bir gülümsemeyle baktı.

— Aziz dostum, çok iyi işler yaptığını duydum. Sovyet dostlarımız, bize çektikleri filmi gösterdiler.

— Aslında şansımız vardı, dedi Albay, bu iki

emperyalist ajan çok önemli bir görevle gelmişler: Başkan Necibullah'ı öldürmek istiyorlarmış!

— Olamaz!

Yunanlı'nın şaşkınlığı samimiydi. Karşısındaki bunu nasıl biliyordu? Demek ki Natalya konuşmuştu. Birden bacaklarının kesildiğini hissetti.

— Evet, diye devam etti KHAD subayı. Kadın zor bir sorgulamanın sonunda itiraf etti. CIA onlara, Necibullah'ı öldürmesi için para vermiş.

— CIA! diye bağırdı Elias Mavros. Bu emperyalist aptallar hiç değişmeyecekler...

Natalya'yı düşünürken gözlerinde yaş vardı. Bu dahice bir davranıştı. Oynadığı oyun gerçek kimliği öğrenilene kadar devam edebilirdi. Şimdilik hiçbir şeyi ispatlayamazlardı. Fakat ciddi bir araştırma, gerçeği meydana çıkarırdı.... Ne pahasına olursa olsun, onları Afganlılar'ın elinden kurtarmalıydı.

— Onları ne yapacaksınız? diye sordu.

— Sorgulamaları nerdeyse bitti sayılır. Adamın kimliğini tesbit edildi. Uzun zamandan beri CIA için çalışan Avusturyalı bir maceraperestmiş, kadının durumu biraz daha karanlık. Bir süre CIA için çalışmış Avustralyalı bir gazetecinin kimliğini almış. Fakat bulacağız.

Elias Mavros hayranlıkla gülümsüyordu.

— Onları burada mı tutuyorsunuz?

— Soruşturma kısa bir süre devam eder. B bloktaki iki hücre boşalır boşalmaz, onları Poul-e-Charki'ye göndereceğiz.

— Onları görmek mümkün mü?

— Sen görebilirsin, dedi kısa bir tereddütten sonra. Ne de olsa dostuz. Fakat kimseye söz etmeyeceksin. Nedenini birazdan anlarsın. İki yanına askerler dizili uzun koridor boyunca, Albay Tevfik'i izledi. İlk kapı açıldı ve Elias Mavros yerde büzülmüş yatan adamı farkettiler. Amerikalı ajanın

çok acı çektiği belli oluyordu. Hemen hemen bir ölüden farksızdı. Albay Tevfik'in yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi.

— Bu Poul-e-Charki'den hiç çıkamayacak. Her şeyi anlatmadan onu kurşuna dizmeyeceğiz. Kadın için bir halk mahkemesi daha iyi. Umarım sen de gelirsin ve iyi yazılar yazarsın.

— Tabî, diye onayladı Elias Mavros.

Bir sonraki kapı açıldı. Natalya oradaydı. Yerde büzülmüş, titreyerek yatıyordu. Yüzünü onlara dönünce, Elias Mavros gözündeki pansumanı farketti.

— Onu biraz hırpalamamız gerekti! diye açıkladı alçak sesle Albay Tevfik. Ancak bir gözünü kaybettikten sonra itirafta bulundu. Biraz zorlu biri.

Elias Mavros cevap veremeyecek kadar heyecanlanmıştı. İri ellerini ceketinin dibine daldırdı. Natalya'nın sağlam gözüyle kendisine baktığını görünce, bayılacağını sandı. Onu tanıdığı kesindi. Yunanlı, genç kadının yanına çömelip, ondan özür dilemek istedi. Duygularını anlatabilecek kadar uzun baktıktan sonra, arkasına döndü.

Bir gardiyan yanlarına yaklaşp, Albay Tevfik'e saygıyla bir şeyler söyledi.

— Bu adamlar odundan farksızlar. Kadının bu gece uykusunda Rusça konuştuğunu söylüyorlar.

Elias Mavros, yerin ayağının altından kaydığını hissetti. Tevfik omuz silkti.

— Daha Rusça ile İngilizce arasındaki farkı bile bilmiyorlar.

Elias Mavros'un gülecek hali yoktu. Birlikte büyük avluya çıktılar.

— İşte, iki saat sonra götürülecekler. Kâğıtları bekliyorum. Araba orada.

Hücreleri ve soruşturma merkezini barındıran

binanın önüne park etmiş gri renkteki Volga'yı gösteriyordu.

— Pek tedbirli değilsiniz, dedi Elias Mavros. Poul-e-Charki oldukça uzak sayılır.

Albay Tefk kurnazca güldü.

— Basit, ama silahlarla donatılmış, bir araba büyük ve gösterişli bir arabadan çok daha iyidir. Etrafta bir sürü gözcü mücahit var. Ama bunun gibilerine değil, senin bahsettiğin türden olanlara dikkat ediyorlar. Şüphe çekmemek için, bazen böyle sıradan araçlar kullanıyoruz. Her şeyi gözlemeleri olanaksız.

Albay Tefk onu arabasına götürürken, Elias Mavros gri Volga'ya son bir kez baktı. Bir mucize gerçekleştirebilmesi için iki saatten biraz daha fazla zamanı vardı.

XVIII. BOLUM

Selim Han, geleneksel giysileri içinde, Elias Mavros'un anlattıklarını dinliyordu. Kızarmış gözleri ve kötü tıraşı, ona yenik düşmüş bir hava veriyordu. Yunanlı üzerine eğilmiş, ona Rusça bir şeyler söylüyordu. Darulaman Yolu'ndan, doğruca oraya gelmişti. Zaman ilerliyordu. Selim Han'ı haşhaş aleminden ayırabilmek için on beş dakika uğraşması gerekmişti. Büyüklük rüyası sona ermiş ve artık hiçbir şeyden zevk almaz olmuştu. Hem başkanlıktan, hem de iki buçuk milyondan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Zeba bile uyuşukluğunu gideremiyordu.

Mavros, boğazı kuruyarak, konuşmasını kesti. Düşünmekten başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Selim Han aldırılmaz gözlerle ona baktı.

— Dediklerini yapmamın benim için hiçbir kazancı yok...

Elias Mavros nefretle onu süzdü.

— Tabii ki var, kellen! Eğer KHAD senin başa

geçmeye hazırlandığını duyarsa, Necibullah seni asla affetmez. Adamların zırhlı birliklerin önünde fazla dayanamazlar.

— Bunu nasıl öğrenecekler?

Mavros, bir insanın bu kadar saf olabileceğine inanamıyordu.

— KHAD'ın ellerine düşenleri nasıl sorguya çektiklerini biliyor musun? Sonunda her şeyi söylettirirler. Evinin çevresini sararlar ve seni öldürürler. Tevfik'in senden nefret ettiğini biliyorsun...

Selim Han cevap vermedi. Yine düşüncelere dalmıştı. Hep kötü haberler alıyordu. Başkan olma rüyası, iki buçuk milyonla birlikte yok olmuştu. Birliklerinin dağılmasını önlemek için, Kabil'deki bu güzel evinden ayrılıp, savaş meydanına dönmesi gerekiyordu. Bu aptal Elias Mavros'u başından savıp Zeba'sının yanına dönmek için sabırsızlanıyordu.

— Ne zaman gidiyorlar? diye sordu Afganlı isteksizce.

— Öğleye doğru. Yarım saat sonra orada olacaklar.

Poul-e-Charki hapisanesi, Kabil'den yirmi kilometre kadar uzaktaydı. Dağların eteğinde, askeri kamplarla çevrili bir ovadaydı.

— Moskova'da rahat edersen, diye ısrar etti Mavros. Eğer istersen karılarından birini de götürebilirsin. Uçağın kalkmasından bir süre önce, sana elçiliğin arabalarından birini gönderirim, kontrolden kurtulursun. Sonra başın yukarıda dönebilmen için bir şeyler düşünülür.

Selim Han, onu dinliyormuş gibi görünmüyordu. Hayatında ilk kez, karar vermekte zorlanıyordu. Birden, haşhaş ona ilham verdi.

— Dediğini yapacağım. Fakat onlar serbest

kaldıktan ve adamlarım KHAD ajanlarını öldürdükten sonra ne olacak?

— Ben orada olacağım, dedi Elias. Nerede harekete geçmeyi düşünüyorsun?

Selim Han gözlerini hemen hemen kapatmıştı.

— Poul-e-Charki kavşağına girince, sağda, Celalabad yolundan bir kilometre sonra. Orada bir radyo istasyonu var. Antenleri görürsün. Issız bir yerdir, hapishaneden de yeterince uzaktır.

Elias Mayros saatine baktı. Sadece yarım saatleri kalmıştı. Üstelik hâlâ halletmeleri gereken ayrıntılar vardı. Selim Han'la kucaklaştı.

— Moskova'ya giden uçakta buluşuruz, dedi Elias.

* * *

Aleks Gonçarof, önünde soğumuş çayla, Kabil Oteli'nin salonlarından birinde bekliyordu. Elias Mavros, rahatlayarak gülümsedi ve kendini onun yanındaki koltuklardan birine bıraktı.

— Kabul etti!

KGB subayı başını salladı.

— Elias, sen müthiş birisin.

— Dur bakalım, dedi. Daha çözmemiz gereken bir, daha doğrusu iki sorun var. Önce Selim'i aldirmalıyız. Bunu kolayca hallederiz, ona bir araba gönderirsin. Öbür ikisini götürmek daha zor. Ne taksi, ne de bizim arabalardan birini kullanabiliriz.

— Doğru, diye onayladı Aleks. Bir fikrin var mı?

— Evet. Dostum Sultan Ketschmand'dan bana arabasını vermesini isteyeceğim.

Aleks Gonçarof, ağzı şaşkınlıktan açık kalarak ona baktı.

— Fakat sen...
— Bunu daha önce de yaptı, diye sözünü kesti Elias Mavros. Biliyorsun, beni çok sever. Ona bir peri masalı anlatırım. Hem Merkez Komite'nin arabası olduğu için kimse soru sormaz. Aracı kendi şoförümüz kullanır.

Komite başkanı, Elias Mavros'un omuzuna vurarak, bürosuna buyur etti.

— Bana iyi haberler getireceğini sanıyordum, dedi. Senden o zamandan beri ses çıkmadı.

Mavros parmağını dudaklarına koydu.

— Bekle. Celalabad henüz düşmedi....

— Bu yeni bir haber değil...

Elias Mavros onu kenara çekerek, kulağına fısıldadı.

— Bana bir iyilik yapar mısın? Bir saatliğine bana arabayı verir misin? Sonra sana önemli bir haber vereceğim.

Komite başkanı gülümsedi.

— İstiyorsan al, ama iki saat sonra bana lazım. Dışişleri Bakanlığı'na gideceğim.

— Sorun değil, dedi Elias Mavros. Fakat senden bir şey daha istemek zorundayım. Gizli bir randevum var. KHAD için çalışan şoförünün öğrenmesini istemiyorum. Benim şoförümü kullanmanın senin için bir sakıncası var mı? Senin ki beni beklerken Kabil Oteli'nde bir çay içer.

Sultan Ketschmand ona yarı eğelerek, yarı merakla bakıyordu.

— Pekâlâ! Umarım şoförün kaza yapmaz.

Ahizeyi kaldırıp, şoförüne gerekli emirleri verdi.

Gülemseyerek birbirlerinden ayrıldılar. Afganlı

onun gidişini seyretti. Elias Mavros her zaman acayip oyunlar peşindeydi. Herhalde arabasıyla bir generali etkilemek istiyordu. Bazen yaşlı bir çocuk gibi davranıyordu.

Malko'nun güneşten gözleri kamaştı. Bacaklarının üzerinde zorlukla durabiliyordu. Elleri arkasından bağlanmıştı ve yanında iriyarı iki adam vardı. Gözünün üzerindeki sargı kan içinde kalmış, Natalya da sendeleyerek arkasından yürüyordu, ikisine de biraz piriç ve erimiş kar suyu verilmişti. Bir bakıma buradan götürülmeleri rahatlamalarını sağlamıştı. Demek ki işkenceler bitmişti.

— Çabuk, çabuk.

Onları, iki ajanın ortasına, arka koltuğa attılar. Önde şoför ve bir başka KHAD ajanı oturuyordu. Beş kişi de arkadaki Volga'ya geçti. Dışarıdan görünmelerine olanak yoktu. Malko oynayan çocukları, kenarda yürüyen yayaları farkettiler. İki araba hızla ilerliyordu. Natalya'ya döndü.

— Çok mu acı çekiyorsun?

Birden acıyla kıvrandı. Yanındaki bütün gücüyle böğrüne dirsek geçirince, nefesi kesilmişti.

— Konuşma yok!

Genç kadın zaten cevap vermemişti. Sanki orada değil gibiydi. Malko bacağını yavaşça onunkine değdirdi. Bu kez geri çekilmemişti. Sorgulama odasında onu ilk kez gördüğünden beri, ilk tanıma işareti buydu.

Viraja girdiklerinde, hafifçe Natalya'ya doğru kaydılar. Göz ucuyla, dağ yamacına yerleştirilmiş T62'nin namlusunu gördü. Biraz ileride bir ermişin

mezarı ve İslam bayrakları vardı. Celalabad yoluna girmişlerdi.

İki araba biraz daha hızlandı. Malko, aklıktan başı dönerek gözlerini kapattı. Liezen şatosundan çok uzaklardaydı. Kim gelip de onu kurtaracaktı? Biraz kıvıldamak isteyince, adamların aceleyle ellerini pek sıkı bağlamadıklarını farketti. Yavaşça parmaklarını oynatmaya çalıştı. Adamların ikisi de sigara içtiklerinden, onun ne yaptığını anlamadılar. On dakika sonra, istediğinde tek bir hareketle ellerini kurtaracak duruma gelmişti. Natalya'ya göz attı. Başını öne eğmiş, uyur gibiydi.

Birden ümide kapılmıştı Poul-e-Charki'den bahsedildiğini daha önce de duymuştu. Bir kez kapıdan girdi mi, işi bitmiş sayılırdı. Afganlılar onu asla iade etmezlerdi. Malko'yu Sovyetler'e hediye ederler ve görüşmelerde yıllarca sürerdi. Bu kadar kolay ölmek istemiyordu. Gözleri yanındakilere kaydı. İçlerinden biri Makarov'u beline geçirmişti. Ani bir hareketle, Malko silahı eline geçirebilirdi. Hemen planını geliştirmeye çalıştı. Ellerini kurtarır kurtarmaz silahı kapacak ve arabadaki bütün adamları öldürecekti. Sonra direksiyonu geçip, Kabil'e geri dönecekti. Öbür Volga tarafından izlense bile, belki Kapalıçarşı'ya ulaşmayı başarırdı. Bibi Gur'un barınağını bulabilirse, kurtulmak için bir şans yakalayabilirdi.

Uyuyormuş gibi yaparak, ellerini çözmeye devam etti. Birden araba yavaşladı. Uzakta Poul-e-Charki seçiliyordu. İki araba, hapishaneye giden yola saptılar. Şoför yoldaki iri çukurlar yüzünden yavaşlamak zorunda kalmıştı. Sağda Kabil radyo-sunun yüksek antenleri görünüyordu. Karşıdan yeşil renkte, büyük bir Rus cipi geliyordu.

Cip birden öndeki koruma arabasını geçip, tam üzerlerine gelmeye başladı. Şoför bir yandan

bağırırken, bir yandan da direksiyonu kırmaya çalıştı, fakat cipin ön tarafı radyatöre kadar girmişti bile. Çarpışmanın etkisiyle, Malko'nun ipleri tamamen çözüldü. Kafasını kaldırdığında, cipten tepeten tırnağa silahlı bir sürü adamın fırladığını gördü.

Elli metre ileride duran Volga'dan, uzun boylu bir adam, elinde makineli tüfekle dışarı çıktı. Aynı anda sessizlik silah sesleriyle bozuldu.

Malko birden Gulgulab'ı gördü. Dudaklarında delice bir gülemsemeyle, kalaşnikofunun şarjörünü arabanın içine boşaltıyordu.

* * *

Malko bir anda kendini arabanın döşemesine attı. Patlamalar kulaklarını neredeyse sağır edecekti. Kurşunların bir kısmının döşemeye, bir kısmının da acıyla bağırarak KHAD ajanlarına saplandığını duyuyordu. Cam ve metal parçalan havada uçuşuyordu. Silah sesleri sadece birkaç saniye sürdükten sonra, etrafa yine sessizlik çöktü. Eline bir tabanca alarak, el yordamıyla kapıyı açtı. Yere yuvarlandıktan sonra, biraz uzaklaşıp çevresine bakındı. Cip ana yola doğru uzaklaşıyordu. Önde giden Volga'nın dışında üç ceset vardı. Diğer ikisi de içeride olmalıydı. Her şey bir dakikada olup bitmişti.

Sendeleyerek etrafını inceledi. Az sonra Poul-e-Charki'den gelirlerdi. Silah seslerini mutlaka duymuş olmalıydılar. İki Volga kullanılmaz durumdaydı. Elinde tabancayla ne yapabileceğini düşündü. Kabil' kadar çevresinde sadece askeri karakollar vardı. Yol boyunca koşmaya başladı. Tek şansı bir araba durdurabilmektir.

* * *

— Aptal! Aptal!

Elias Mavros, elleriyle dizlerini döverek bağırıyordu. Khaled, yanında her zamankinden daha çirkin bir suratla, gaza biraz daha bastı. Aleks Gonçarof, arkada oturmuş, iki Volga'dan gözlerini ayıramıyordu. Köyün girişinde, bir duvarın arkasına gizlenerek çarpışmayı izlemişlerdi.

Selim Han'ın adamlarının, tutsakları kurtarmaya gelmediğini hemen anlamışlardı. Öldürmek için ateş ediyorlardı. Arabaya sıkılan bu kadar kurşunla kimse sağ kalamazdı. Selim Han, tanıkları ortadan kaldırarak, şüphelerden kurtulmanın en iyi yolunu bulmuştu.

Komite'nin arabası, cesetleri çiğnememek için zikzaklar çiziyordu. Arabada hemen hemen iki yüz kadar kurşun deliği vardı.

Khaled alevler yüzünden fazla yaklaştırmaya cesaret edemeyerek, Volga'nın yirmi metre açığında durdu. Elias Mavros ve Aleks Gonçarof aceleyle dışarı çıktılar. Arka kapılar açıldı. İki adam kurşunlardan delik deşik olmuşlardı. Saç ve kemik artıkları döşemeye yapışmıştı. Fakat Elias Mavros'un gördüğü tek şey alnı patlamış, göğsünden kan akan Natalya'ydı.

— Pislikler!

Aleks Gonçarof, arabanın çevresinde bir tur attı ve sendeleyerek uzaklaşan Malko'yu gördü. Hemen onun arkasından koşmaya başladı. Az sonra Elias Mavros da ona yetişti. Malko sert bir şekilde arkasına döndü ve Yunanlı'yı gördü. Mavros onun kolunu tuttu.

— Çabuk gelin.

Malko, iki adamın oraya ne yapmaya geldiklerini hemen anladı. Arabaya kadar sürüklemelerine izin verdi. Mavros geçerken, ceset dolu Volga'ya daldı.

— Ne yapıyorsun? diye bağırdı Aleks Gonçarof Rusça.

— Onu götürüyorum.

— Fakat o öldü.

Elias Mavros hemen cevap vermedi. Genç kadını çıkartabilmek için cesetlerle boğuşuyordu. Onu bir çocuk gibi kucaklayarak yanlarına geldi.

— Oldu işte! Onu orada bırakamazdım.

Cesedi yavaşça arka kanepeye yerleştirdi, kendisi de yanına oturdu. Malko Khaled'in ve Gonçarof'un arasındaydı. Elias Mavros'a döndü.

— O Natalya'ydı, değil mi?

Yunanlı sessizce başını salladı.

— Siz nereden biliyorsunuz? diye sordu Gonçarof.

— Bana hikâyesini anlatmıştı, tabîi rolleri değiştirerek. Yani Sovyet vatandaşıydı. Her şeyi anlıyorum. Necibullah sizi rahatsız ediyor.

Anayola çıkmışlardı. Birden zırlı araçların yanında sıralanan askerleri farkettiler. Kontrol vardı. Aleks Gonçarofun yüzü sarardı. Silah seslerini duymuş olmalıydılar. Arkaya döndü.

— Hemen kadını kaldır.

Malko askerlerin ifadesiz yüzlerine baktı, içlerinden biri kırmızı bir levha kaldırarak, durmalarını işaret ediyordu. Bu Bagrani boğazındaki karakolu tutan, özel bir KHAD birliği idi.

Khaled de sapsarı olmuştu. Malko bu kez işlerinin bittiğini düşündü. Bunların elinden kolay kolay kurtulamazlardı. Elini kemerine götürüp, Makarov'un kabzasını kavradı. Poul-e-Charki'ye gitmeye hiç niyeti yoktu.

Beynine bir kurşun saplamak, senelerce hapishanelerde sürünmekten çok daha iyiydi.

XIX. BOLUM

Elinde lehva tutan askere iyice yaklaşmışlardı. Zırhlının makineli tehditkâr bir şekilde üzerlerine doğrulmuştu. Çevresine tüfekleri ellerinde askerler sıralanmış, her an ateş etmeye hazır bekliyorlardı. Araba durmadan önce, Aleks Gonçarof Khaled'e dönerek, ona kendi dilinde bir şeyler söyledi.

Kasketli bir subay, onlara yaklaştı.

— Nereden geliyorsunuz? diye sordu

— Poul-e-Charki'den.

Adam içeriye bir göz attı. Natalya'nın başı öbür tarafa dönük olduğu için yüzü görünmüyordu. Sanki uyuyor gibiydi. Elias Mavros subaya gülümsedi. Subay Khaled'e döndü.

— Bu insanlar kim? Araba kime ait?

— Sovyet subayı. Araba yoldaş Sultan Ketschmand'ın, Komite başkanının. Ben onun adamıyım.

Subaya daha fazla soru sormak için fırsat bırakmadan, aracın belgelerini ve Başbakanlık tarafından verilen izin kâğıdını gösterdi. Subay

kâğıtları inceledi ve arabanın plaka numarasını karşılaştırdı: A 00320. A ile başlayan bütün plakalar, arabanın hükümete ait olduğunu gösterirdi. Subay ne yapacağını bilmez bir halde duruyordu.

— Hareket et, dedi Aleks Gonçarof Khaled'e.

Khaled hiç tereddüt etmedi. Subaya bakmadan, sanki işlemleri sona ermiş gibi, birinci vitese taktı ve yola çıktı.

Subay seslenmek için ağzını açtı, fakat araba epeyce ilerlemişti bile. Onları ancak ateş ederek durdururdu, fakat Komite başkanının arabasına ateş edemezdi.

* * *

Yol, Kabil'e kadar dümdüz uzanıyordu. Malko, Aleks Gonçarof a döndü. Hâlâ şaşkınlık içindeydi ama durumu yavaş yavaş kavramaya başlıyordu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Rusça.

Eliş Mavros sıcak bir sesle cevap verdi.

— Önce Taşkent'e, oradan da Moskova'ya. Bir buçuk saat sonra kalkacak olan İlyuşin uçağı var. Seni götürüyoruz. Orada sana planları anlatırlar. Patronların sana her şeyi söylememişler.

Malko başını salladı. Bilmecenin eksik parçaları tamamlanmıştı.

— Siz kimsiniz? diye sordu Gonçarof a.

— Aleks Gonçarof.

— Natalya'nın görevi Sovyetler Birliği hesabına Necibullah'ı öldürmekti, değil mi?

— Evet diye doğruladı Eliş Mavros, fakat seninkilerin bundan haberleri vardı. Biliyorsun, Perestroyka'dan beri çok şey değişti. Bu ülkede ortak çıkarlarımız var.

Malko cevap vermedi. Hâlâ anlayamadığı bir şey

vardı. Bu iki adam, kendilerinden olan Natalya'yı niçin öldürmüşlerdi? Mutlaka kendisi de öldürülecekti.

— Natalya'yı niçin öldürdünüz? Ben, anlayamıyorum.

— İkinizi de kurtaracaktık, dedi Elias Mavros. Fakat Selim Han domuzu bize ihanet etti. Sen de ölecektin. Şimdi kendimizi bu işten kurtarmalıyız.

Sesi gitgide daha da tatlılaşıyordu. Malko, Kabil'e yaklaştıklarını gördü. Birden askeri mezarlığı farketti. Eğer Jennifer Stanford cinayeti olmasaydı, bu masala inanabilirdi. "Kurtarıcılar"-ının oyunu açıktı. Önce kurdukları tuzak hakkında bilgi sahibi olan birini arkalarında bırakmayacaklar, sonra da önemli bir CIA görevlisini ele geçireceklerdi. Birden, ön cama kar taneleri düşmeye başladı. Yarım saat içinde gökyüzü kararmıştı. Aleks Gonçarof'un sesi kaygılıydı.

— Hava böyle giderse, uçaklar havalanamaz, dedi elias Mavros'a.

— O zaman elçiliğe gideriz, dedi Yunanlı. Afganlılar suçu Selim Han'ın üzerine yıkarlar. Hava açar açmaz yola çıkarız. Gidip Kabil Oteli'nden arabamızı alalım.

Merkeze yaklaşıyorlardı. Beş dakika sonra Kabil Oteli'ne varmışları. Malko kırmızı, diplomatik plakalı arabayı farketti. Rus'un arabası olmalıydı. Aleks Gonçarof, Malko'ya döndü.

— Gelin, araba değiştiriyoruz...

Üzerine doğrultulan Makarov'u görünce, cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadı.

— Ben Moskova'ya gitmek istemiyorum, dedi Malko sakın bir sesle. Bırakın geçeyim.

Silahın namlusunu, KGB subayının böğrüne biraz daha soktu.

— Natalya yerine geçsin diye, Jennifer Stanford'u öldüren sizlersiniz. Benim buraya gönderilme nedenimin de sizin tuzağınızla hiç ilgisi yok.

Aleks Gonçarof u iterek, ayağını yere bastı.

— Çekilin, yoksa sizi öldürürüm, dedi sakın bir sesle,

Son saatlerde yaşadıkları, ona çelik gibi bir irade kazandırmıştı.

— Deli misin sen? KHAD seni bulur! dedi Elias Mavros!

— Dua edin de bulamasın, diye cevap verdi Malko. Yoksa her şeyi anlatırım. Bir sıçrayışta, Pachtoukistan Meydanı'na doğru uzaklaşmaya başladı. İki adam öylece kalakalmıştı. Sokak asker kaynadığından zor kullanmaları olanaksızdı.

Meydana gelince, Kapalıçarşı'ya giden yola girdi. Üzeride ne para, ne de herhangi bir belge vardı. Hatta paltosu bile alınmıştı. KHAD ve Ruslar peşindeydi. Hayatta olduğunu öğrenir öğrenmez Selim Han da onlara katılacaktı... Fakat başka seçeneği yoktu. Başını kaldırdı, gökyüzü hâlâ kapkaraydı. İlyuşinler bugün havalanamayacaktı.

* * *

Soğuktan dişleri birbirine vurarak, kuş pazarına giden yoldaki kemerden geçebilmek için başını eğdi. Köşeye sinerek izlenmediğinden emin olmak istedi. Şimdi Natalya'nın neden CIA ajanı olmakla suçlandığını anlıyordu. Son ana kadar görevini yerine getirmişti, zaten bu onun için pek fazla bir şey değiştirmeyecekti. Birden kalbi çarmaya başladı: Bu kez terzi yerinde oturuyordu. Adam, kayıtsız bakışlarla Malko'yu süzdü. Malko, yanına yaklaşmış, kulağına mırıldandı:

— Bibi Gur nerede?

Terzi onu hiç duymamış gibi davrandı. Malko, arkasındaki tahta kapıyı göstererek ısrar etti.

— Bibi orada mı?

Terzi sanki söylediğini doğrular gibi, başını sallamıştı, sonra yine dikiş makinesinin üzerine eğildi. Malko, otuz metre kadar koşup, mavi boyalı kapıyı çaldı.

Aralıktan önce bir göz göründü, sonra girebilmesi için kapı biraz daha açıldı ve arkasından hemen kapandı. Malko çok heyecanlıydı. Eğer Bibi orada değilse, mahvolurdu. Kabil'de tek başına uzun süre dayanamazdı.

Petrol lambası içeriye san bir ışık saçıyordu. Kimisi çömelmiş, kimisi yerde yatan adamları farketti. Abdul, bir kenarda sigarasını tütürüyordu. Karşısında, elinde çay bardağıyla Bibi Gur oturuyordu.

Malko'yu görünce yerinden sıçraat ve kalkarak yanına geldi.

— Nereden geliyorsun? Bana, Selim Han'ın seni KHAD'a verdiği söylemişlerdi. Sonra da Poul-e-Charki'ye gönderildiğini duydum.

— Hemen hemen doğru, dedi Malko. Oturmak istiyorum.

Başı dönüyor, bütün vücudu ağrıyordu. Bir çırpıda, Bibi Gur'a başından geçenleri anlattı. Abdul'un uzattığı çay, iyi gelmişti.

Konuşmasını bitirdiğinde, Bibi Gur hüzünle başını salladı.

— Buraya gelmemeliydin. Senin için artık hiçbir şey yapamam...

— Neden?

— Bizim de sorunlarımız var, diye anlattı genç kadın. Bir hain KHAD'a silah depomuzu göstermiş. Her şeyimizi aldılar ve bize pusu kurdular.

Aramızdan üç kişi öldü ve son kurşunlarımızı da kendimizi kurtarmak için harcadık. İşte, şunun dışında geriye sadece şu dolu şarşör kaldı.

Kalaş'ın namlusuna bağlı mermiyi gösterdi.

— Bu ne? diye sordu Malko.

— Biz buna ölüm mermisi deriz. Canlı olarak ellerine düşmemek için, bununla kendimi öldüreceğim... Sonunda bizi bulacaklar. Onlara artık kafa tutamayız.

— Fakat **Kabil**'de size yardım edecek başka direniş grupları yok mu?

— Var tabii, ama biz kral taraftarıyız, onlarsa dinci gruplar. Bizimkiler buradan çok uzakta, Bagrani boğazındalar. KHAD ve ordu, dağlarla Kabil arasındaki bölgeyi tutuyor. Oraya ulaşmamız olanaksız. Bunu yapabilmemiz için çok fazla cephaneye, tanka ve roketlere ihtiyacımız var. Ben de ise ne bunlar, ne de satın alabilecek para var.

Birden Malko'nun gözleri karardı ve düşmemek için yere tutunmak isterken elindeki çay bardağını düşürdü. Bibi Gur hemen öne atıldı.

— Neyin var? Aç mısın?

Ona hemen yemek verdiler. Arkasından bol şekerli çayı da içince, biraz kendine geldi. Adamlardan biri yerdeki halıyı kıvrırarak, aşağıya inen merdiveni ortaya çıkardı. Bibi Gur onun kalkmasına yardım etti.

— Gel de dinlen. Uyuman gerekiyor.

Birlikte aşağıya indiler. Bodrumunzemini halı kaplıydı. Köşede, üzeri motiflerle süslenmiş, bir kasa duruyordu. Üstlerindeki kapak kapandı. Malko, tam karşıda tahtalarla örtülmüş aralığı farketti.

— Burası, son şansımız, diye anlattı Bibi Gur. Bu geçit biraz ilerdeki bir dükkâna açılıyor. KHAD yukarıya gelirse, kaçmaya zamanımız var...

Kalaş'ını duvara dayamıştı. Giysilerinin bir kısmını çıkartınca, üzerinde sadece şalvarı ve iri göğüslerini örten bluzu kaldı. Halının üzerine yastıkları yerleştirdi. Malko'nun tek düşüncesi yatmaktı. İşkence sonrası, bütün kasları dayanılmayacak derecede ağırıyordu. Sırtüstü uzanıp, gözlerini kapattı. Az sonra Afganlı kadının soluğunu yüzünde hissetti. Dudakları yanağına değiyordu.

— Uyu.

* * *

Malko, çölden koşan devenin üzerinde bir öne, bir arkaya sallanıyordu. Sol koluyla çıplak kadının beline sarılmıştı. Yüzünü görebilmek için kadının saçlarını itti ve Elias Mavros'un sinsî gözleriyle burun buruna geldi.

Sıçrayarak uyandığında bir süre hareketsiz kaldı. Önce nerede olduğunu anlayamadı, sonra yanında uzanmış sıcak vücudun farkına vardı. Bibi Gur yanına yatmıştı. Uzun örgüsü, yüzüne değiyordu. Birden genç kadına karşı içinde karşı durulmaz bir istek duydu. Yerinden kalkmadan Bibi Gur'un vücuduna sarıldı. Eli göğsüne değmişti. Gömleğinin önü açıldığından, ılık ve yumuşak tenini hissedebiliyordu. Büyüyü bozmamak için kıpırdamaya bile korkuyordu. Çenesi şişmiş, her yanı ağrıyordu. Sanki sadece belinden aşağısı yaşıyor gibiydi. Yavaş hareketlerle, ipek şalvara sürtünmeye başladı. Birden Bibi Gur da hareketlendi. Malko zevkten çıldıracak gibiydi.

Uzun süre öylece kaldılar. Malko genç kadının rüya mı, yoksa farkında olarak mı bunları yaptığını bilmiyordu. Malko, iki eliyle şalvarı aşağı indirdi. Onu tamamen uyandırmamak için çok dikkatli

davranıyordu. Tam biraz kayıp, Bibi Gur'un ateş gibi yanan çıplak vücuduyla birleşiyordu ki, acıyla bağırdı.

Kalçası kasılmış, sanki biri omurgası boyunca sinirlerini çimdikliyor gibi bir hisse kapılmıştı. Bibi endişeli gözlerle, ona doğru döndü.

— Ne oldu?

Bilmiyorum, dedi Malko, kımıldayamıyorum. Kasıklarım korkunç ağıyor. Beni uzun süre dövdüler, sonra da elektrik verdiler.

— Kıpıdama, dedi Bibi Gur yumuşak bir sesle.

Yavaşça kalkıp, Malko'nun sırtüstü uzanmasına yardım etti. Ağrı dinmişti, fakat en ufak bir harekette tekrar başlıyordu. Bibi Gur yanına çömelmiş, arzu ve şevkat karışımı bir bakışla onu inceliyordu.

— Bana bırak, diye mırıldandı.

Göz açıp kapayıncaya kadar üzerindeki çıkarmıştı. Beyaz teni, diri göğüsleri, kalçalarına daha seksi bir görünüm kazandıran ince beli ortaya çıkmıştı. Dikkatle Malko'yu bacaklarının arasına alarak, üzerine oturdu. Genç kadına bu şekilde sahip olmak aklını başından almıştı.

Bir ara kıpırdamak istedi, fakat ağrılar tekrar başladı.

— Olduğun gibi kal, diye fısıldadı genç kadın.

Malko, iri göğüslerini elleri arasına almış, onu kendine doğru çekiyordu.

Uzun süre seviştiler. Az sonra Malko'nun vücudu kasılmaya başladı. Genç kadın göğsüne uzanarak, kulağına fısıldadı:

— Geldiğini hissettim. Çok güzeldi.

* * *

Bibi Gur'un saati sekizi gösteriyordu. Giyinmiş,

ay hazırlamaya koyulmuştı. Bakışları karşılaştınca, hafifçe gülümsedi.

— Kötü haberlerim var, dedi Malko'ya. Sen uyurken yukarı çıktım. Gözcülerimiz sokağın köşesinde KHAD ajanları olduğunu görmüşler. Sonunda bizi bulacaklar. Gitmen gerekiyor.

— Ya sen?

Kalaş'ını göstererek, omuz silkti.

— Beni canlı ele geçiremeyecekler. Zaten yüz binlerce şehit verdik. Her köy üzerine düşeni yaptı.

— Ben Kabil'den çıkamam, dedi Malko, gidebileceğim tek yer Moskova... Ama aklıma bir fikir geliyor. Hepimiz kurtulabiliriz.

— Buralarda mucize olmaz, dedi Bibi Gur. Bagrani boğazı çok uzakta. KHAD cesedini bulamadı, her yerde seni anyorlardır.

— Bilmiyorum, dedi Malko. Sana söyleyeceklerimi dinler misin? Bu bizim tek şansımız.

XX. BOLUM

Malko, dışarıdaki soğuğa rağmen yeşil çarşafın içinde ter döküyor, bir yandan da Kapalıçarşı'nın buz tutmuş taşlarında, kadın yürüyüşünü taklit ederek ilerlemeye çalışıyordu. Bibi Gur, önünde ona yol açıyordu. Sarraflar çarşısının girişine gelmişledi.

Tehlikeli olan tek şey içeriye girmektir. Sarraflara çok az kadın giderdi, fakat seçenekleri yoktu.

Kemerin altından geçerek, meraklı gözlerle onları izleyen sarrafların arasına karıştılar. Malko, kalbi deli gibi çarparak, tahta merdivenleri tırmandı. Kırmızı türbanlı Sih dükkânda idi. Hesap makinesinin üzerine eğilmiş, sakallı biriyle tartışıyordu.

Malko ve Bibi Gur seslerini çıkarmadan banka oturdular. Adam onlara bir göz atarak, kendi dilinde sordu:

— Ne değiştirmek istiyorsunuz?

Malko tam karşısındaydı. Çarşafının kumaşı o kadar kalındı ki, Sih yüzünün hatlarını seçememişti.

Eğilip alçak sesle sordu:

— İki buçuk milyonu tamamlayabildiniz mi?

Karşısındakinin gözleri faltaşı gibi açılmıştı. O sırada Bibi Gur yerinden kalkmış, dükkânın kapısını kapatıyordu. Malko elini çarşafın cebine sokarak Makarov'u çıkardı. Sih hafifçe yutkundu.

— Evet, evet.

— Nerede?

— Kasada, fakat size böyle veremem. Önce sayıp, kontrol etmem gerekiyor.

— Benim size güvenim var, dedi Malko. Çabuk.

Adam bir kâğıt çıkarıp, üzerine verilen paranın miktarını ve teslim alanın adını yazdı. Malko imzasını atıp, kâğıdın bir kopyasını yanına aldı.

— Başıma bir şey gelirse, bunu KHAD'a gösterebilirim, dedi.

Sih kasayı açmıştı bile. Malko, raflara dizili para destelerini gördü. Hintli desteleri plastik bir torbaya doldurmaya başladı. Malko, eğilip birini açtı.

— Her deste yüz bin dolar, diye mırıldandı Sih. Hepsini kendim saydım.

Malko, paketi torbaya attıktan sonra, tabancasını alarak kalktı.

— Bizi izlemeye kalkışmayın. Korunuyoruz.

Sih, şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde, onların dükkândan çıkmalarını seyretti. Malko sevinçten delirecek gibiydi. En azından artık parayla yardım sağlayabilirlerdi.

* * *

Silah ve patlama sesleri duyulmaya başlamıştı. Bibi Gur arkasına döndü.

— Bizden geliyor, dedi. Yerimizi bulmuşlar. Uzaklaşmamız gerekiyor.

Yanlarından askerler koşarak geçti. Bibi Gur ve Malko, Kapalıçarşı'nın eski eşyalar satan bölümüne daldılar. Karşıda çarpışma devam ediyordu.

— Zaman kaybetmeyelim, dedi Malko. Taksiye binelim.

Bibi Gur hemen bir araba çevirdi ve Share Nawdaki villanın adresini verdi. Malko dolar dolu torbaya sıkı sıkı sarılmıştı. Planı deliceydi, fakat kurtulma şansları vardı. Bibi Gur başını salladı.

— Dolarları almak için bizi öldürecek.

— Hayır, dedi Malko kararlı bir sesle.

Taksi Selim Han'ın kapısının önünde durdu. İki "kadın", kulübedeki koruma görevlilerinin bağırmalarına aldırmayarak kapıyı açtılar Malko, oturma odasının boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra eve girdiler. Tam birinci kata çıkmışlardı ki, arkalarından öfkeli homurtuların geldiğini duydular.

Gulgulab, Kalaş'ını uzatmış, arkalarından koşuyordu.

Malko odaların kapılarını açmaya başladı. Üçüncü odada çıplak bir halde sırtüstü uzanmış Selim Han'ı ve bacaklarının arasına çömelmiş karısını gördüler.

Zeba şaşkınlıkla bir çığlık atınca, Selim Han başını çevirdi, Gulgulab arkalarında zıplayıp duruyordu. Efendisine bu iki kadının içeri zorla girdiğini anlatabilmek için, tüfeğini duvara dayadı. Selim Han onlara kendi dillerinde bir şeyler söyledi.

Malko dolar dolu torbayı bırakıp, çarşafını açtı.

* * *

Selim Han kaba bir hareketle karısını iterek,

yatakta doğruldu. Gulgulab hemen Kalaş'ının üzerine atıldı. Malko, Makarov'unu çoktan çıkarmıştı. Sağır dilsizi hedef alarak ateş etti.

Kuru bir sestten başka hiçbir şey duyulmadı. Tabanca tutukluk yapmıştı. Bibi'nin silahını çıkaracak zamanı yoktu. Vakit kazanmak için, kendini Gulgulab'ın üzerine attı. Sağır-dilsiz bir göğüs darbesiyle, onu uzaklatırmayı başardı ve Kalaş'ını yakaladı. Tam o sırada Malko odadan sahanlığa fırladı.

Bir sıçrayışta, masadaki hafif makineliyi kaptı. Gulgulab kapıda görüldüğünde, Malko arkasını dönüp tetiğe bastı. Sağır-dilsizi kurşun yağmuruna tutmuştu. Birden kafatası yamyassı oldu. Alnı ve saçları yok olmuştu. Kafası kesilmiş ördek gibi birkaç adım daha attı. Vücudundan fışkıran kan, duvarlara sıçırıyordu.

Malko, ateş etmeyi kestiğinde, Gulgulab'dan arta kalanlar merdivenlerin ilk basamaklarında hareketsiz yatıyordu.

Bibi Gur eğilip, onun silahını aldı. Odaya girecekken, Malko arkasından bağırdı:

— Sakın öldürmeyin!

Birden merdivenin dibinde biri görüldü. Malko odaya girmeden önce tetiğe bir kez daha dokundu. Selim Han mosmor olmuş bir halde, yatağa çökmüştü. Zeba onun yanına büzülmüştü. Malko torbadaki paketlerden birini alıp Selim Han'ın suratına fırlattı.

— Açın!

Afganlı beceriksizce söyleneni yaptı. Paralan görünce bir anlam veremeyerek Malko'ya baktı.

— Ben sözümü tuttum, dedi Malko. Sizse beni önce KHAD'a teslim ettiniz, sonra da öldürmeye kalkıştınız. Şimdi size acil olarak ihtiyacım var.

Dolarlar Selim Han'ı biraz kendine getirmeyi başarmıştı.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu. Olanlardan hiçbir şey anlamıyorum.

— Sizin ve adamlarınızın, beni Bagrani boğazına götürmenizi istiyorum. Sizi rehin alacağım. Eğer başarısak, siz de, biz de özgür olacağız. Yoksa...

Aşiret reisi yine kaytarmanın yollarını arıyordu.

— Fakat zaman gerekiyor, biz...

— Hemen, dedi Malko. Celalabad'a adamlarınızın aynına gidiyormuşsunuz gibi yapın.

Selim Han kanlı gözlerini Malko'ya dikti.

— Pekâlâ, giyiniyorum.

* * *

Geleneksel savaş giysileri içinde ve belinde Colt'uyla, Selim Han'ın çok gururlu bir görünümü vardı. Malko, makineli'yi bir an bile elinden bırakmamıştı. Onun kaçabilmesine engel olacak kadar kurşunu vardı. Ev çocuk ağlamalarından, çığlıklardan geçilmiyordu. Geride bıraktığı kadınlar acıyla inliyorlardı. Yalnızca Zeba, iyi görünüyordu. Selim Han onu yanında götürüyordu. Malko sabırsızlanmaya başlamıştı. KHAD her an izini bulabilirdi.

Sonunda her şey hazır oldu. Araçlar sokakta, evin karşısına dizilmişlerdi. Selim Han'ın kumandan cipiyle birlikte beş araç vardı. Yanlarında otuz kadar muhafız vardı. Malko makinelisini bırakarak, Gulgulab'ın "özel" kalaş'ını aldı. Afganlılar gibi giyinmiş, yüzünü bir atkının ardına gizlemişti. Kimse onun yabancı olduğunu anlayamazdı. Sanki rastlantı eseriymiş gibi,

Kalaş'ın namlusunu Selim Han'ın ensesine dayamıştı. Gidişleri Başkanlık'a bildirilmiş, anlaşılan onlar da Selim Han'dan kurtulduklarına memnun olmuşlardı.

Malko'nun yanına çarşafly iki kadın sıkışmıştı: Bibi Gur ve Zeba.

Küçük konvoy yola çıktı. Selim Han elini dışarı çıkarmış, yoldan geçenlere zafer işareti yapıyordu. Geriye dönüp, evine son bir kez baktı.

Dümdüz yolda hızla ilerliyorlardı. Yarım saat sonra Poul-e-Charki kavşağına varmışlardı. Üç kilometre ilerde Bagrani boğazından önceki son askeri karakol vardı.

Yol kenarında tanklar, tanksavarlar, beş yüz kadar adam vardı. Bir asker durmalarını işaret etti ve bir subay konuşmak için yanlarına yaklaştı. Askerler yolu kapatmışladı.

Zaman geçmek bilmiyordu. Bibi Gur konuşulanları, Malko'ya tercüme etti.

— Emri almamış. Sıkıyönetimden beri, bu sınırdan özel izin olmadan geçilmiyor.

Selim Han sinirlenmeye başlamıştı. Malko, öbür araçlarda silahların hazırlandığını duydu. İçi asker dolu bir zırhlı üzerlerine yaklaşıyordu. Yol barikattan sonra, nehrin kenarından yana kıvrılıyordu. Ondan sonra, mücahitlerin ıssız arazileri başlıyordu. Tartışma hararetlenmişti. Subay birden bir adım geri çekilerek Makarov'unu kılıfından çıkarmaya yeltendi.

Selim Han daha çabuk davradı. Colt'unu çıkararak, tek kurşunla subayın yüzünü dağıttı. Anında kurşun yağmuru başlamıştı.

— Devam et! diye bağırdı Selim Han şoföre.

Koca cip hemen öne atıldı. Malko geri dönünce, bir askerin üzerlerine bir RPG 7 fırlatmak üzere olduğunu gördü.

Korkmaya fırsat bile bulamadı. Önce san bir alev gördü, hemen ardından da korkunç bir patlama duyuldu. Cip sanki yerden kesilmiş gibiydi. Şoför, zikzaklar çizen aracını artık kontrol edemiyordu. Mermi tam dolar dolu torbanın üzerine düşmüştü. Kâğıt paralar oraya buraya dağılmıştı. Selim Han arkasına dönünce öfkeyle bağırmaya başladı.

Artık çok geçti! Ölümcül bir yara alan şoför, cipi Bagrani nehrinin kurumuş yatağına devirmişti. Araç yan devrildi. Zırhlı araç, ateş etmeye devam ederek üzerlerine geliyordu. Malko, iki kadın ve Selim Han kayalıklara tırmanarak uzaklaştılar.

O sırada bir patlama daha duyuldu. Selim Han'ın adamlarından biri, RPG 7'yle zırhlıyı havaya uçurmuştu. Bibi Gur, Malko'yu kolundan çekti.

— Gel, kurtulduk sayılır.

Selim Han onlarla ilgilenmiyordu. Adamları, askerleri yavaş yavaş geri çekilmeye zorlarken, o da yere dökülen dolarları toplamaya çalışıyordu. Bibi Gur ve Malko virajı döndüler. Öbür yanda, bir deve kervanı sakince silah seslerinin durmasını bekliyordu. Tam bu sırada bir kayanın dibinde, baştan aşağı silah kuşanmış bir düzine kadar sakallı adamla karşılaştılar. Bibi çarşafını çıkartarak, onlarla Dari dilinde bir şeyler konuşmaya başladı. İriyarı, türbanlı bir adam, Bibi'yi farkedince, onu kucaklamaya koştı. Bibi Gur Malko'ya döndü.

— Artık kurtulduk! Gidelim, yoksa uçaklara yakalanabiliriz... Gece olana kadar saklanmalıyız.

Aşağıda Selim Han ve adamları hâlâ mücadelelerine devam ediyorlardı. Adamlar askerleri geri püskürtmeye çalışırken, Selim Han da paraları toplamakla meşguldü. Bibi adamlarından birinin dürbünlü tüfeğini aldı. Omuzuna yerleştirdikten sonra nişan aldı. Bir patlama sesi

duyulduktan sonra, Selim Han yere yığıldı. Genç kadın silahı sahibine verdikten sonra, Malko'ya döndü.

— Hem köpeğin biriydi, hem de haindi!

* * *

Bibi Gur ve Malko, mağaranın girişinde dinleniyorlardı. Silah sesleri kesilmiş ve deve kervanı **Kabil**'e doğru yola çıkmıştı. Dürbünle baktıklarında, Selim Han'ın adamlarının ve askerlerinin, aralarında paylaşmak için dolarları topladıklarını görmüşlerdi. Şeflerinden kurtulduktan sonra, dövüşmek için pek de hevesli görülmeyen adamlar askerleri rahat bırakmışlardı.

Malko, uzaklarda, havaalanının üzerinde bir iz oluştuğunu farketti. Dürbünle bakınca, bunun yeni havalanan bir ilyuşin 96 olduğunu gördü. Çevresindeki mücahitler, çocuklar gibi sıçramaya başlamışlardı. Bir yandan da uçağa nişan alıyorlarmış gibi hareketler yapıyorlardı

— Ruslar! Ruslar!

Büyük, beyaz uçak yükselmeye devam ediyordu. Böylece hem Kabil'in etrafındaki dağlardan, hem de uzun menzilli füzelere hedef olmaktan kurtuluyordu.

Malko içinde gülünç hislerle, uçağı izledi.' O da orada olabilirdi. Adını hiçbir zaman öğrenemediği Natalya, plastik kefenine sarmalanmış, ülkesine dönüyordu. Jennifer Stanford, daha uzun süre, kendisine ait olmayan, bayraklarla süslenmiş tepedeki mezarlıkta dinlenecekti. Harcanan piyonları dünya çok çabuk unutturdu.

Bibi Gur kulağına eğildi.

— Kabil'e tekrar döneceğiz. Kısa zaman sonra ve onlarla.

Çevresindeki savaşçıları gösteriyordu. Malko cevap vermedi. Bir daha Kabil'e gitmek için içinde hiçbir istek yoktu.

“Malko, midesi sıkışarak odada göz gezdirdi. Ne en ufak bir kaçış yolu, ne de kendini savunacak bir alet vardı. Birden köpeklerden biri aralıktan fırladı. Kocaman, bembeyaz dişlerini göstererek havlıyor ve sarı gözlerini Malko’dan ayırmıyordu. Diğerleri de arkasına dizilmişler, onlara öğretildiği gibi avlarını parçalamak için hazır bekliyorlardı.”

ABD’deki yeni yönetim Afganistan’da Sovyet işgalcilerle mücadele eden mücahitlerin aşırı dinici kanadını devre dışı bırakıp, ılımlıları desteklemeye karar verir. Bir süre önce hükümet saflarına geçen ılımlı kanadın güçlü lideri Selim Han’ı yeniden kendi tarafına çekmek isteyen CIA gerekli para ve silah yardımına hazırdır. Ancak arabuluculuk yapıp istenilen parayı götürecek birine gerek vardır. Bu iş için en uygun aday Malko’dur. CIA’nın gözde ajanı bu kez cehennemın tam ortasına düşecektir.

GERARD DE VILLIERS’NİN EN SON ÇIKAN KİTABI

K.D.V Dahil
3000
LİRA

